

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**A SCI-FI
ALIEN
WARRIOR
ROMANCE**

TRIBUTE BRIDES OF THE DREXIAN WARRIORS

REVEALED

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

TANA STONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Açığa Çıktı
BİLİM KURGU YABANCI SAVAŞÇI ROMANTİZMİ

DREXIAN SAVAŞÇILARININ ÖZEL GELİNLERİ
ONBİRİNCİ KİTAP

TANA STONE

BROADMOOR BOOKS

İçinde

Bölüm
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37 Epilog
Tara Stone'un diğer kitapları Yazar

Bölüm

Bir

Maxxon

Takım elbise cildime yapışmıştı, küçük kasabanın tuğla kaldırımlarında yürürken kumaş terden nemlenmişti. Dünya'yı ziyaret etmeye alışkındım, ama bu, yaz aylarında Amerika'nın güney bölgesine ilk ziyaretimdi.

Güneş gözlüklerimi düşürmemeye dikkat ederek alnımı elin tersiyle sildim. Kehribar rengi gözlerim, insan olmadığımı ele veriyordu. Bir de omurgam boyunca uzanan çıkıntılar vardı, bu yüzden güneş acımasızca vurmasına rağmen siyah takım elbise ceketimi çıkaramıyordum. En azından uzun saçlarımı geriye çekmiştim, boynuma sarkmıyordu.

"Killeron'da cilt hasadı zamanından daha sıcak," diye mırıldandım, çiçekli elbiseler giymiş, kabarık saçlı iki kadının yanından geçerken.

Belki de Drexian'da gelin avcısı ajanların standart üniforması olan siyah takım elbise bu kasabada pek uygun değildi. Başka kimse siyah giymiyordu ya da benim kadar resmi değildi.

Çift kapının yanındaki ahşap bankın önünde durdum. Üzerinde oturan adam başını geriye eğerek beni baştan aşağı süzdü. "Geliyor musun, gidiyor musun?"

Bana mı sorduğunu emin olamadım, bu yüzden etrafa bakındıktan sonra parmağımı göğsüme dokundum. "Bana mı?"

Adamın kafasında sadece birkaç beyaz saç teli vardı ve yıpranmış şapkasıyla kendini yelpazeliyordu. "Evet, sen, evlat. Cenaze. " Şapkasını genel yönüme doğru salladı.

. "O kıyafetle, ya bir cenazeden geliyorsundur ya da bir cenazeye gidiyorsundur."

Kendime baktım. "Cenaze yok. Aslında bir çiçekçi arıyorum, adı..." Cihazımı cebimden çıkarmaya başladım ama sonra vazgeçtim. Dünya'da kendi cihazları oldu ama Drexian teknolojisi çok daha üstündü ve ne kadar az soru çekersem o kadar iyi olurdu. Dükkanın adını hatırladım. "Suzanne's Flowers."

"Suzanne's Flowers." Adamın yüzü aydınlandı. "O zaman randevuna hazırlanıyor olmalısın. Bu günlerde gençlerin çaba göstermesi güzel." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Çok fazla genç, yeni bir kot pantolon giymenin giyinmek olduğunu sanıyor. Eminim genç bayan, bu kadar şık giyinip çiçeklerle geldiğinde çok etkilenecektir."

Bu fikirden o kadar memnun görünüyordu ki, onu düzeltmedim. Ben bir genç bayan arıyordum, ama randevu için değil. En azından benimle değil. Haraç gelin tedarik ajanlarından biri olarak, programa seçilen insan kadınları bulmak ve onları gelecekteki Drexian eşleriyle tanışacakları gizli uzay istasyonumuza getirmekle görevliydim. Ama Dünya'dan getirdiğim kadınların hiçbiri benim için değildi.

İşim ne olursa olsun, Drexianların gelin bekleyenler listesinde en üst sıralarda değildim ve oraya asla ulaşamayacakmışım gibi hissediyordum. İki yıldır Dünya'ya gelin bulmak için seyahatler yapıyordum, ama bu yüzlerce kadın getirdiğim anlamına gelmiyordu. Alabileceğimiz kadın sayısında sınırlama olduğu için listede yukarı çıkmak yavaş ilerliyordu.

En azından Inferno Force'a atanmaya yaklaşmıştım. Bu çok prestijli, seçkin savaş gücüne girmek zordu ve ben de onlara katılabilmek için gereken bedeli ödüyordum.

Dünya'ya fazla seyahatim kalmadı.

Kendi isteklerimi bir kenara bırakıp görevimi hatırlayarak iç geçirdim. Hedefi bulmak, onu uyuşturmak ve Boat lakaplı uzay istasyonuna geri götürmek. Oraya vardığında ona bir düğün organizatörü ve bir fantezi süit tahsis edilecek ve ben onu bir daha asla göremeyecektim. Sonra başka bir isimle Dünya'ya dönecek ve her şeyi yeniden yapacaktım.

Benim değerli bir talipli olduğumu düşünerek, bankta oturan adam dikleşti. "Biraz ileride, Dairy Queen'den sola dönün, sonra sütanemlerin sütunlarını saran evi görene kadar devam edin."

Adam şapkasını kullanarak yolu gösterdiğinde dikkatimi tekrar ona verdim. "Teşekkür ederim."

Adam başını sallayarak teşekkür etti ve kendini yelpazelemeye devam etti. "İyi eğlenceler evlat."

"İyi eğleneceğim." Bu ne doğrudu ne de yalandı. İşimi sevmeme ve Dünya'yı sürekli merak etmeme rağmen, bu kadar çok kadını aldatmak zorunda kalmak hoşuma gitmiyordu. Genellikle ilgilerini çekmek için onlara yetenek avcısı ya da mankenlik ajansı olduğumu söyledim. Yüzleri aydınlanırdı, çünkü sonunda üzücü hayatlarında bir şey yolunda gidiyordu.

Ve eğer Tribute Bride olarak seçilirlerse, bu onları özleyecek bir aileleri olmadığı ve çok az yakın arkadaşları olduğu anlamına geliyordu. Bu, koca ya da erkek arkadaşları olmadığı, tatmin edici bir kariyerleri ya da iyi bir işleri olmadığı, gelecekleri olmadığı ve çok az umutları olduğu anlamına geliyordu. Bu, çoğu durumda, Dünya'dan Drexian savaşçılarla eşleştirilmek için götürüldükleri gerçeğine uyum sağlayacakları anlamına geliyordu. Uzay istasyonunda kendilerine verilen lüks fantezi sütleri ve Drexianları gördüklerinde, genellikle mutlu olurlardı. Genellikle.

Yine de bu aldatmacadan nefret ediyordum. Bu onurlu bir davranış değildi ve Drexianlar onurlu olmaları gerekiyordu. Ancak bu aldatmaca, Drexian İmparatorluğu'nun yıllar önce Dünya ile yaptığı anlaşmanın bir parçasıydı. Hızla azalan kadın nüfusumuzu değiştirmek için uyumlu eşlere ihtiyacımız vardı ve Dünya'nın da onları işgalci Kronock'lardan korumak için askeri güce ihtiyacı vardı. Dünya kadınlarının yaklaşık yarısı Drexian erkekleriyle uyumlu olduğu için bir anlaşma yapıldı. Drexian askeri güçleri, sınırlı sayıda kadın karşılığında Dünya'yı koruyacaktı. Anlaşmanın püf noktası, genel insan nüfusunun bunu bilmemesi gerektiği idi, bu da kadınların sahte bahanelerle kaçırılması gerektiği anlamına geliyordu.

Bu kısmı sevmemiştim, ancak Dünya'ya yaptığım seyahatlerde ya da kadınlarla karşılaştığımda hiçbir sorun yaşamamıştım. İnsan kadınları, yumuşak hatları ve narin yüz hatlarıyla inkar edilemez bir güzelliğe sahiptiler. Ve hepsi birbirinden çok farklıydı. Ten rengi, saç rengi, boyu, kilosu ve kişiliği açısından sınırsız kombinasyonlar vardı. Onları hayranlıkla izlememek ve

bana ne tür bir kadın atanacağını merak etmemek imkansızdı. Henüz kendi tarzında güzel olmayan bir kadınla karşılaşmamıştım, ama benimle mutlu olacak bir eşin bana verileceğini umuyordum. Gelecekteki gelinim, benim düşük rütbeli bir klandan geldiğimi umursar mıydı? Drexians için önemli olan bu, onun için de önemli olur muydu?

Hedefimi bulmam gereken sokağa yaklaşırken parmaklarım karıncalandı ve cihazımı çıkarma dürtüsüyle mücadele ettim. Algoritma, çiçekçide çalışan kadını en uygun aday olarak seçmişti ve ben de onun uygunluğunu şahsen değerlendirmek için sabırsızlanıyordum. Algoritmanın yanıldığı çok az durum olmuştu, ama yine de böyle durumlar olmuştu, bu yüzden her zaman kadınlarla tanışıp kimliklerini teyit ediyordum.

Tam köşeyi dönmek üzereyken, keskin bir siren sesi havayı yırttı ve omurgam kaskatı kesildi. Dünya'da hiç böyle bir alarm duymamıştım. Fırtına mı geliyordu? Gökyüzüne baktım, bulut yoktu. Fırtına yoktu.

Etrafımdaki insanlar telaşla telefonlarını çıkarıp ekranlara bakarak ne yapmaları gerektiğini anlamaya çalışıyorlardı. Kendi cihazıma uzanırken kalbim düzensizce atıyordu, ekranı açarken parmaklarım hafifçe titriyordu. Blasterımı da çıkarmak için kendimi zor tuttum. Bu beni kesinlikle ele verirdi.

Anadilimde yazılmış kelimeler gözümün önüne geldi. Asla görmek istemediğim kelimeler. İmkansızın gerçekleştiğine inanmak istemeden onlara baktım.

Drexianların yeminli düşmanı olan kana susamış sürüngen türü Kronock, Dünya'ya saldırı başlatmıştı. Türümün korumaya yemin ettiği gezegen kuşatma altındaydı, bu da görevimin iptal edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Düşmanımız acımasızlığı ve hayata karşı saygısızlığıyla biliniyordu. Bunca zaman sonra savunmamızı aşmışlarsa, durum gerçekten vahimdi.

Etrafımdaki insanlar koşmaya başladığında derin bir nefes aldım. Protokol, bekleyen gemime dönüp Dünya'yı terk etmemi ve çok geç olmadan uzay istasyonuna dönmemi gerektiriyordu. Ancak sokaklarda kaos patlak verip gökyüzünde kırmızı ışınlar belirmeye başladığında, protokolü uygulamak neredeyse imkansız olacağını anladım.

Kronock'lar buradaydı.

Uzakta patlama sesleri duyuldu, muhtemelen başımızın üzerinde şiddetli bir savaşın sürdüğünü hatırlatan ürpertici bir ses. Ceketimin altına sakladığım blaster'ın şişkin kısmına dokundum, sert metal rahatlatıcı bir his verdi. Eğer Dünya'dan ayrılamazsam, bir sığınak bulmalı ve savaş yüzeye ulaşırsa Dünya'lılara yardım etmeliyim.

Saklanacak iyi bir yer ararken sokakları taradım, ama bakışlarım bir yaya geçidinin ortasında duran çarpıcı bir kadında takıldı. Gençti — çoğu tributun yaşında — kahverengi saçları yüksekte toplanmıştı. Bacaklarını sıkıca saran siyah bir şey — sanırım insanlar buna tayt diyordu — ve üzerinde bol bir beyaz kolsuz gömlek vardı. Kıyafetinde özel bir şey yoktu, ama onda özel bir şey vardı, dikkatimi ona çeken bir şey.

Ellerinde dolu market poşetleri tutarken, çalan alarmin nedenini anlamaya çalışır gibi etrafına bakınıyordu. Belki de onun şaşkınlığı ya da yerinde dönüp dururkenki masum bakışlarıydı, ama kendimi durduramadan hızla ona doğru ilerlemiştim.

Elimi beline doladım ve onu, etrafında zikzaklar çizen arabalardan ve koşan yayalardan uzaklaştırarak öne doğru ittim. "Yoldan çekilmelisin."

Sessizce başını salladı.

"Gidecek güvenli bir yerin var mı?" diye sordum, onu kaldırıma yönlendirdikten sonra.

"Ne oluyor?" diye sordu.

Uzaylıların istila ettiğini veya benim de uzaylı olduğumu, ama iyi türden olduğumu söyleyecek zaman yoktu. Bu yüzden, Dünya'da her zaman yaptığım şeyi yaptım. Yalan söyledim.

"Bilmiyorum, ama bir sığınak bulmalısın."

"Bu bir kasırga olamaz," diye mırıldandı, hala şok halindeydi. "Yılın bu zamanında olmaz."

Bir an tereddüt ettim, protokolüme odaklanmam gerektiğini biliyordum. Ama bu kadında bir şey bana ona yardım etmek istememi sağladı.

Sonra nefesim kesildi.

"Çiçekçide çalışmıyorsun, değil mi?"

Soruma şaşırmış gibi göründü ama başını salladı. "Hayır. Neden?"

Neden onun hedefim olmadığı önemli olduğunu bilmesem de, içimi bir rahatlama kapladı. Sonra yer sallandı ve kadın küçük bir çığlık attı.

"Sığın bir yere," dedim sertçe, başımı yukarıya doğru çevirerek düşman gemilerinden birinin gri pullu gemisinin inişini bekleyerek.

Kafasını bana doğru eğdi. "Ya sen? Sen buralı değilsin, değil mi? Nereye gideceksin?"

Bu beni durdurdu. Nereye gidecektim ki?

"Hadi," dedi, sesi benimki kadar ısrarcıydı. "Ben hemen köşede oturuyorum. Bana gel, seni misafir ederim."

Tereddüt edince içini çekti. "Beni ezilmekten kurtardın. Sana borçluyum."

Onun bakışlarının içime işleyişine izin verdim, soluk mavi gözleri zamanın yavaşladığını hissettiriyordu. Sonunda, tek bir kez başımı salladım.

Başını sola çevirip yürümeye başladı. "Bu taraftan." Sonra gölgeler üzerimize düşerken bakışlarını yukarı çevirdi.

Yukarı bakmadan çantalarını elinden aldım. Bize neyin geldiğini görmek için bakmama gerek yoktu. "Koş!"

Bölüm

İki

Allie

Market alışverişinden eve dönerken, alışveriş poşetlerinin sapları avuç içlerime batıyordu, sırtımdan ter damlıyordu ve külotumun beline kadar akmak üzereydi. Genelde apartmanımdan Güney Carolina'nın Azalea kasabasının küçük merkezine kadar yürümek beni rahatsız etmezdi, ama güneş yakıcıydı ve market kasiyerinin poşetlerimi kurşun çubuklarla değiştirmiş olabileceğine yemin edebilirdim.

Nasıl oluyor da her zaman üç şey almak için markete girip, poşetlerim ağzına kadar dolu çıkıyordum? Neredeyse tek bir poşetle çıkacağımı hatırlayınca kendi kendime güldüm. O zaman ne yapacaktım? Gözümün önünden bir türlü kaybolmayan cipsleri şortumun ceplerine mi tıkmaya çalışacaktım?

Kafamı salladım. Gözüm hep büyük oynardı, ama sonra aldıklarımı bozulmak üzereyken hatırlardım. Trafik ışığı değişti ve ben, bir poşetin üstünden görünen muzlara bakarak yaya geçidine adım attım. "Söz veriyorum, muzlu kek olarak sonunuz olmayacak."

Bu muhtemelen güvenli bir sözdü, çünkü muzlu kek yapmak için benim seyrek dolabımda bulunmayan malzemeler gerekiyordu. Daha riskli bir söz, onların çöpe gitmeyeceklerine dair söz vermek olurdu.

Hayatlarını feda eden muzlar için yas tutmaya fırsat bulamadan, yüksek sesli bir siren beni çantalarımı düşürmek üzereyken durdurdu. Yaya geçidinin ortasında donakaldım, acil durum aracı veya hızla yaklaşan fırtına var mı diye etrafa bakındım. Ama benim kadar şaşkın görünen diğer insanlar dışında hiçbir şey yoktu.

Sonra diğerklerinin de alarmları çalan telefonlarını çıkardıklarını gördüm. Ama o alarmı tanıyordum. Acil durum yayın sisteminin alarmıydı ve ben bunun testlerini duyarak büyümüşüm. Ancak gözler büyüdü ve insanlar koşmaya başladı, bunun bir test olmadığını anladım.

Yine de kıpırdayamıyordum. Korku beni olduğum yere kilitlemişti ve etrafımda arabalar çığlık çığlığa geçse bile bacaklarımı hareket ettiremiyordum. Karşıya geçersen, diğerklerinin ne yaptığını anlardım ve bir parçam onların kadar korkmuş görünmek istemiyordu.

Kulaklarımda kan basıncı yükselirken, ortama hiç uymayan bir adam gördüm. Sadece tanıdığım neredeyse tüm erkeklerden daha uzun ve iri değil, aynı zamanda Güney Carolina'nın sıcak günleri için fazla resmi olan siyah bir takım elbise giyyiyordu. Saçları koyu renkte ve geriye taranmıştı ve güneş gözlükleri gözlerini gizliyor olsa da, bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum.

O devasa adamdan uzaklaşmadan, yanıma geldi ve sormadan kolunu bana doladı, trafiğin dışına çekip beni yoldan uzaklaştırırken bir şeyler söyledi.

Kaldırıma çıktığımda kolunu indirdi. "Gidecek güvenli bir yerin var mı?"

Bana dokunabileceğini söylememiştim, ama şimdi belimi saran kolunun sıcaklığını özlüyordum, bu çok garipti. Bana ne sorduğunu unutarak ona baktım. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum, ama sığınacak bir yer bulmalısın."

Sesi alçak ve derindi, sanki içimden gök gürültüsü geçiyor ve omurgamdan bir ürperti geçiyordu. Bu, Doğu Kıyısı'nı düzenli olarak vuran fırtınaları aklıma getirdi. Kasırgalar hakkında bir şeyler mırıldandım, ama sanırım duymadı çünkü bana çiçekçide çalışıp çalışmadığımı sordu.

Sadece rastgele sorular mı sorup cevaplayacaktık? "Hayır. Neden?"

Cevap vermedi, ama tam o anda yer sarsıldı ve ağzımdan bir çığlık çıktı.

Beyaz ateş gibi parlayan gökyüzüne baktı. "Sığın bir yere."

Ona başımı eğdim. "Ya sen? Buralı değilsin, değil mi? Nereye gideceksin?"

Sorularım onu şaşırtmış gibiydi.

"Hadi," dedim. İyi kalpli adamı bu durumda bırakamazdım. "Ben hemen köşede oturuyorum. Bana gel, sana sığınabilirsin." Tereddüt edince ekledim, "Beni ezilmekten kurtardın. Sana borçluyum."

Yine, karanlık gözlüklerinin arkasından bakışlarını hissettim. Sonunda başını salladı.

Başımı bir yana çevirip hızlıca yürümeye başladım. "Bu taraftan."

Sadece birkaç adım attığımda üzerimize bir gölge düştü. Bulutsuz gökyüzünü karartan şeyin ne olduğunu görmek için başımı geriye eğdim, ama hiçbir şeyden ortaya çıkan devasa şekil imkansızdı.

Adam elimizdeki alışveriş poşetlerini kaptı. "Koş!"

Koşmaya başlamadan önce beklemedim, kalbim deli gibi atarken caddeden aşağı ve köşeyi döndüm. Kocaman adam hemen yanımdaydı ve insanlar onun ve sallanan market poşetlerinin altında kalmamak için kaldırımından atladılar.

Ellerim titreyerek çapraz askılı çantamdan anahtarlarımı aradım ve apartmana dönüştürülmüş tuğla evin merdivenlerini koştum. Anahtarları buldum ve kapıyı açmayı başardım, neredeyse içeri düşüyordum ama kapıyı onun için açık tutmayı başardım.

Ancak dairemin anahtarını kilide sokmaya çalışırken, tamamen yabancı birini evime davet etmenin akıllıca olup olmadığını sorguladım. Bu, korku filmlerinde insanların öldürüldüğü türden bir durumdu, ama ben burada, adamın market poşetlerini taşımasına ve kahraman olmasına izin veriyordum.

Mantığım bana aptalca davrandığımı söylese de, bu adamda beni güvende hissettiren bir şey vardı. Belki de yargım yanlıştı ve kısa hayatımın geri kalanında bu kararımdan pişman olacaktım, ama içimden bir ses onun bana zarar vermeyeceğini söylüyordu.

Kapıyı açtığımda, evimi dağınık bıraktığımı hatırladım. Giysiler yere dağılmış, bulaşıklar lavaboda yığılmıştı ve calico kedim, sanki her zaman orada uyuyormuş gibi küçük yemek masamın üzerinde uzanmıştı.

her zaman orada uyuyormuş gibi uzanmıştı. Yüzüm kızardı, ama yanımdaki adama baktığımda, fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

"Dağınıklık için özür dilerim." İçeri girdim ve anahtarlarımı kapının yanındaki kaseye bıraktım. "Misafir beklemiyordum."

Çantaları masanın üzerine koydu, Dinah öfkeyle ayağa kalktı, kabarık beyaz kuyruğunu ona doğru salladı ve yere atladı. "Önemli değil."

Gökyüzündeki o büyük şey, her neyse, onun da dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü benim hissettiğim kadar şok olmuş görünüyordu.

Dinah'ın yatak odama doğru sallanarak gitmesini izledi. "O ne tür bir hayvan?"

Onu doğru duyduğumdan emin olamadım ve gözlerimi kırptım. "Kedi."

Oh hayır. Olanlardan sandığımdan daha fazla etkilenmişti.

Oturma odasından geçip televizyonu açmadan önce, birkaç market poşetini boşaltmak için yarım yamalak bir girişimde bulundum. İri adam fark ettiyse ya da umursadıysa, hiç belli etmedi. Telefonunu çıkarmış, öfkeyle bir şeyler yazıyordu, yüzü sertleşmişti.

Öğleden sonra haberlerin yayınlanmaması gerekmesine rağmen, ekrandaki haber spikerinin yüzünü tanıdım. Yüzündeki ifade, koyu renk takım elbiseli yabancınıninki kadar ciddiye.

"Havadan bir saldırı olduğu yönünde haberler geliyor. Tanıklar, daha önce hiç görmedikleri garip uçaklar olduğunu söylüyor. Hükümet yetkilileri vatandaşlara evlerinde kalmalarını tavsiye ediyor."

Ter hala cildimde parıldıyor olmasına rağmen, kollarımdan ürperme geçti. Saldırı mı? Bizi kim saldırıyor? Nükleer saldırı mı?

Sunucu parmağını kulağına götürdü ve kaşlarını çattı. "İstilacıların insan olmadığı doğrulandı. Aslında onlar uzaylılar." Ekranında görüntüsü titredi. "Uzaylılar Dünya'ya geldi."

Gülmemek için ağzımı elimle kapattım. "Bu bir şaka olmalı." Yanımdaki adama döndüm. "Uzaylılar mı? Gerçekten mi?"

Ama yüzündeki ifadeyi görünce gülmekten vazgeçtim. Çenesi sıkı sıkıya kapalıydı, telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki kırılacağından korktum. Sonra anladım. Siyah giyinmiş ve güneş gözlüğü takmıştı. Filmlerdeki gibi siyah giysili adamlardan biri miydi? Onlar gerçekten var mıydı ve uzaylılar da gerçek olduğu için mi buradaydı?

Bölüm

Üç

Maxxon

Derin bir nefes aldım ve bu kadına gerçek kimliğimi açıklamaya ve Kronock'larla savaşmak için acilen gitmem gerektiğini açıklamaya hazırlandım. Daha önce hiçbir insana kimliğimi açıklamamıştım. Tüm işim kimliğimi gizlemek ve insanları Drexianlardan habersiz tutmaktı. Tüm eğitimime karşı gelebilir miydim?

Başka bir gürültü binayı salladı ve bana bir istila olduğunu hatırlattı. İnsanlar uzaylıların varlığından haberdar değillerse, çok geçmeden hiç istemediği kadar çok şey öğreneceklerdi, özellikle de Kronocklar galip gelirse. Bu düşünce beni titretti.

Ama bana sığınak veren kadına kimliğimi açıklayıp açıklamayacağıma karar veremedim, kapı sarsıldı, ama bu dışarıdaki savaştan kaynaklanmıyordu. Biri kapıyı çalıyor ve sesleniyordu.

"Allie! İçeride misin, kızım?"

Allie. Adı bu olmalı. Aradığım kadının adı olmadığını fark edince rahat bir nefes aldım. Nedense, bu kadının bir kurban olmaması gerekiyordu.

Bir cihazdaki düğmeye basarak televizyonu susturdu, kapıya koştu ve kapıyı açtı.

İçeriye düşmek üzere olan adam zayıf ve solgun saçlıydı, ancak gri şort ve kolsuz yeşil gömlek giymişti. "Çok endişelendim Allie. İyi misin?"

"İyiyim, Bryce." Allie ona hızlıca sarıldı. "Sadece biraz sarsıldım, hepsi bu."

Kadını kucaklamasına rağmen, aralarında romantik bir şey olduğunu hissetmedim. Belki de adam onu kucaklarken omzunun üzerinden beni gördüğü için göz bebekleri büyüdü.

Geri çekildi ve ellerini beline koyarak beni pişmanlık duymadan baştan aşağı süzdü. "Bu kim?"

Allie bir an tereddüt etti, bana belirsiz bir bakış attı. "Buralı olmadığı için benimle kalıyor."

"Hadi canım." Bryce yaklaşip takım elbiseme baktı. "Güney Carolina'da böyle takım elbise yapıyorlar mı bilmiyorum bile."

"Üzgünüm." Allie bana döndü. "Bu karmaşa içinde adını sormadım."

"Maxxon," dedim, sonra Kapor Hanesi'nden olduğumu eklemekten vazgeçtim. Dünyalılar, Drexianlar gibi klanlara sahip değildi. En azından kendilerini klanlarıyla tanımlamıyorlardı.

Bryce sıırttı. "Sıra dışı bir isim. Nerelisin?"

Allie onu yana itti. "Şu anda soru sorma zamanı değil."

Arkadaşı pencerelere doğru baktı. "Neler oluyor? Yine üs uçakları geçmiyor, değil mi?"

Allie, sesi kapatılmış televizyonu işaret etti. "Duymadın mı? Uzaylılar."

Bryce başını geriye attı ve güldü. "Uzaylılar mı?" Sonra bir patlama yeri sarsarken, kahkahası kesildi. "Ciddi misin?"

"Evet, ciddiylim." Allie elindeki cihazı ekrana doğrulttu ve aniden konuşan kafa tekrar duyulmaya başladı, insanlara hemen sığınaklara gitmeleri için uyarıyordu.

Bryce'ın yüzündeki renk kayboldu ve kanepeye çöktü, altında ezilen dergiyi bile itip kakmadı. "Bu olamaz. Uzaylılar gerçek değil."

Ona uzaylıların çok gerçek olduğunu, ama hepsinin Kronocklar gibi şiddet dolu ve korkutucu olmadığını söylemek istedim. Ama yüzündeki ifade, Allie veya Bryce'ı iyi uzaylılardan biri olduğuma ikna etmek için

Allie ya da Bryce'ı benim iyi uzaylılardan biri olduğuma ikna etmek için doğru zaman olmadığını anladım. Yaratıklar korktuklarında saldırırlardı ve ben korkunun hedefi olmak istemiyordum.

Allie'nin kedisi arkadaşının yanındaki kanepeye atladı ve koluna dokundu. Bryce zayıf bir gülümsemeyle kedinin kafasını okşadı. "Hey, Dinah. Tüm bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" Gözleri haberlere kilitliydi ve hüzünlü bir iç çekişle, "Ne kadar istesek de uzaylıların seksi ve azgın olmayacağını biliyorsun," dedi.

Allie bana yaklaştı. "Arkadaşım biraz korkmuş görünüyor." "Anlaşılabilir."

Bana baktı, sesi alçaktı. "Ama sen anlamıyorsun. Her şeye rağmen oldukça sakın görünüyorsun."

Aklıma bir bahane bulmaya çalışırken, ikna edici bir şey bulamadan elini koluma koydu.

"Merak etme. Nedenini biliyorum galiba."

Kalbim hızla çarptı. Benim uzaylı olduğumu mu anladı? "Sen Men in Black'ten birisin, değil mi?"

Ona baktım. Men in Black mi? Drexian'da gelin avcılarının giydiği standart siyah takım elbiseye baktım. Siyah giyinmişim, ama Men in Black neydi?

Bakışlarını Bryce'a çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Merak etme. Sana uzaylılarla savaşmaya geldiğini söylemeyeceğim. Bu onu daha çok korkutur."

Kronock'larla savaşmak istediğim doğrudu, ama onun başka bir şey kastettiğini hissettim. Yine de, bu benim varlığımı veya görünüşümü sorgulamayacağı anlamına geliyorsa, buna uymakta bir sakınca görmedim. Onu sakın tutmak için bir yalan daha ne fark ederdi ki?

Bryce hızla ayağa kalktı, kedi miyavlayarak yere atladı. "Eğer bu gerçekten bir uzaylı istilasaysa, bir çanta hazırlamam lazım."

"Ne?" Allie onu kapısına kadar takip etti. "Nereye gidiyorsun?"

Koridora adımını atarken bakışları etrafta dolaştı. "Sığınaklara gitmemiz gerekirse, bu kıyafetlerle günlerce kalmak istemiyorum. Hemen dönerim tatlım."

O gittikten sonra Allie bana döndü. "Belki de haklıdır. Kaçmamız gerekirse diye bir çanta hazırlasam iyi olur."

Dışarıya baktım ama pek bir şey göremedim. Yine de, yer üstünde bir binada kalmak güvenli görünmüyordu. Kronock lazerlerinin bundan çok daha sağlam yapılar bile yıkabildiğini biliyordum. "Yapmalısın. Bu bina uzaylı saldırısına dayanacak şekilde yapılmamış."

Cevap vermek için ağzını açtı ama konuşmadan, kulakları sağır eden bir patlama binayı sarsdı. İçgüdüsel olarak Allie'ye atladım ve pencere parçalanıp cam parçaları halının üzerine yağarken onu yere yatırdım.

Kulaklarım çınliyordu, ama onu düşen enkazdan korumak için üzerine eğilmiş halde kaldım. Titrek nefesler alırken küçük vücudu inip kalkıyordu, bu da bana insanların ne kadar kırılgan olduğunu hatırlattı. O anda, onu güvende tutmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ne görevim, ne kendi güvenliğim. Tek önemli şey onu korumaktı.

Sonunda vücudumu onunkinden ayırdım ve o gözlerini bana doğru açarak bana baktı. Hızlıca nefes alırken bakışlarım dudaklarına kayd, ama kendimi zorlayarak başka yere baktım ve ayağa kalktım, onu da ayağa kaldırdım.

Artık burada kalamayacağım ve onu bırakamayacağım açıktı. Onu Kronock'un merhametine bırakamazdım. Ama aynı zamanda neler olduğunu görmek ve gemime ve istasyona mesaj göndermeye çalışmak zorundaydım.

"Dışarı çıkmam gerek," dedim ona, "ama söz veriyorum geri döneceğim."

Bu onu sersemliğinden uyandırdı. "Delirdin mi? Oraya çıkamazsın. Burada kalmamız gerekiyor." Sonra tereddüt etti. "Ama sen bunun için eğitildin, değil mi? Uzaylılarla nasıl başa çıkacağını biliyorsun."

Bir kez olsun haklıydı. "Biliyorum." Elini tutup sıktım. "Ve senin için geri döneceğim."

Dokunuşunun cildimde yarattığı sıcaklık hissine rağmen, elini bırakmaya zorladım kendimi. Sonra dönüp kapıdan çıktım, koridordan geçip

koridordan geçip kaldırıma ıktım. Boynumu uzatıp başımın üstünde duran devasa Kronock savaş gemisini görmek için uzandım. Tek tesellim, geminin etrafında vızıldayarak pullu gövdesine acımasızca ateş eden Drexian savaş uçaklarıydı.

Cihazımı çıkardım, pilotuma ekstra yolcu için hazırlık yapmasını söyleyen bir mesaj göndermeye hazırdım. Sonra ondan gelen mesajı gördüm ve kanım dondu.

Savaşa katılmak için kalkmıştı. Beni ya da Allie'yi kurtaramayacaktı. O gitmişti ve ben, asla olmayacağını düşündüğümüz istilanın ortasında, Dünya'da mahsur kalmıştım.

Bölüm Dört

Allie

Dairemin ortasında durmuş, dışarıda patlamalar dünyayı sarsarken kalbim deli gibi atıyordu. Her sağır edici patlamada duvarlar sallanıyordu ve ben de tüm bunların böyle mi sona ereceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. İnsanlar dünyanın sonundan bahsederdi ama hep şakacı bir şekilde. Kimse bunun gerçekten sona ereceğine inanmazdı ve "nasıl ölebilirim" bingo kartında uzaylı istilasını yazan kimseyi tanımıyordum.

Eğer bu sonsa, bunu tamamen yabancı biriyle birlikte yaşamayı beklemiyordum. Çok fazla arkadaşım ya da bu kasabada derin köklerim olduğu söylenemezdi, ama siyah takım elbiseli adam buraya daha da fazla yakışmıyordu. Yine de, onda güvenilir bir şeyler vardı, belki de her şey yoluna girebilir diye düşünmemi sağlayan bir şeyler. Bana dokunduğunda kesinlikle bir şey hissetmiştim.

Kafamı salladım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Şimdi, yakışıklı bir yabancıyla dikkatimi dağıtmanın sırası değildi. "Yakışıklı, çılgın bir yabancı."

Uzaylılarla başa çıkmak için eğitilmiş olsan bile, şiddetli bir uzaylı istilasına rastlamak için deli olmak gerekirdi. Başımı ovuşturdum. O gerçekten Siyah Giyen Adamlardan biri miydi? Şehir efsaneleri ve oldukça iyi filmler bir yana, böyle şeyler gerçek olamazdı, değil mi?

"Uzaylılar gerçekmiş," dedim kendi kendime, kırık pencereden içeri giren dumanı soluyarak ve sakin olmaya çalışarak.

Ama sakin kalmak, söylemesi kolaydı. Her patlama pencereleri sarsınca, göğsüm sıkıştıyordu. Ya bina çökerse? Ya istilacılar yüzeye ulaşır ev ev dolaşmaya başlarsa?

Maxxon'un dönmesini sabırsızlıkla bekleyerek ileri geri yürüyordum. Onun dışarıda olduğu düşüncesi kalbimi çarptırıyordu. Ya dönmezse? Sonra korkunç bir düşünce aklıma geldi. Ya dönmeyeceği konusunda yalan söylemişse? Ya savaşmak için kaçmış ve dönmeye niyeti yoksa?

Boğazımın arkasında safra tadı hissettim, ihanet ve terk edilmenin tanıdık tadı acıydı. Beni terk eden ilk kişi o olmazdı. Gülmekten boğuldum. Aslında, gitmemesi onu istisna yapardı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, babamı, annemi, eski erkek arkadaşlarımı düşünmemeye çalıştım. Ama dairemde tek başıma durmak, o eski anıları uzak tutmaya yetmedi.

Yerdeki bir başka sarsıntı beni tekrar gerçeğe döndürdü. Maxxon'un geri dönmeyeceğine güvenemiyorsam, belki bir yere saklanmalıydım. Banyo? Dolap? Yatağın altı? Ama binanın tamamı çökerse saklanmanın ne faydası olacaktı ki?

Belki kaçmalıyım. Daha güvenli, şehirden ve kaostan uzak bir yer bulmaya çalışabilirim. Ama sonra arabamın çok fazla park cezası aldığı için çekildiğini hatırladım, bu yüzden mağazaya yürüyerek gitmiştim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Daireden çıkıp sokağa ulaşabilsem bile kaçacak yerim yoktu. İnsanlar şehirden kaçmaya çalıştığı için yollar muhtemelen trafikte tıkanmıştı.

Ve ona bekleyeceğini söylemiştin.

İnledim. Maxxon'a yerinde kalacağıma söz vermiştim, ama onu neredeyse hiç tanı mıyordum. Neden ona bir şey borçluymuşum gibi hissediyordum? Hiç mantıklı değildi, ama içimden bir ses ona güvenebileceğimi söylüyordu. Maxxon'da, tüm bu çılgınlığın ortasında bile kendimi güvende hissettiren bir şey vardı. Mantıksız olduğunu biliyordum, ama onunla bir sebepten dolayı karşılaştığım hissini bir türlü atamıyordum.

Kapım birden açıldı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Geri dönmüştü! Ama o iri adam değildi. Omuzlarında sırt çantası olan Bryce'di.

"Ben gidiyorum. Sen de geliyor musun?"

Tereddüt ettim. Mantıklı cevap evetti, ama Maxxon ne olacaktı? "Maxxon'a geri dönene kadar bekleyeceğimi söyledim."

Bryce bana gözlerini kırptı. "Maxxon mu? Oh, şu yakışıklı iri adam mı?"
Sonra binanın çıkışına doğru baktı. "Gitti mi? Dışarıda mı?"

Başımı salladım, adam gittikten sonra beklememin saçmalığı gittikçe daha gerçekçi geliyordu. "Geri gelecek."

Bryce başını bir yana eğdi. "Emin misin? Neden benimle gelmiyorsun?"

Muhtemelen çantasında tek bir silah bile olmayan arkadaşına baktım. "Ben iyiyim. Ama sen dikkatli ol."

Bina tekrar sallandığında alt dudağını ısırıldı. "Fikrini değiştirirsen, ben rekreasyon merkezine gidiyorum."

Sonra beni hızlıca kucakladı, bıraktı ve koşarak dışarı çıktı, beni yine yalnız bıraktı. İçimden kendime küfrettim ve geride kaldığım için pişman olacak mıyım diye düşündüm. Sonunda Bryce'ın peşinden gidecek miydim?

Acıklı bir miyavlama sesiyle yerimde döndüm. Dinah! Tabii ki kedimi bırakıp gidemezdim. Ne düşünüyordum ki? Dizlerimin üzerine çöküp onu aramaya başladım, camlardan uzak durarak yerde emekleyerek, sonunda yemek masasının altında korkmuş bir halde onu gördüm.

"Hadi, tatlım." Yumuşak tıklama sesleri çıkararak bir kolumu uzattım, onu ensesinden yakaladım ve kendime doğru çektim.

Dinah benim yöntemlerimi pek sevmiyordu ve bunu bir dizi miyavlamayla ifade etti, ama onu göğsüme yaslayınca rahatladı.

"Gördün mü? Yalnız değiliz. Birbirimiz varız." Tüylü kafasını öptüm, küçük vücudunun sıcaklığı beni rahatlatı.

Sonra dairemin kapısı tekrar açıldı. Ben sıçradım, Dinah pençelerini koluma geçirdi ve ben çılgılık atmamak için dudağımı ısırdım. Sonra Maxxon'un kapıda durduğunu görünce sevinçle dolup taşım. Ama sevinç hızla şoka dönüştü.

Giysileri yırtık ve kirliydi, alnında bir yara vardı ve kan yüzünün yanından sızıyordu. Koyu renkli güneş gözlükleri yoktu, kahverengiden çok kehribar rengi gözleri görünüyordu. Ama dikkatim, düzgünce arkaya bağlanmış saçlarının şimdi yüzünün etrafına dağınık bir şekilde düşerek ona vahşi, kontrolsüz bir görünüm verdiği gerçeğiyle dağıldı.

Kalbim göğsümde çarpıyordu. Kapıdan çıktığı zamankinden çok farklı görünüyordu ve aniden bu yabancıyı hiç tanımadığımı hatırladım. Sadece içgüdülerim, onun gökyüzünden inen her şeyden daha tehlikeli olabileceğini söylüyordu.

Bölüm

Beş

Maxxon

Allie'nin apartmanından sendeleyerek çıktım, keskin duman kokusu anında burnuma çarptı. Etrafımda, Kronock savaş gemisi plazma patlamaları yağdırırken, insanlar çığlık atarak koşuşturuyordu. Binalar ve araçlar yanarak enkaza dönüşüyordu.

"*Grek*," diye küfrettim. O sürünge piçler savunmamızı nasıl aşmışlardı? Drexian filosu geçilmez olmalıydı. Dünya'nın da içinde bulunduğu güneş sistemini kuşatmamız on yıllardır sürmüştü. Üstelik Kronocklar geri çekiliyordu. Onları zayıflatmıştık. Yoksa zayıflatmamış mıydık?

Ellerimi yumruk yapıp öfkeyle sıkı sıkı sıktım. Kronocklar, sessiz kalıp askeri güçlerini gizlemekle tanınıyorlardı, ama gerçekten de hiçbir uyarı olmadan bu büyüklükte bir saldırı düzenleyebilmişler miydi?

Drexian Yüksek Komutanlığı'nı saran paniği, Drexian savaşçılarını besleyen öfkeyi ve uzay istasyonundaki tüm insanları saran korkuyu hayal ettim. İstasyona ulaşmak için bileğimdeki iletişim cihazına çılgınca vurdum. Gemimin gittiğini biliyordum, ama belki bu gezegenden başka bir çıkış yolu vardı.

Sadece parazit vardı. Kronocklar frekanslarımızı açıkça bozuyordu. Cihazımı pantolonumun cebine attım.

Bir Kronock savaşçısı önümdeki caddeyi tararken, bir kadının tiz çığlığı havayı yırttı. Patlama, bir arabayı havaya savurdu ve arabayı bana doğru sürükledi. Daldım ve yuvarlandım, yanan araç başımın üzerinden uçarken ve bir binanın yan tarafına çarptığında havanın hışırtısını hissettim.

"Lanet olsun!" Kalbim deli gibi çarparken ayağa fırladım.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu, ama ne? İnsan gelinleri geri getirme görevim birdenbire gülünç derecede önemsiz gelmeye başladı. Şu anda tek düşüncem hayatta kalmaktı — kendim ve asla buraya gelmemesi gereken yıldızlararası bir çatışmanın ortasında kalan masum insanlar için.

Yüksek tiz bir ses giderek yükseldi ve içgüdüsel olarak kendimi yere attım, çünkü başka bir patlama caddenin karşısındaki bir evi yerle bir etti. Toz yerleşince, içimi bir ürperti kapladı.

Kronock saldırıları bana yaklaşıyordu. Sanki...

Cihazımı pantolonumdan çıkarıp sokağın ortasına attım. İstasyona gönderdiğim iletişim sinyalleriyle beni mi takip ediyorlardı?

Sonra parlak kırmızı bir lazer ışını tam önümden geçerek yere çarptı ve ben geriye atladım, sırt üstü sert bir şekilde yere düştüm.

Yoksa Drexian biyo-izlerini takip etmenin bir yolunu mu bulmuşlardı? Kronock'ların Drexian savaşçılarını kaçırıp DNA'larını aldıklarına dair söylentileri duymuştum. Bunun nedeni bu olabilir miydi?

Soğuk bir korku içimi kapladı. Eğer bu doğruysa, etrafımdaki tüm insanları ölüme götürüyordum. Allie'yi de.

Gitmeyi düşünürken kalbim deli gibi çarpıyordu. Onu bırakırsam daha güvende olurdu. Ama geri döneceğime söz vermiştim. Onu koruyacağıma yemin etmiştim. Onu terk edemezdim. Hayatta olup olmadığını ya da beni affedip affetmediğini bilmeden gidemezdim.

Hiç düşünmeden apartmana geri koştum ve kapısını açtım.

Allie kedisini kucağında tutuyordu. İkisi de yaralanmış görünmüyordu, ama mutlu da değillerdi. Gözleri üzerimde dolaştı ve saklanmak için atladığımda güneş gözlüğümü düşürdüğümü ve dalış yaparken saçlarımın dağınık olduğunu fark ettim. Kehribar rengi gözlerimi ve uzun, koyu saçlarımı saklayamazdım. En azından gömleğim hala üzerimdeydi. Sırtımdan aşağı uzanan düğümler, benim insan olmadığımı ele verecekti.

Onun şaşkın ifadesinden, numaramın ortaya çıktığını anladım ama görünüşümle ilgilenmeye vaktim yoktu.

Ona doğru ilerleyerek, ellerimi kollarının yanlarına koydum, böylece bana bakmak zorunda kaldı. "Yakınlarda yeraltında bir yer var mı? Tüneller, mağaralar, herhangi bir şey?"

Kaşlarını çatarak, sorumu anlamaya çalışıyordu. "Yeraltında mı? Şey... buradan yaklaşık on mil kuzeyde bazı mağaralar var. Kristal Mağaralar. Bazen okul çocuklarını geziye götürürler."

Başımı salladım ve nefes verdim. Bu işe yarayabilirdi. "Güzel. Oraya gitmeliyiz. Hemen."

"Mağaralara mı?" Kedisini daha sıkı kucakladı. "Nasıl?"

Kemikleri sarsan bir patlama, verebileceğim herhangi bir cevabı bastırdı ve üstümüzden toz yağdı. Bir patlama daha binayı yıkabilirdi.

"Boş ver," dedi. "Gidelim."

Sandalyenin arkasında asılı duran bir çantayı aldı, kedisini dikkatlice içine koydu ve omzuna astı. Tek kelime etmeden onu dairesinden çıkarıp binanın dışına götürdüm.

Kaosun ortasında keskin bir nefes aldı — devrilmiş araçlar, birkaç dakika önce binaların bulunduğu yerde yanan enkazlar, her yöne koşan panik halindeki insanlar. "Ne oluyor?"

Kronock'ları açıklamak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. Hakimiyet kurma ve yok etme arzusu dışında şiddet uygulamaları için hiçbir neden yoktu. Yapabileceğimiz tek şey koşmak ve hayatta kalmaya çalışmaktı.

Bakışlarım sokağın sonundaki gri bir araca takıldı. Gri ve pullu panellerle kaplıydı. Kronock'ların kara kuvvetlerini seferber ettiğini fark edince korku ve öfke bedenimi dondurdu.

Allie'nin elini tuttum. "Şimdi, Kronock bize ulaşmadan o mağaralara varabilmemiz için inandığın dünya tanrılarına dua etmenin tam zamanı."

O da benim elimi sıkıca tuttu ve bir an için elinin benim elimde ne kadar küçük olduğunu hayretle fark ettim. Küçük ama zayıf değildi. Nabzım hızlandı,

onu korumak için karşı konulamaz bir dürtü beni sardı. Bu, Drexian görevi veya onurundan daha fazlasıydı. Allie, içimde daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi uyandırmıştı ve ona zarar gelmesine izin vermeden öldürdüm.

"Bana yakın dur," diye emrettim, geri çekilirken onu da yanıma çekerek. "Ve sana bir şey yapmanı söylersem, sorgusuz sualsiz yap. Anladın mı?"

"Anladım." Kaşları meydan okurcasına yukarı kalktı. "Şimdilik."

Kronock aracı ilerlerken yer titredi, ön tarafındaki toplardan biri bize doğru döndü.

"Koş!" diye bağırdım, bir enerji patlaması o kadar yakınımızdan geçti ki, ısıısı cildimi yakıyordu.

Allie adımları daha kısaydı ama yine de bana yetişti ve köşeye vardığımızda onu neredeyse sürükleyerek götürdüm. Bir patlama daha tuğla duvara çarparak onu parçaladı ve biz de sokağa daldık. Ayağa kalkarak Allie'yi yanıma çektim. "Koşmaya devam et."

Kıvrımlı yan sokaklara doğru koşarken Allie konuşmadı, ama kısa süre sonra yıkım sesleri arkamızda kayboldu. Şimdilik onlardan kaçmış olsak bile, Kronocklar bizi, beni bulacaktı. Tek umudümüz, yeraltına inip izimizi kaybettirmektir.

Nefeslenmek için durduğumuzda Allie'ye baktım. Yüzü terle kaplıydı, çantasındaki kediye kontrol ediyordu ve nefes nefeseyken yumuşak bir sesle onunla konuşmaya çalışıyordu.

Başını kaldırıp gözlerimi dikerek arkasına gergin bir bakış attı. "Şimdi ne yapacağız? Mağaradan hâlâ kilometrelerce uzaktayız."

"Kalan yolu koşarak gidebilir misin?"

Kız gülerken elini ağzına kapattı. "İmkânı yok." Çantasını işaret etti. "Dinah koşmaktan nefret eder."

Hayvanın rahatının en son endişemiz olduğunu söylemeden önce, yakınlarda patlama sesi duyunca elini tekrar tuttum. Bize yaklaşıyorlardı.

Bölüm

Altı

Allie

Maxxon'un uzun adımlarına yetişmeye çalışırken, enkazla dolu caddede koşarken ciğerlerim yanıyordu. Sırtımdan ter damlıyordu ve nefes nefese her nefes alışımında yanıma keskin bir acı saplanıyordu. Eğer buradan sağ çıkarsam, kesinlikle spor salonuna daha sık gidecektim.

Bir köşeyi döndüğümüzde, bir marketin önünde duran, sürücü tarafındaki kapısı hafifçe açık, ezik gri bir araba gördüm. Arabada kimse yoktu ve market ciddi şekilde hasar görmüştü. Sürücünün akıbetini veya arabada kimse yokken neden motorun çalıştığını düşünmek istemedim.

Maxxon'u da yanıma alıp arabaya doğru koştum.

O da benim bakışımı takip etti ve gözlerini kısarak sordu. "O arabayı mı kullanmak istiyorsun?"

Yaklaştıkça solmuş boyası ve paslanmış metali görebiliyordum ama umursamadım. "Beni yolun geri kalanını taşımak istemiyorsan, bu araba işimizi görür."

Maxxon itiraz etmedi ve sürmeye bile kalkışmadı, ben Dinah'ı taşıdığım çantayı arka koltuğa koyarken o yolcu koltuğuna oturdu ve ben de sürücü koltuğuna atladım. Etrafa son bir kez bakıp, sahibinin peşimizden bağırarak gelmemesi için parmaklarımı çaprazladım, vites taktım ve kaldırımdan uzaklaştım.

"Sıkı tutun," diye uyardım, yolun yarısını kapatan devrilmiş bir SUV'den kaçmak için direksiyonu kırarak. "Yol biraz sarsıntılı olabilir."

Maxxon elini torpido gözüne dayadı, ben de en kötü kaosu ve umarım uzaylıları da atlatmak için yan sokaklara ve arka yollara saptım.

Arabayı sınırlarına kadar zorladığım için araba zıplıyor ve gürültü yapıyordu, Maxxon'un parmak eklemleri beyazladı.

"Bu makineyi kullanmak için eğitim aldın mı?" diye bağırdı, motorun rahatsız edici gürültüsü ve açık pencerelerden esen rüzgârın sesini bastırarak.

"Eğitim mi?" Ona hızlıca baktım. "Şey, 16 yaşından beri araba kullanıyorum. Ama itiraf etmeliyim ki, uzaylılardan kaçmak ilk kez başıma geliyor."

Tekrar ona baktım, gergin duruşunu ve sürekli başını ileri geri hareket ettirerek tehditleri taradığını fark ettim. "Buralı gibi konuşmuyorsun."

"Buralı değilim. Ziyaret için geldiğimi söylemiştim."

Onun ABD'li gibi konuşmadığını kastettiğimi açıklamadan önce, sağır edici bir patlama arabayı sarsı. Bize doğru gelen yanan enkaz parçalarından kaçmak için direksiyonu bir tarafa kırdım.

Yoldan çıkıp bir tarlaya girdik, uzun otlar arabanın alt kısmına çarpıyordu. Dışlerimi sıkıp, engebeli zemin arabayı parçalamak üzereyken ilerlemeye devam etmek için mücadele ettim.

Zihnim kalbim kadar hızlı çalışıyordu, kafamda sürekli "oh-shit-oh-shit-oh-shit" diye bir ses yankılanıyordu. Ama ayağımı gaza basılı tutmaya devam ettim ve araba ileriye doğru hızla ilerledi. Sonunda, ellerim direksiyonda titreyerek arabayı tekrar yola çevirdim.

"Neredeyse geldik," dedim, güneşten solmuş mağara reklam panosunu geçerken. "Biraz daha ilerle."

Yıpranmış araba, mağaralara giden yola saptığımda daha da sert bir şekilde ittiğimde protesto edercesine tekledi. Çocukken okul gezisiyle buraya gelmişim, ama bölge pek iyi durumda değildi. Tabelalar kirliydi, yollar çukurlarla ve yamalarla doluydu ve ıssız görünüyordu. Zaten, uzaylıların saldırısı altındaki bir yerde mağaraları kim görmek ister ki?

Çakıllı otoparka kayarak girdik ve girişe olabildiğince yaklaştığımızda frenlere bastım. Araba daha tam olarak durmadan Maxxon kapıdan dışarı fırladı ve askeri eğitimi olduğunu düşündüren içgüdüleriyle etrafı taramaya başladı.

"Hadi gidelim!"

Sürücü koltuğundan titreyerek çıktım ve Dinah'ın içine kıvrılmış olduğu çantamı arka koltuktan aldım. 1970'lerde tasarlanmış ve şimdi ürkütücü bir şekilde boş duran tek katlı, işlevsel bir bina olan karşılama merkezine doğru koştuk.

Maxxon cam kapıları itti, kapılar kolayca açıldı. İstilaya başladığında personel ve misafirler evlerine kaçmış olmalılar diye düşündüm. Mağaranın karşılama merkezini kapatmak ve güvenliğini sağlamak, kimsenin öncelik listesinde yer almamıştı belli ki, ama onları suçlayamazdım.

Onu takip ederek serin klimalı lobide, dairesel resepsiyon masasının etrafına dağılmış broşürlere göz attım. Bir tarafta hediyelik eşya dükkanı vardı, raflarında "I LEFT MY HEART IN CRYSTAL CAVERNS" (Kalbimi Kristal Mağaralarda Bıraktım) yazılı tişörtler asılıydı. O günkü çılgınlığın ortasında bu kadar normal bir şey görmek beni hayrete düşürdü.

Maxxon, mağara girişine giden yolu kapatan turnikeleri atlarken, ben de snack barın tezgahından alabildiğim kadar cips ve şekerleme aldım ve bunları, tıslayan Dinah'ın yanındaki çantama tıktırdım. Maxxon, turnikeleri geçmem için elini uzattı ve elinin sıkılığının sağlamlığı beni şaşırttı. Ben paniklemiş olabilirdim, ama o sakın görünüyordu.

Koridordan geçip mağara girişine giden merdivenlerden aşağı koştuk ve sıcak, yapış yapış cildimi serin, nemli hava sardığında nefesimi bıraktım. İlerledikçe hava daha da soğudu ve sessizlik tam anlamıyla hakim oldu. Kaostan sükûnete ani geçiş neredeyse sarsıcıydı ve nefes almak için bir an durdum.

Maxxon beni beklemek için durdu. "İyi misin?"

Başımı salladım ve nemli, topraksı havayı derin nefeslerle içime çektim. İyi olduğumu söyleyemezdim, ama hayattaydım, bu da bir şeydi. Kasabamda kaç kişinin iyi olmadığını düşünmemeye çalıştım. Bryce'ı düşünmemeye çalıştım, görünüşünden daha güçlü olduğunu kendime telkin ettim.

Maxxon homurdandı, sonra geri döndü ve biz de yerin derinliklerine doğru uzanan kaygan taş yolda ilerlemeye başladık. Adımlarımız ürkütücü sessizlikte yankılanıyordu, düzenli sesler varlığımızı duyuruyordu.

Tuhaf koşullara rağmen, sınıf arkadaşlarımla mağaralara geldiğimizi, başka dünyadan gibi kaya oluşumlarına hayran kaldığımızı ve tur rehberinin bayat şakalarını dinlediğimizi hatırlamadan edemedim. Çocukken, tavandan sarkan sarkıtlarla dolu yüksek mağaralar beni hayrete düşürmüştü. Zeminden yükselen devasa dikitlere heyecanla dokunmuş, serin ve kaygan kayaların dokunuşunun tadını çıkarmıştım.

Şimdi ise etkileyici çevrenin farkına bile varmamıştım. Buranın gizli bir sığınak olması ve başka kimsenin buraya kaçmayı akıl etmemesi için minnettardım.

"Burada güvende olmalıyız," dedi Maxxon, bir süre sessizce yürüdüktan sonra. "Kronock bu kadar kayanın arasından beni tespit edemez."

Durup nefes alabildiğim için minnettardım, ama ona bakışlarımı daralttım. "Who-Nock mu?"

Maxxon ağzını açtı ve gözleri fal taşı gibi açıldı, ama açıklamaya fırsat bulamadan, gürültülü bir patlama mağarayı sarsdı. Şok dalgası ikimizi de ayaklarımızdan yere devirdi ve ben yere düşerken çantamı düşürdüm ve çığlık attım. Dinah çantadan fırladı ve yolun derinliklerine doğru koştu.

"Kahretsin!" Kaya zemine düştüğüm yerlerde avuç içlerim acıyordu, ama kendimi itip ayağa kalkarken durakladım.

Gürültü derin ve uzaktaydı, ama ne olduğunu anladığımda kanım dondu. Ayağa kalkmak için çabalarken Maxxon'un kolunu tutup onu ayağa kaldırmaya çalıştım. "Mağara çöküyor!"

O da zıpladı ama çok geçti. Kulakları sağır eden bir gürültüyle, arkamızdaki mağara girişi kaya ve toz çığlığıyla çöktü. Yolumuzu aydınlatan parlak ışıklar titredi ve sonra söndü, bizi karanlığa gömdü.

Boğucu toz bulutunun içinde nefes almaya çalışırken ciğerlerim yanıyordu ve başımı salladım, kulaklarım çınlıyordu.

Sonra Maxxon'un kolu beni sardı, karanlıkta sıcak ve güven vericiydi. Hızlıca zihnimde bir envanter yaptım. Şok olmuşum ama yaralanmamıştım.

"Ben iyiyim," diye sormadan önce söyledim. "Sen?"

"Yaralanmadım." Hiçbir şey göremiyor olmama rağmen, etrafımızı taradığını neredeyse duyabiliyordum. "Ama bir sorunumuz var gibi görünüyor."

Histerik bir kahkaha dudaklarımdan kaçtı. "Sence mi? Dünyanın üstü yıkılırken biz bir mağarada mahsur kaldık. Bence bu kesinlikle bir sorun sayılır." Sonra boğazım düğümlendi. "Ve Dinah kayıp."

Gözlerim karanlığa yavaşça alıştıkça, Maxxon'un devasa silüetini seçebildim. Bana dönmüştü ve göremediğim halde bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum.

"Sizi buradan çıkaracağım, söz veriyorum." Sesi alçak ama kararlıydı. "Ne pahasına olursa olsun." Sonra ekledi. "Ve kedinizi bulacağım."

Karşı karşıya olduğumuz zorlukları düşününce bu çok iddialı bir sözdü, ama ona inandım.

Mavi ışıklar, şüphesiz yedek bir jeneratörle çalıştırılmış, tekrar yanmaya başladı ve ben hızlıca nefes aldım. Maxxon, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kehribar rengi gözlerle bana dikkatle bakıyordu. Kehribar. Kahverengi değil. Ela değil. Ve tam olarak doğru da değil.

Bölüm Yedi

Maxxon

Mağaranın acil durum aydınlatmasının zayıf ışığı, pürüzlü taş duvarlara ürkütücü mavi gölgeler düşürüyordu ve bana Drexian uzay istasyonunun köprüsünü hatırlatıyordu. Şu anda yeraltında mahsur kalmış olsak da, yüzeydeki kavurucu sıcaklık ve göz kamaştırıcı güneş ışığına tercih ederek mağaraların serin havasını ve karanlığını tercih ettim. Dünya'ya birçok kez gitmiş olmama rağmen, özellikle gezegenin ekvatoruna yakın yerlerdeki sıcağa hiç alışamamıştım. O zamanlar siyah üniforma çok kötü bir fikir gibi gelmişti.

Başımı geriye eğdim, içimde beklenmedik bir rahatlama hissettim. Evet, kapana kısılmıştık, ama şimdilik güvendeydik. Üstümüzdeki kalın kaya tabakası, Drexian biyolojik izlerimi Kronock sensörlerinden koruyacaktı. Tabii bu, kendi halkımın da beni algılayamayacağı anlamına geliyordu, ama bu daha sonra düşünülmesi gereken bir sorundu. Şu anda güvendeydim. Daha da önemlisi, Allie güvendeydi.

Kendime izin verip ona tekrar baktım. Bu insan kadını sadece birkaç saattir tanıyordum, ama onu ne pahasına olursa olsun korumak için açıklayamadığım bir dürtü hissediyordum. Hiç mantıklı değildi. O, almam için gönderildiğim kurban gelin değildi, yani onunla istasyona geri dönemezdim. Yine de onu korumak için duyduğum dürtüyü inkar edemiyordum.

"Sanırım tek bir yol var." Allie'nin sesi etrafımızdaki taşlardan yankılandı. "Ama doğru hatırlıyorsam, ileride yeraltı havuzlarının olduğu bir alan var. Orada temiz su bulabiliriz."

"İkinci bir giriş var mı?" diye sordum. "Ya da bir çıkış?"

Allie önümde yürümeye başladı. "Hiç duymadım."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmemeye çalıştım — çıkış yoktu. Drexianlar, zorlukları aşmakla ve hiçbir savaşçıyı geride bırakmamakla tanınırlardı. Halkım

benim için gelecekti. Beni bulacaklardı.

Mağaraların derinliklerine doğru ilerledikçe nem kokusu daha da güçlendi ve uzaktaki su sesleri etrafımızdaki boş odacıklar tarafından yankılanarak daha da duyulur hale geldi. Tavandan taş buz sarkıtları gibi sarkan sarkıtlar, uçlarında biriken su damlacıkları ritmik bir sesle mağara zeminine düşüyordu.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, tek ses taş yolda ayak seslerimiz ve ara sıra yukarıdan gelen hafif gürültülerdi. Herhangi bir takip belirtisi için duyularımı tetikte tuttum, ama Kronock'tan başarıyla kaçmış gibi görünüyorduk, en azından şimdilik.

Sonunda, daha küçük mağaralara açılan dar geçit, geniş bir odaya çıktı. Mağara zemini parlak taşlar yerine, alttan aydınlatılan mavi-yeşil suyla kaplıydı ve yüzeyi yanardönerdi. Tavan çok yüksekti ve turkuaz ışığın kaya duvarlarında dans etmesine rağmen, etrafındaki gölgelerde kayboluyordu.

"Güzel, değil mi?" Allie, yüzü havuzun yumuşak ışığıyla yıkanmış halde, yumuşak bir sesle dedi. "Burası çocukken buraya geldiğimde en sevdiğim mağaraydı. O zamanlar olduğu gibi şimdi de hala büyülü görünüyor. Çoğu şey kötüye gitti, ama burası değil."

Ona neyin kötüye gittiğini sormak istedim, ama bu çok kişisel bir soruydu. Hayatını benim ellerime teslim etmiş olsa da, onu pek tanımıyordum. Bu, onun için kötüye giden şeyleri düzeltmek istememi engellemedi.

Allie, boğuk bir miyavlama sesiyle irkildi. "Dinah!"

Kedinin peşinden bir sonraki odaya koşmak için ona katılmak istedim, ama o elini göğsüme koydu. "Alınma Maxxon, ama sen biraz dağınıksın. Ben Dinah'ı ararken sen bu havuzlardan yararlanıp biraz yıkanmalısın."

Kendime baktım. Haklıydı. Giysilerim yırtılmıştı, siyah takım ceketimin bir kolu iplikle asılı duruyordu ve üzerim kir, kaya tozu ve hatta biraz kanla kaplıydı.

"Su güvenlidir," diye devam etti Allie. "Burası turistik bir yer haline gelmeden önce, yerli halk bu havuzlarda yıkanırdı. Suyun

suya şifa özelliği olduğuna inanırlardı."

Savaşın kirini yıkamak fikri birdenbire çok çekici geldi. "Haklısın." Ceketimi çıkardım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Allie'nin yanakları hafifçe kızardı ve birkaç adım geri çekildi. "Sana biraz mahremiyet vereyim, ben Dinah'ı arayayım."

Mahremiyet. İnsanların Drexianlardan çok daha utangaç olduğunu neredeyse unutmuştum. Dünya'ya yaptığım sayısız seyahatte bu hiç aklıma gelmemişti.

Allie dönüp, mağaraların derinliklerine ve kedi seslerinin geldiği yöne doğru giden patikadan aceleyle ilerledi. Arka giriş ya da gizli çıkış olmadığı konusunda haklı olduğu sürece, güvende olmalıydı.

Kirli giysilerimi hiç vakit kaybetmeden çıkardım, yolun üzerine bir yığın halinde bıraktım ve ip bariyerin altından geçtim. En yakın havuza girerken serin hava tüylerimi diken diken etti ve pişmanlık duymadan derin bir nefes aldım.

Su canlandırıcıydı, yeraltı mağaralarının serin sıcaklığı suyu daha da serinletiyordu, ama umurumda değildi. Göğsüme kadar suya girdim, ellerim parıldayan suda hareket ederek yanlara dalgalar gönderdi. Dayanamayıp derin bir nefes aldım ve kendimi tamamen suya bıraktım.

Su altında tüm sesler kesildi. Derin bir sessizlik ve huzur vardı. Bir an için, yukarıdaki dünyanın kaosunu neredeyse unutabildim — istila, çaresiz kaçış, başarısız görevim. Her şey buz gibi havuzda silinip gitti.

Ciğerlerim yanmaya başlayınca su yüzüne çıktım ve ciğerlerimi hava ile doldurdum. Belime kadar suya girerek ayakta durdum, kollarımı genişçe açtım ve etrafımda döndüm. Sonra gözlerimdeki suyu sildim ve gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim. Gözümün ucuyla Allie'yi Dinah'ı kollarında tutarken gördüm.

"Onu buldun," dedim, su içinde onlara doğru yürürken. Cevap vermedi. Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana bakıyordu.

"Onlar ne?"

Bir an için ne demek istediğini anlamadım. Arkamda ne gördüğünü merak ederek arkama döndüm.

"Sırtında," dedi, sesi titriyordu. "İçeri girdiğimde gördüm, sen dönüyordun."

Donakaldım. Omurgam boyunca uzanan, beni açıkça insan olmayan biri olarak gösteren çıkıntıları unutmuştum. Kimliğimi gizli tutmak için çok uğraşmıştım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, damlalar arkamdaki suya sıçradı. "Onlara düğüm denir. Tüm Drexianların vardır."

O küçük bir adım geri attı. "Drexianlar mı? Ben seni, Dünya'daki uzaylılarla ilgilenen Men in Black'lerden biri sandım."

Gülümsemeyi zorla bastırdım. "Siyah giyiniyorum ama Men in Black'i bilmiyorum. Eğer varlarsa, Drexians onları tanımıyor. Ve bugüne kadar, gezegeninizi ziyaret eden tek uzaylılar bizdik."

"Uzaylılar mı?" Bu kelime cırtlak bir sesle çıktı.

Onun bakışlarını sabit bir şekilde karşıladım. "Evet. Ben Dünya'dan değilim. Buradan çok uzaklarda, Drex adında bir gezegendenim, ama uzun zamandır kendi dünyamda bulunmuyorum. Uzun yıllardır Satürn yakınlarındaki uzay istasyonumuzda yaşıyorum."

Allie bir anlığına bana bakakaldı ve yavaşça başını salladı. "İnsan gibi görünmediğini biliyorum." Bana elini salladı. "Yani, gerçek hayatta kim böyle görünür ki?"

Suyun içinde birkaç adım daha attım. "Bizi korkmana gerek yok, Allie. Biz Dünya'ya saldıran uzaylılar gibi değiliz. On yıllardır gezegeninizi koruyoruz."

"Öyle mi?" Bakışları vücudumdan suya doğru kaydı, bir adım daha geri çekilirken göz bebekleri büyüdü. "Aman Tanrım..."

Ne olacağını görebiliyordum ama engelleyemedim. Allie'nin geriye attığı son adım taş yoldan dışarıya çıktı ve konuşmasını bitirmeden suya düştü. Allie dengeyi sağlamak için kollarını sallarken Dinah havaya sıçradı. Kedi taşın üzerine düştü ama insan, ip bariyeriyle birlikte havuza düştü.

Tereddüt etmeden, havuzun bir kenarından diğerine çıplak olarak atladım.

Bölüm Sekiz

Allie

Uçuyordum. Yoksa süzülüyor muydum? Her şey ağırlıksız, acısız, huzurluydu. Sonra aniden soğukluk geldi. O kadar soğuktu ki, vücudumu şok etti ve beni bilincime geri döndürdü.

Gözlerimi kırptım, gözlerim yanıyordu ve görüşüm bulanıktı. Üzerimde bir yüz belirdi ve o kehribar rengi gözleri tanıdım. Maxxon.

Kaşları çatılmış, havuzun yanındaki kaya çıkıntısının üzerine diz çökmüş duruyordu. Oturmaya çalıştım ama ıslak ve ağır giysilerim vücuduma yapışmıştı ve yeraltının soğuk havasında titriyordum.

"Allie?" Maxxon'un sesi uzak ve boğuk geliyordu, sanki hâlâ su altındaymışım gibi.

Su altında. Anı birden geri geldi—geri adım atıp ayaklarımın altında sadece hava hissetmişim. Sonra suya çarpmışım.

"İyi misin? Lütfen bir şey söyle." Maxxon'un sesindeki aciliyet zihnimin sisini dağıttı.

Konuşmaya çalıştım ama sadece zayıf bir öksürük çıkabildi. Ağzımdan su damladı ve başımı yana çevirip tükürdüm ve öksürdüm.

"Ben... iyiyim," Boğazım yanıyordu. "Ne... ne oldu?"

Maxxon'un yüzüne rahatlama yayıldı. "Havuzun içine düştün. Seni sudan çıkardım ama önce suya çekmiş olduğun tüm ipleri çözmek zorunda kaldım."

Başımı çevirip yanımda duran kırmızı, sıırılsıklam halat bariyerleri gördüm.

"Düşmen benim hatam," dedi Maxxon. "Seni öyle korkutmak istemedim."

Beni korkutmak mı? Sonra hatırladım. Dinah'ı bulmuş ve onun yıkandığı mağaraya geri dönmüştüm. Onun tamamen çıplak olduğunu fark etmemiştim, ama beni korkutan o değildi. En çok beni korkutan şey, omurgası boyunca uzanan bir dizi yumruydı. Bunlar olağandışı doğum lekeleri veya büyümeler değildi. Bunun için çok simetriktiler.

Onun çıkıntılar hakkında sorduğumda söylediği şeyi hatırlayarak zorlukla yuttum. "Sen uzaylı olduğunu mu söyledin?"

Maxxon nefes aldı, yüzünde temkinli bir ifade vardı. "Sana yalan söylemek istemiyorum. Artık istemiyorum. Ondan sonra..." Gözlerini yukarı çevirdi. "Ben Dünya'dan değilim, Allie. Ben bir Drexian'ım."

Ona baktım, tüm bunların ayrıntılı bir şaka olduğuna dair yüzünde herhangi bir işaret aradım. Ama kehribar rengi gözlerinde hiçbir aldatma yoktu. İnsanlara ait olmayan kehribar rengi gözler.

"Ama sen iyilerden birisin, değil mi?" diye sordum, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz kendimi biraz gülünç hissederek. "Herkesi öldürmeye çalışanlar gibi değil, değil mi?"

Maxxon'un ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Evet, senin deyiminle 'iyilerden' biriyim. Halkım nesillerdir Dünya'yı Kronock'lardan koruyor. İnsanlara çok saygı duyuyoruz. Hatta birçok Drexian insanlarla evli."

Yanlış duymuş olmalıyım diye düşünerek dirseklerimin üzerine yaslanarak kendimi kaldırdım. "Ne?"

Maxxon rahatsız bir şekilde kıpırdadı, açıkça istemeden fazla konuştuğunu fark etti. "Bu yüzden Dünya'dayım. Haraç gelin programında çalışıyorum. Bu, türlerimiz arasındaki anlaşmanın bir parçası. Kronock'tan koruma karşılığında, Dünya Drexian erkeklerine eş olarak seçilmiş bir sayıda uyumlu kadın sağlıyor."

Ona bakakaldım, zihnim onun sözlerini tam olarak algılayamıyordu. Uzaylılar gerçektir. Uzaylılar Dünya'yı koruyordu. Ve görünüşe göre, bu uzaylıların bazıları... ne? Kadınları kaçırıp hamile mi ediyorlardı?

Tüm bu saçmalık karşısında boğazımdan bir kıkırdama çıktı. "Yani, doğru anlamış mıyım? Uzaylılar tarafından kaçırılma gerçek mi?"

"Senin hayal ettiğin anlamda değil. Küçük yeşil yaratıklar yok."

Küçük bir iyilik, diye düşündüm. "Sizin halkınız gizlice Dünya'yı kötü uzaylılardan koruyor ve Dünya size kadınları kaçırmanıza izin veriyor?"

Maxxon kaşlarını çattı. "Bu basitleştirilmiş bir versiyon, ama esasen evet."

Hangisinin daha şok edici olduğunu bilemedim: gezegenin şiddetli uzaylılar tarafından saldırıya uğraması mı, yoksa Dünya'nın kimsenin haberi olmadan bir tür galaksiler arası çöpçatanlık hizmeti yürütmesi mi? Sırtındaki çıkıntıları görmemiş olsaydım, hikayesinin tek kelimesine bile inanmazdım. Ama gökyüzündeki devasa gri uzay gemisini görmüştüm ve ona baktıkça, onun insan olmadığı daha da açık hale geliyordu.

Göğsümde panik dalgaları yükseldi. Bir uzaylıdan uzaylıların saldırısından saklanıyordum. Harika, Allie. Kızartma tavaından ateşe atladın.

Ama Maxxon saldırı başladığından beri bana yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Ve az önce hayatımı kurtarmıştı, hem de ikinci kez. Ayrıca, ondan kaçmak için nereye gidebilirdim ki? Kaçmak istesem bile.

Aklıma bir düşünce geldi ve kalbim durdu. "Bu yüzden mi... bu yüzden mi Dünya'ya geldin? Beni karın olarak almak için mi?"

Maxxon'un koyu kaşları yukarı kalktı ve hızla başını salladı. "Hayır. Yani, evet, gelin bulmak için Dünya'ya geldim, ama sen listemde yoktun. Ve onlar benim için değildi, her halükarda. Ben sadece bir işe alım görevlisiyim."

"Oh, tamam." Bu bir hayal kırıklığı mıydı? Cidden bir uzaylı beni kaçırsın diye mi dilemiştim? Kendine gel, Allie, dedim kendi kendime. İşler o kadar da kötü değil ki uzaylılar tarafından kaçırılmayı dileyecek kadar. Maxxon, hayalimdeki uzaylılara hiç benzemiyordu gerçi.

Bu düşünceler kafamdan geçerken Maxxon'un çıplak, dövmele göğsüne bakakaldığımı fark ettim. Hayır, kaya gibi kasları, karın kasları ve bronz teni daha önce gördüğüm hiçbir insana benzemiyordu. Gözlerim aşağıya kayd ve utançla fark ettim ki üzerinde hiçbir şey yoktu.

Kutsal olan her şeyin tatlı annesi! İnsan olmamaktan bahsetmişken. Yanaklarım kızardı ve hızla gözlerimi kapattım.

"Şey, Maxxon?" Gözlerimi kapalı tutarken sesim normalden daha yüksek çıktı. "Giysilerin nerede?"

"*Grek,*" diye mırıldandı Maxxon — sanırım bir tür uzaylı küfürüydü. Vücudunun ısısının benden uzaklaştığını hissettim ve muhtemelen attığı kıyafetlerini almak için uzaklaştığını duydum.

Gözlerimi sıkıca kapalı tutarak, öğrendiğim her şeyi sindirmeye çalıştım. Uzaylılar gerçektir. Seksiydiler. Ve ben, galaksiler arası çöpçatanlık yapan çıplak bir uzaylıyla birlikte yeraltı mağarasında mahsur kalmıştım.

Dün biri bana hayatımın böyle olacağını söyleseydi, yüzüne gülerdim. Şimdi ise gülmek mi ağlamak mı bilemiyordum.

"Artık gözlerini açabilirsin," dedi Maxxon mağaranın diğer ucundan.

Bir gözümü dikkatlice açtım. Maxxon birkaç metre uzakta duruyordu, kirli gömleği ve pantolonu üzerindeydi. Ceketi yerlerde paramparça halde duruyordu.

Ayağa kalkmadan, mağara etrafımızda titredi, küçük çakıl taşları kaya çıkıntısının üzerinde kaydı. Yukarıdaki savaş yaklaşıyordu.

"Hareket etmeliyiz," dedi Maxxon sert bir sesle. "Sarsıntılar güçleniyor. Mağaranın daha derinlerinde daha güvenli bir yer bulmalıyız."

Mağarayı taradım ve Dinah'ın bu sefer çok uzağa gitmediğini görünce minnettar oldum. Uzakta, bir bacağını havaya kaldırmış, öfkeyle yıkanıyordu. Şüphesiz su sıçramıştı üzerine, onu kollarımın arasına aldığımda bu kabalık için özür diledim.

"Özür dilerim, Dinah kızım." Onu omzuma kaldırırken başının üstüne öptüm ama onu çantaya koymadım. "En azından benimle birlikte suya düşmedin."

O miyavladı, başım dönmeye başladı ve tehlikeli bir şekilde sallandım. Bir anda Maxxon yanımda belimi koruyarak bir kolunu bana doladı.

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Bu soruya alınmamaya çalıştım. Her kötü şeyde parçalanan narin bir çiçek değildim, ama bacaklarımın jöle gibi olduğunu ve ıslak giysilerimin cildime rahatsız edici bir şekilde yapıştığını inkar edemezdim. Çıplak kollarımda tüylerim diken diken olmuştu, ama üşüdüğümü kabul etmedim.

"Tabii ki." Sesime hissettiğimden daha fazla güven katmaya çalıştım.

Maxxon şüpheli görünüyordu ama tartışmadı. Ben Dinah'a tutunurken dirseğime sabit bir şekilde elini koydu.

"Geçit, mağara sisteminin daha derinliklerine uzanıyor." Başımı açıklığa doğru eğdim. "Bu yaramaz kızı burada buldum. Ama havuz yok."

Maxxon ikimize de hızlıca bir bakış attı. "Havuzlardan yeterince keyif aldığını sanıyordum."

Buna gülmek üzereydim. "Sanırım doydum."

Yolu dikkatlice takip ederek daha derin mağaraya girdik, ışıklar azalıyor ve aralarındaki mesafe uzuyordu.

"Peki, bundan sonra ne olacak?" Maxxon'a bakmadan sordum. "Eğer adamlarınız kötü adamları yenip Dünya'yı kurtarırsa ne olacak?"

Maxxon yürümeye devam etmesine rağmen hafifçe sertleşti. "O zaman her şey eski haline döner herhalde."

Uzaylıya hayalperest olduğunu söylemek istemedim, ama bundan sonra hiçbir şeyin normale dönmesi imkansızdı. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olması imkansızdı. "Peki ya sen?"

Omuzlarını dikleştirdi. "Ait olduğum uzay istasyonuna dönmeliyim."

Ve ben de ait olduğum Dünya'da kalacaktım. Ama bu düşünce neden birdenbire beni üzdü?

Bölüm
Dokuz

Maxxon

Mağaraların derinliklerine doğru ilerledik ve yukarıdan gelen sarsıntılar azaldı, şiddeti azaldı. Kendime bir umut ışığı verdim. Belki Drexian filosu durumu tersine çeviriyor, Kronock istila güçlerini geri püskürtüyordu.

Alternatifi düşünmek bile istemedim. Kronock'ların ardında bıraktıkları yıkımı kendi gözlerimle görmüştüm — çıplak kalmış dünyalar, boyun eğdirilmiş ya da yok edilmiş yerli türler. Tekne, artık bir vatanı kalmamış uzaylılarla doluydu. Dünya'nın da aynı kaderi paylaşacağı, Allie'nin Kronock'ların baskısı altında yaşayacağı düşüncesi kanımı dondurdu. Yumruklarımı sıktım, içimi yeni bir kararlılık kapladı. Halkım buna izin vermezdi. Ben izin vermeyecektim.

Allie'ye baktığımda, adımlarının yavaşladığını, omuzlarının çöktüğünü, Dinah'ı tutan elinin gevşediğini fark ettim. Giysileri havuza düştüğü için hâlâ ıslaktı ve soğuktan ara sıra titriyordu.

"Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmalıyız," dedim, etrafta uygun bir yer ararken. "Uyumalısın ve kıyafetlerinin kuruması için zamana ihtiyacın var."

"Kulağa harika geliyor. Bir hafta uyuyabilirim sanki."

Mağaraları dikkatle taradım ve sonunda umut vaat eden bir oyuk buldum. Ana geçitten geriye doğru çekilmiş, belirgin bir dikit arkasında kısmen gizliydi. Yolu aydınlatan mavi ışıklar oyuğa ulaşmıyordu, uyumaya elverişli karanlık bir köşe oluşturuyordu.

Allie'yi buraya sokarken hafifçe eğilmem gerekti. "Burası görünmüyor."

"Kim geçecek ki?" diye sordu alaycı bir tonla.

Kronock'lar kayayı kırıp içeri girerse saklanacak bir yerin çok değerli olacağını ona söylemek istemedim.

Allie pürüzsüz taş zemine yerleşip Dinah'ı koklaması ve kendine bir yer seçmesi için serbest bıraktığında, omzundan çantasını indirdi ve ters çevirdi. Renkli selofan paketler yere döküldü.

"Bunları gelirken karşılama merkezinden aldım, hatırladın mı?"

Mağaralara doğru koşarken neden yavaşladığını pek dikkat etmemiştim, ama şimdi onun hızlı düşünmesine minnettardım. Midem guruldadı ve sabahın erken saatlerinden beri bir şey yemediğimi hatırlattı.

"Doritos, Fritos, Twizzlers." Allie elini sunulan ürünlerin üzerinde gezdirdi. "Zehirlenecek şeyi seç."

Tereddüt edince güldü. "Aslında zehirli değiller. Yani, sağlığın için pek iyi değiller ama seni öldürmezler. En azından on yıllar boyunca."

Çok rahatlatıcı, diye düşündüm, ama yerden turuncu bir poşet alıp açtım. "Çok düşünceli olmuşsun."

O güldü, sesi küçük köşemizde yumuşak bir yankı yaptı. "Atıştırmalık olmadan hiçbir yere gitmem."

O Twizzlers'ı yırtıp garip kırmızı bir ipi çıkarırken, ben Fritos'lardan birini çiğnedim. Kafamı ona doğru eğdiğimi görünce, ipi bana salladı.

"Hiç Twizzler yemedin mi?"

O bana elastik şekerlerden birini verirken başımı salladım. Dikkatlice bir tanesini ısırdım, garip dokusu ve aşırı tatlı tadı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Allie gülerek geriye yaslandı. "Yüzün paha biçilemez!"

Zorlukla yuttum. "Bu bir Dünya tatlısı mı?"

Omuz silkti. "Tatlı diyemem ama kesinlikle tatlı." Kırmızı ip şekerlemeyi çiğnemeye devam ettim.

Başını eğip beni inceledi. "Drex'te şeker popüler değil mi?"

Sonunda yuttum. "Drex diyetinde çok az şeker var. Tekne'de, yani tribute gelinleri barındırdığımız ve eşleştirdiğimiz uzay istasyonunda, daha tatlı yiyecekler var ama onlar çoğunlukla tribute'ler için."

"Tekne mi? Uzay istasyonu için garip bir isim."

"Sizin popüler dramatik hikayelerinizden biri olan The Love Boat'tan esinlenerek isimlendirildi."

Allie Twizzler'ıyla boğulmak üzereydi. "The Love Boat mu? 80'lerin o eski sitcom mu?"

Şimdi Maxxon'un omuzlarını silkme sırası gelmişti. "Olabilir. Uzay istasyonu onlarca yıl önce tasarlandı ve isimlendirildi."

"80'ler temalı bir uzay istasyonu. Onu görmek isterdim."

Allie'ye istasyonu gösterme düşüncesi göğsümü kabarttı. "The Boat, insan kadınlarına çekici gelecek şekilde tasarlandı, eminim beğeneceksin. Yüksek kaliteli bir alışveriş bölgesi gibi görünen bir gezinti katı var ve şekerli soslu kahve ve ekmek servisi yapan kafeler var."

"Pastalar mı?" Allie gülümsedi. "Ve bir uzay alışveriş merkezi mi? Fena değil." "Ama Promenade, fantezi sütler kadar muhteşem değil." "Fantezi sütler mi?"

"Eşleşen çiftlerin yaşadığı yerler," diye açıkladım. "Her biri tamamen sürükleyici bir holografik ortam. Bazıları Dünya'daki yerleri taklit ediyor; tropikal plajlar, dağ evleri, o tür şeyler. Diğerleri ise daha... egzotik, Amma Mora'nın şehvetli ormanları gibi."

Allie bana gözlerini kırptı. "Duygusal bir orman hakkında daha fazla bilgi almak istediğimden emin değilim."

Bana daha fazla soru sorarken, Teknenin çeşitli özelliklerini anlattım: katlar arasında hızlı ulaşım sağlayan eğimli sistem, gelişmiş tıbbi bölüm, çeşitli fantezi düğün pavyonları. Ben konuşurken

o, taş zemine uzanarak, katlanmış çantasını yastık yerine kullandı.

Göz kapakları ağırlaştı, nefesi yavaşladı ve ben subay salonunu anlatmaya başladığımda uykuya daldığını fark ettim. Uykusunda, alnını kırıştıran endişe çizgileri düzeldi ve gözleri korkuyla açılmamıştı.

Onun güzel olduğu tartışılmazdı. Kirli, yorgun ve ıslak olmasına rağmen, nefesimi kesiyordu. Taş zeminde yatarken, neredeyse kırılğan görünüyor, ancak içindeki çelik gibi kararlılığı görmüştüm ve bu kırılğan görünüşün bir yanılsama olduğunu biliyordum. Havuzdan düştüğü için hala ıslak olan koyu renkli saçları yüzünün etrafına yayılmıştı ve bir yanağında kir lekesi vardı. Düşünmeden, onu silmek için elimi uzattım.

Parmaklarım cildine değmeden önce kendimi durdurdum. Ne yapıyordum? Allie'yi bu şekilde düşünmemem gerekirdi. Onu dokunmam için hiçbir neden yoktu, özellikle de onun dokunuşunun bana ne yaptığını bildiğim için. Benim işim gelin bulmaktı, kendime bir gelin almak değil. Ayrıca, bir eş bulma listesinde çok alt sıralardaydım - tabii ki, üzerimizde savaşın hüküm sürdüğü bu durumda, eski hiyerarşinin artık bir önemi varsa.

Yine de, Allie gibi birini eş olarak almanın nasıl bir şey olacağını merak etmeden duramıyordum. Cesur ve dirençli, zeki ve iyi kalpli, ihtiyacı olan bir yabancıyı evine alan ve onun bir uzaylı olduğunu öğrendiğinde paniğe kapılmayan biri. Yani, çok paniğe kapılmayan biri.

Başımı salladım, imkansız bir geleceği hayal eden tehlikeli düşünceleri kafamdan atmaya çalıştım. Şimdi böyle gerçekçi olmayan hayallere kapılmanın sırası değildi. O bir kurban gelin adayı değildi ve ben de listenin başında değildim. Onun kurban gelin olmayı seçmediğini ve benden hoşlandığını bile belirtmediğini söylemeye gerek yok.

Mağaranın derinliklerinden gelen bir ses, zihnimi gerçeğe geri döndürdü. Dinlemek için tüm kaslarımı gererek, vücudumun her bir kasını kasarak donakaldım. Yine duyuldu — büyük bir şeyin geçitten gizlice hareket ettiği gibi, hafif bir sürtünme sesi.

Ayağa kalkarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Kronocklar bizi bulmuş olabilir miydi? İmkânsız. Bu kadar derin mağaraların içinde bizi nasıl bulabilirlerdi? Kaya katmanları bizi korumalıydı. Ama başka kim olabilirdi?

Konumumuzu ele verebilecek ani hareketler yapmamaya dikkat ederek, yavaşça belimdeki blaster'a uzandım. Tek umudum, bunun tek bir Kronock, keşif için gönderilmiş bir keşif eri olmasıydı. Eğer bir uzaylı filosuysa, tek blaster'ımla baş edemezdim. Tabii ki savaşmadan pes etmeyecektim. Allie'ye zarar vermelerine izin vermeden öldürdüm.

Uyuyan kadına bir bakış attım ve parmağımı silahımın tetiğine hafifçe koyarak nefesimi tuttum. Sürtünme sesi gittikçe yükseldi, yaklaştı.

Bizi saklayan kaya oluşumunun arkasından çıktım, tünelin karanlığından bir şey ortaya çıkarsa ateş etmeye hazırdım.

Bölüm

On

Allie

Hafif bir tırmalama sesi beni uykumdan uyandırdı. Gözlerimi kırıştıtararak, kafam karışmış bir halde loş mağaranın içini netleştirmeye çalıştım. Bir an için nerede olduğumu ve neden soğuk, sert taşın üzerinde yatıp olduğumu hatırlayamadım. Sonra her şey birdenbire aklıma geldi ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Otururken, Maxxon'un gergin bir şekilde yakınımnda durduğunu gördüm. Uzatılmış elinde garip görünümlü bir silah tutuyordu. Bir an için kafamda şüphe belirdi. Ona güvenerek hata mı etmişim?

Ama bana nişan almamıştı. Dikkatini, tırmalama sesinin giderek yükseldiği karanlık tünel ağzına vermişti. Gölgele belirince ağzım kurudu ve ardından dört ayaklı bir yaratık ortaya çıktı. Çığlık atmamak için ağzımı elimle kapattım. Kronock bizi bulmuş muydu? Sonra hızlıca nefes aldım. Kronock'lar dört ayaklı değildi, değil mi?

Sonra yaratığın sadece dört ayaklı olmadığını, aynı zamanda kahverengi kürkle kaplı olduğunu, ağzının bir tarafından pembe bir dil sarkıtmış olduğunu ve kuyruğunu salladığını gördüm.

Öne atıldım ve Maxxon'un kolunu aşağı iterek, "Ateş etme! O sadece bir köpek!" diye bağırdım.

Maxxon, arkadan geldiğime şaşırarak sıçradı. "Köpeklerin ne olduğunu biliyorum Allie. Bir yıldan fazladır haraç gelini bulmak için Dünya'ya geliyorum."

"Peki, kedim hakkında kafan karışık gibi görünüyordu." "Kediler kafa karıştırıcı, gizemli yaratıklardır."

Touché.

Köpek, insanları gördüğüne çok sevindiği belli bir şekilde bize doğru koştu. Tüyleri keçeleşmiş ve kirliydi, ama gözleri parlak ve dostçaydı. Kulaklarının arkasını kaşımak için elimi uzattım ve o da nefes nefese, mutlu bir şekilde dokunuşuma yaslandı.

Dinah köşede kıvrılmış halde bir gözünü açtı, ama köpeğin tehdit oluşturmadığını anlayınca daha da kıvrılıp uykuya daldı.

"O bir sokak köpeği olmalı," dedim, kulaklarının arkasını okşarken. "Zavallı şey, istila başladığında sığınmak için buraya koşmuş olmalı."

Maxxon başını salladı, sonra derin bir çömelleme pozisyonuna geçti ve kalan cipsleri yere döktü. Köpek koklamadan bile hepsini yuttu. Sonra zıpladı, ön patilerini Maxxon'un omuzlarına koydu ve Drexian'ın yüzünü yalamaya başladı.

Maxxon'un ifadesine gülmeden edemedim, ama bir anı aklıma gelince sesim boğazımda takıldı. Köpeğin dağınık görünümü ve dost canlısı tavırları, çocukken evlat edindiğim Buddy'yi çok hatırlattı. Onu geride bırakmak zorunda kaldığımız geceyi hatırlayınca midem burkuldu.

"Allie?" Maxxon ıslak yanağını silerek nazikçe sordu. "Mutsuz görünüyorsun. Köpekler insanları mutlu eder sanıyordum."

Gülümsemeye çalıştım. "Genelde yaparlar. Sadece bana çocukluğumu hatırlatıyor, ki o her zaman mutlu değildi."

Maxxon, daha fazla anlatmamı istercesine başını eğdi. Yeni tanıştığım, üstelik yabancı birinin yanında rahat hissetmem için hiçbir neden yoktu, ama birdenbire ona daha önce kimseye anlatmadığım bir hikayeyi anlatmak garip gelmedi.

"On yaşındayken, gece yarısı kasabayı terk etmek zorunda kaldık," diye başladım. "Birkaç hafta önce bu sokak köpeğini bulmuştum ve ona Buddy adını vermişim. O, uzun zamandır sahip olduğum ilk gerçek arkadaştı." Nefesimi tuttum. "Sık sık taşınırdık ve her zaman yeni arkadaşlar edinmek zordu, çünkü onları terk edeceğimi biliyordum. Ama Buddy farklıydı. O benimdi. En azından ben öyle düşünüyordum."

O gece babamın odama koşarak gelip gitmemiz gerektiğini söylediği anı düşünerek gözyaşlarımın akmasını engellemek için dudaklarımı sıktım. "Ama bir sonraki taşınmamızda babam Buddy'yi yanımıza alamayacağımı söyledi. Köpekler havlıyordu. Bu çok büyük bir sorumluluktu."

Maxxon'un kaşları çatıldı. "Neden bu kadar ani gitmek zorunda kaldınız? Köpek havlaması ne önemi vardı ki?"

Maxxon'a daha önce kimseye anlatmadığım bir şeyi anlatırken, dalgın dalgın köpeğin tüylerini okşayarak iç geçirdim. "Babam radikal bir yeraltı örgütünün üyesiydi. Kötü şeyler yapmışlardı, ama babam gerçekten kötü şeyler yapmadığını iddia ediyordu. Yine de sürekli kaçıyorduk çünkü onu yakalarlarsa hapse girecekti. Annemle babam, babam başını belaya sokmadan önce bir araya gelmişlerdi ve annem onu terk etmeyi reddetmişti. Bu yüzden sürekli saçlarımızı ve isimlerimizi değiştiriyorduk." Gözlerimin arkasında biriken yaşları sildim. "Ve her zaman geçmişimizi geride bırakıyorduk."

"Büyüme için zor bir yolmuş."

Omuzlarımı silktim, o anların acısını bastırmaya çalışarak. "Birçok çocuk zor bir çocukluk geçirir. En azından benim bir ailem vardı... babam yakalanıp hapse girene kadar. Annem de suç ortağı olarak hapse girdi."

Sözler sanki bir barajın yıkılmış gibi dökülmeye devam etti. "Ondan sonra tek başıma kaldım. 16 yaşından beri kendi başımın çaresine bakıyorum. Neden bu kasabada olduğumu biliyor musun? Burası küçükken en sevdiğim yerd. Yirmi yıldan fazla zaman geçmesine rağmen, hatırlayabildiğim en yakın yerd. Bu yüzden geri döndüm."

"Güzel bir kasaba."

Ona baktım. "Fena değil, ama hatırladığım gibi değil. Geçmişteki yerler hiç öyle olmaz, değil mi?" Cevap beklemedim. "Komik olan, geri döndüğümde, bir daha asla yapmayacağıma yemin ettiğim tek şey kaçmaktı. Yerleşmek, kök salmak istiyordum. Uzaylılar istila edene kadar da oldukça iyi gidiyordum."

Aniden durdum, pişmanlık duyarak. Ne yapıyordum? Bunları hiç kimseye anlatmamıştım, birkaç arkadaşına bile. Ama şimdi, bir günden az tanıdığım bir yabancıya en derin sırlarımı döküyordum.

"Sanırım sana güvenebilirim," dedim, ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Zaten Dünya'da kalıp kimseye anlatmayacaksın, değil mi?"

Maxxon dalgın dalgın köpeğin sırtını okşadı. "Doğru. Halkım Kronock istilasını başarıyla püskürttüğünde, ki buna eminim, ben de Tekne'ye döneceğim."

Sözleri beni şaşırtmamalıydı, ama yine de mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Tabii ki, tüm bunlar bittikten sonra onu bir daha asla göremeyecektim. Aramızdaki sahte bağ, kurduğumuz garip ilişki, hatta dokunuşunun bana hissettirdikleri... Hepsi geçiciydi. Asla daha fazlası olamazdı. Ve eğer o yanılıyorsa ve kendi tarafı kazanamazsa, o zaman bu, benim bildiğim dünyanın sonu gelmeden önce tadabileceğim son özgürlük olabilirdi.

Elimi uzattım ve Maxxon'un yüzüne dokundum. Parmaklarımın altında cildi sıcaktı ve neredeyse mırıldanma gibi hafif bir titreşim hissettim. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü, koyu renkli göz bebekleri genişleyerek kehribar rengi ince bir halka haline geldi, ama geri çekilmedi.

"Kaybedecek bir şeyimiz yok, değil mi?" diye fısıldadım ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım.

Bölüm

On Bir

Maxxon

Allie'nin dudaklarının dudaklarıma değmesinin şoku birkaç saniye içinde geçti ve kendimi onun hissine ve tadına bıraktım. Bir kolumu beline doladım ve vücudunu kendime bastırarak, hızlı nefes alıp verişinin tadını çıkarırken kulaklarım kan gümbürdüyordu.

Durmalıydım, bunu biliyordum. Dünya'ya kendi türünden bir kadını baştan çıkarmak için gönderilmemiştim. Kendi eşimi bulmakla görevlendirilmemiştim. Ve onu geride bırakmak zorunda kalacakken bir kadını sahiplenmeye hakkım yoktu.

İşimin, Dünya'dan bir kadını kendime ait olarak almama izin verecek hiçbir hükmü yoktu. Eğer buna izin verilseydi, her Drexian, pezevenk olmak için gönüllü olur ve sadece kendi eşini arardı. Hayır, Dünya'dan haraç gelinleri bulma görevi benim için çok önemliydi. Şimdiye kadar hiç bu kadar yaklaşmamıştım.

Allie, dilimle dudaklarını ayırdığımda ağızıma inleyerek karşılık verdi ve benim de penisim sertleşti. Vücudu benimkine doğru kıvrıldı, yumuşak göğüsleri göğsüme bastırarak içimi ateşle doldurdu. Dilini dilimle dolaştırdım, onun dilinin beni alaycıcı okşamasına bayıldım, geri çekilip sonra tekrar ileri doğru okşadı.

İki elimi sırtında aşağıya doğru kaydurdum, kalçalarına ulaşana kadar. Sonra ellerimi altına kaydurdum ve onu kaldırıp üstüme oturttum, dizleri belime dolanmıştı. Gözlerime bakmak için öpüşmemizi kısa bir süre keserken, bakışları erimiş gibiydi ve göğsü inip kalkıyordu.

"Durmak ister misin?" diye sordum, evet derse vücudumun patlayacağından korkmama rağmen.

Başını salladı ve dolgun alt dudağının kenarını ısırđı. "Dünya sona eriyor olabilir. Neden elimizden gelen tüm mutluluğu yaşamayalım?"

Umarım yanıliyordur ve dünyası sona ermez. Umarım Drexian kardeşlerim Kronock'ları geri püskürtüyordur. Ama aynı zamanda Allie ile bu mağarada sonsuza kadar kalabilmeyi de umuyordum. Daha önce hiçbir kadınla bu kadar rahat ve aynı zamanda bu kadar heyecanlı hissetmemiştim. "Ya sona ermezse?"

Kısık kahkahası omurgamdan aşağı bir arzu dalgası gönderdi. "O zaman ikimiz de gelmiş geçmiş en iyi uzaylı istilasını yaşamış oluruz. Ama bu riski almak ister misin?"

Böyle söyleyince, direnmem için mantıklı bir neden bulmak imkansızdı. Aniden Drexian görevim kayboldu, işime olan bağlılığım buharlaştı ve bunun geri alamayacağım bir hata olacağı endişesi fırtınadaki duman gibi yok oldu.

Gömleğimin kenarlarını tutup beni kendine doğru çekti. "Ee, konuşacak mıyız yoksa sevişecek miyiz?"

Sözleri elektrik çarpması gibiydi, hem şok edici hem de heyecan vericiydi. Bir elimi saçlarının arasına soktum, parmaklarımı kıvrarak cevap olarak ağzını ağzıma çektim. Artık onu nazıkçe ve merakla öpmüyordum. Ağzını tahrip ediyordum, dilim yağmalıyor ve alıyordu.

Allie geri çekilmedi. Ellerini sertçe saçlarımın arasından geçirdi, tırnakları tenimi çizdi ve keskin bir acı verdi, bu da beni daha da arzulamama neden oldu. Öne doğru sallanarak, sertleşmiş ve boşalmak için can atan penisime kendini sürttü.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, ellerini saçlarımdan omuzlarıma, sonra göğsüme kaydırđı ve parmaklarını sert kaslarımın üzerinde gezdirdi. Pantolonumun beline ulaştığında, fermuarla uğraşmadı. Bunun yerine, parmak uçları penisimin ucuna değene kadar bir elini kumaşın altına kaydırđı.

Nefes nefese bir inilti çıkardı, geriye yaslanıp dudaklarını dudaklarımdan çekti. İkimiz de nefes almaya çalışırken, gözleri arzu dolu bir şekilde parladı, sonra bakışlarını pantolonumun içindeki eline indirdi.

Parmak uçları kaygan başımın üzerinde dans ederken penisim sertleşmiş ve gerilmişti, ama yine de bir elimle bileğini tutacak kadar kendimi kontrol edebiliyordum.

Ben kolunu arkasına çekip diğerini de çekerek her ikisini de bir elimle belinin arkasına tutana kadar bana baktı.

Ellerini kıvırdı. "Ne yapıyorsun? Neden beni durdurdun?"

O kendini kurtarmak için çabalarırken, ben onu sıkıca tutarak, boşuna kıvranırlarının her anından zevk aldım. Ona cevap vermeden, boş elimle gömleğini yırttım, düğmeler kaya zemine saçıldı.

Nefesini tuttu ve göz bebekleri o kadar büyüdü ki, gözlerindeki mavi rengin neredeyse tamamını yuttu. Ama benden korkmak yerine sırtını kavisledi ve sadece şeffaf beyaz dantelle örtülü göğüslerini daha da yukarı çıkardı.

Hiç bu kadar yakından insan göğüsleri görmemiş olsam da, Drexian kadınların göğüslerinden çok da farklı değillerdi, gerçi Drexian kadınların göğüsleri üç tane idi. Allie'nin mükemmel, yuvarlak göğüsleri, derisi minik vantuzlarla kaplı Kaloren kadınlarının göğüslerinden çok daha güzeldi. Kendini bana doğru ittiğinde yumuşak tenine gözlerimi diktim.

"Ne açsın," diye mırıldandım ve ağzımı dolgun, titreyen bir tepeciğe yapıştırdım, sert kumaşın üzerinden açık kahverengi meme uçlarını emmeye başladım ve etin ağzımda pütür pütür olmasını çok sevdim. Nefes nefese kalıp inlemeye başlayınca dikkatimi diğer göğsüne çevirdim.

Dilimin üzerinde hissettiğim süngerimsi etin ve onu emerken çıkardığı inlemeli seslerin etkisiyle o kadar kendimden geçmişim ki, ellerini çektiğini fark etmedim. Bileğimi tutup başımın üstüne kaldırarak beni kayaya doğru ittiğinde başımı kaldırıp ona baktım.

Bana şeytani bir gülümseme attı ve vücudumun aşağısına doğru kaydı. "Şimdi sıra bende."

Bölüm

On iki

Allie

Daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç içimi kapladı. Drexian'a oral seks yapmamam için on neden sayabilirdim, ama Maxxon'un göğsünü okşarken ve onu sırt üstü yatırırken bunların hiçbirini umursamadım.

Kalbimi korumalıydım çünkü onun beni terk edeceğini biliyordum. Kendimi bir kez daha terk edilmekten korumalıydım. Birini kaybetmenin ruhumu parçalayan yalnızlığından kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmalıydım. Ama umurumda değildi.

Tek umursadığım, ruhumdaki acıyı beslemek, kalbimdeki boşluğu doldurmak, bana dokunduğunda hissettiğim bağlanma heyecanını yaşamaktı. Gerisini sonra düşünürdüm. Ayrıca, eğer bu benim bildiğim medeniyetin sonuysa, büyük bir sonla gitmek istiyordum. Ve Maxxon kesinlikle öyle biriydi.

Vücudunda aşağı kayarak, pantolonundaki büyük şişkinliğe karşı iniltiyi bastırdım. Muhtemelen korkmam gerekirdi. Onun insan gibi görünmeyen tüm özellikleri arasında - boyu, gözleri, sırtından aşağı uzanan düğümler - beni kaçırmaması gereken şey buydu. Ama kaçmak, yapmak istediğim son şeydi.

Pantolonunun bel kısmını hafifçe çekerek, penisini serbest bıraktım ve uzun ve sert bir şekilde dikleşmesini izledim. Şimdiye kadar gördüğüm en uzun ve en kalın penis olması dışında, özellikle yabancı bir yanı yoktu. Ve sertti. Hiç bu kadar sert bir penis görmemiştim, uzunluğu mermer üzerine gerilmiş bronz bir deri gibiydi. Sonra tabanında kıvrılan izleri gördüm, sanki siyah alevler etini yalıyor gibiydi.

Karanlık mürekkep izini parmağımla takip ettim. "Penisine dövme mi yaptırdın?"

Penisi dokunuşumla sarsıldı ve başını kaldırıp bana baktı, çenesindeki kaslar seğiriyordu. "Konuşmak mı istiyorsun, yoksa...?"

Sözünü keserek, yumruğumu penisinin dibine doladım ve başını ağzıma aldım. Maxxon başını geriye attı ve ağzından bir hışırtı çıktı. Bunu, onu boğazıma daha fazla almam için bir davet olarak algıladım.

Bu ona benim sözlerimi bana karşı kullanmamasını öğretir, diye düşündüm kendini beğenmiş bir tatminle. Çelik gibi sert penisini sıktım ve sonra yumruğumu dudaklarıma doğru sürükledim. Onu boğazımın derinliklerine almam imkansızdı ve şu anda bile dudaklarım sonuna kadar gerilmişti. Dudaklarımı kalın başlığına doğru sürükledim, dilimi etrafında dolandırdıktan sonra ağzımı tekrar aşağı kaydırdım ve yumruğumu yukarı doğru pompalayarak penisini karşıladım.

Maxxon, ben onu emerken ellerini saçlarıma doladı, ama başımı aşağıya doğru bastırmadı ya da daha derine almam için beni itmedi. Bunun yerine, benim yönlendirmeme izin verdi ve ben daha hızlı hareket ettikçe sırtını hafifçe kavisledi. Etinin şaşırtıcı yumuşaklığını ve lezzetli tadını tadarak, boğazımdan bir inilti çıkardım.

"Ağzın sihirli," dedi boğuk bir sesle, içimi ürpertti. "Böyle güzel bir ağzı olan bir insanın onu benim sikimin etrafına bu kadar iyi genişletebileceğini hayal etmemiştim."

Ona oral seks yapmaktan hiç rahatsız olmamıştım, ama şimdi bayılıyordum. Maxxon gibi büyük ve güçlü bir adamın benim merhametime kaldığını ve hızımın en ufak bir değişikliğinin ya da dilimin en ufak bir hareketinin onun içinden inlemelerine neden olabileceğini bilmek bana büyük bir güç veriyordu. O kadar büyük olmasına rağmen, onu dizlerinin üzerine ya da sırt üstü yatıracak güce sahiptim.

Penisinin arkasından geçen damarlar zonkladı ve penisi seğirdi, ama Maxxon ağzımın içine boşalmak yerine dik oturdu ve beni ters çevirip sırt üstü yatırdı. "Henüz değil, *cinnara*. Henüz değil."

Zevkten uyuşmuş beynim bu kelimeye takıldı, ama ne anlama geldiğini sormadan, ellerini taytımın beline doladı. Tek ve pürüzsüz bir hareketle taytımı bacaklarımdan tamamen çıkardı ve yanıma attı. Sonra ateşli bakışları bana kilitlendi ve ben tereddüt ettim, neredeyse

kelimenin anlamını sormadan, ellerini belime doladı. Tek bir, pürüzsüz hareketle, onları bacaklarımdan tamamen çıkardı ve yanıma attı. Sonra bakışları bana kilitlendi ve ben, nerede

Onun için bacaklarımı ayırdım ve geriye yaslandım, bacaklarımın arasına girmesini bekledim. Ama o, başını bacaklarımın arasına gömmek için eğilirken derin, boğuk bir ses çıkardı. Derin bir nefes aldı ve kemiklerimde yankılanan, omurgamda arzu titremesi yaratan başka bir gürültülü ses çıkardı.

O, dantelli tangamı bir kenara itip dilini boynumdan aşağıya doğru kaydırduğında, inlememi zorla bastırdım. Drexian'ın insanları nasıl memnun edeceğini nereden bildiğini sormak istemedim, ama bunun, halkının Dünya'dan kaçırdığı insanlarla bir ilgisi olduğunu düşündüm. Bütün türlerin erkeklerinin, yattıkları kadınlar hakkında konuştuklarını hissediyordum.

Gözlerimi kapattım ve Maxxon dilini içimde gezdirdi. Uzaylının ağzıyla bu kadar hevesli olmasına şaşırdım ve etkilendim. Omuzlarını sıktım, tırnaklarım etine batarken o beni yaladı, dili neredeyse tembelce klitorisimin üzerinde gezdirdi.

O bundan zevk alıyordu, bu da benim zevke teslim olmamı kolaylaştırdı, vücudum patlarken çığlık atmamak için dudaklarımı sıkmak zorunda kalsam da. Bacaklarım titredi ve vücudum onun dilinde spazmlar geçirdi, ta ki kontrolü tamamen kaybetmeye karar verip sonunda mağaranın taş zeminine yığılana kadar.

Sonra Maxxon doğruldu, dört ayak üzerinde üzerimde durdu, karanlık takım elbiseli uzaylıdan çok bir avcıya benziyordu. "Bu son uyarın. Seni bir kez sahiplendiğimde, sen benim olacaksın."

Onun baskın sözleri, çoktan ona ait olduğumu fark etmemle birlikte kalbimin çarpıntısını hızlandırdı.

Bölüm On Üç

Maxxon

Kalbim hızla atarken, bakışlarım vücudunun kıvrımlarını taradı: yarı saydam kumaşın altındaki göğüslerinin şişkinliği, kalçalarının kıvrımı, bacaklarının arasındaki düzgün saç şeridi. "Bu son uyarın," dedim. "Seni sahiplendiğim anda, sen benim olacaksın."

Dudaklarımla boğazının çukurunu yakalamak için eğildim ve nabzının attığı kulak arkasına doğru ısırarak ilerledim. Bacaklarını belime dolayarak içini çekti. "Ya da belki sen benim olacaksın."

Boynunun sıcaklığını içime çektim ve dilimde cildinin hafif tuzlu tatlılığını tattım. Haklıydı. O sandığından daha fazla, mümkün olandan daha fazla ve itiraf edebileceğimden daha fazla ona aittim. Ben homurdanarak tek elimle pantolonumu tamamen indirdiğimde nabızı hızlandı.

Sırtını yere yapıştırmıştım, pantolonu mağarada kalmıştı ve bacakları belime dolanmıştı. Titreyen orgazmından nefes nefese kalmıştı ve dudaklarımı yaladığımda onun ıslaklığını tadabiliyordum.

Ellerini saçlarımın arasında gezdirerek, kafa derimi ısırdı ve ben acı ile zevkin dengesinin tadını çıkarırken inlememe neden oldu. Kulağımı sertçe ısırdı. "İçime girmen gerek."

Kendimi ona dalma arzusu ile başım dönüyordu, ama o kalçalarını ileri doğru sallayıp kendini benim sikime sürtünce kendimi bekledim. Başparmağımı onun parıldayan alt dudağına sürttüm. "İyi bir kız olup benim adımı haykıracak mısın?"

Gözlerini kısarak bana baktı, ama ben penisimin başıyla girişini okşayarak, nefesini kesene kadar içeri soktum.

"Bence sen ıglık atacaksın," diye fısıldadım ve başımı eğdim, böylece hızlı, sıcak nefesleri dudaklarımı okşadı.

Allie başını geriye attı ve elleri sırtımı kavradı, parmakları düğmelerimi okşadı ve onu tek bir sert hamlede içime almamak için dişlerimi sıkmamı sağladı.

Onun açıkta kalan boynuna atladım ve o inlerken narin tenini ısırdım. Penisim onu genişletiyordu ve ben onu yavaşça genişletirken onun sıcaklığı penisimi sıkarken kontrolü kaybetmemek için mücadele ettim.

Durup, içimde kalarak, arzuyla titreyen bakışlarını izledim. "Daha fazla ister misin? Daha fazlasını alabilir misin?"

Ben bir kolumla onu desteklerken, o vücudunu benimkine doğru salladı. "Hepsini alabilirim." Gözleri geriye yuvarlandı. "Hepsine ihtiyacım var."

Kendi dudağımı ısırdım, kendi kanımın bakır tadı ağzımda yayıldı. Daha fazlasını istemek için çabalıyor gibi kalçalarını huzursuzca hareket ettirdi, ama nefesi düzensizdi.

Tek kelime etmeden, uzun ve yavaş bir hareketle içine girdim. Tırnakları sırtımı tırmaladı, damarları çizdi ve içime zevk dalgaları yaydı. Ağzımı indirip dudaklarım kulağını okşadı. "Bir insanın beni bu kadar iyi alabileceğini düşünmemiştim."

"Drexianlar ve insanlar uyumlu değil mi?" Sözleri nefes nefeseydi.

Daha derine girmek için kalçalarımı eğdim. "Hala inanmıyorum, ama vücudun sanki benim için yaratılmış gibi beni aldı."

"Sana söylemiştim." Allie ağzımı kendine çekip sertçe öptü ve tüm ıglıklarını ağzımla yuttu. Dillerimiz birbirine dolanırken içinden hareket ettim, başım bu hislerden yüzüyordu. Vücudu sıkı ve sıcaktı, daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Her itişine açgözlülükle karşılık verirken, çaresiz ıglıkları hevesli öpücükleriyle boğulurken, patlamamak için kendimi zor tuttum.

Parmaklarını düğümlerimin etrafında dolaştırdı, onları alevlendirerek benim sikim kadar sert hale getirdi. Patlamamak için tek yapabildiğim buydu, hassas yumrular tekrar tekrar zevk dalgalarını üzerime çökertiyordu.

Bir elimi sırtının altına kaydurdım ve daha derine girmek için kıçını yukarı kaldırdım, kalçalarımı kaldırarak hassas düğmesini okşayabildim. Vücudu penisimin etrafında spazmlar geçirmeye başladığında, dudaklarımı onunkilerden ayırdım, bir an daha kendimi tutamayıp geri çekildim ve sert bir şekilde boşalırken bağırdım, ses mağaranın duvarlarından yankılandı.

Sonra öne doğru düştüm, belimden kayan sarkık bacaklarını tutarak ve ikimiz de nefes almaya çalışırken başımı boynuna gömdüm. Sonunda sırt üstü döndüm ve açgözlü nefesler almaya devam ettim.

Allie başını diğer tarafa çevirip güldü ve uyuyan köpeğe ve kediye başını salladı. "Çok etkileyici."

"Köpekler seslere karşı uyanık olması gerekmez mi?"

"Sanırım ikisi de iyi bekçi köpeği olamazlar." Bana döndü ve elini göğsüme koyacak şekilde döndü. "Dinah'tan bunu beklemiyordum."

"Eğer hiçbir işe yaramıyorsa neden onu besliyorsun?" diye sordum.

Allie bir koluna dayanarak bana sert bir bakış attı. "Yararlı bir amacı olması gerekmez. O bir kedi. Bu onların cazibesinin bir parçası. Ayrıca, o herkesten daha uzun süredir benimle birlikte."

Cevap vermekte tereddüt ettim çünkü gerçekte onu terk eden bir kişi daha olacaktım. Ayrılmak istemiyordum ama Drexians galip gelirse, istasyona geri çağrılacaktım. Allie, almam için gönderildiğim insan olmadığı için onu da yanımda götürmeme izin verilmeyecekti.

Durumu açıklamaya fırsat bulamadan, avucunu göğsüme vurdu. "Yalnız kalacağım için ağladığımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Ve tüm bunlar bittiğinde ve sen gittiğinde kalbim kırılacak diye endişeleniyorsan, endişelenme. Ben öyle bir kız değilim."

"Ne tür bir kızsın sen?"

"Uzun süreli ilişkilerde hiç başarılı olamayan türden. Bağlanma fikrine pek sıcak bakmayan türden. Bu ilişkinin bağlanmadan, sadece eğlence amaçlı olmasını seven türden."

Ona bağıllık sözü veremesem de, ona bağlanmamak fikri hoşuma gitmiyordu. Hayatımda hiç kimseye bu kadar bağlanmamıştım.

"Sen de bunu istiyorsun, değil mi?" Başını göğsüme yasladı ve parmağını göğsümde aşağı doğru gezdirdi. "Sahip olmakla ilgili tüm o sözler sadece laftı, değil mi?"

Cevap vermek için ağzımı açtım, bunun boş laf olmadığını söylemek için, ama gürleyen bir hırıltı cevabımı kesti. İkimiz de doğrulduk ve köpeğe döndük. Köpeğin püskü tüyleri diken diken olmuştu, zıplamış ve kendini bizimle diğer mağaralara açılan kemer arasına yerleştirmişti.

Sonra duydum — ağır, ritmik ayak sesleri.

Biri geliyordu.

Bölüm

On Dördüncü

Allie

Tüyleri diken diken olmuş ve göğsünden yankılanan bir hırıltı çıkaran köpeğe bakarken paniğe kapıldım. "Maxxon," diye fısıldadım, hala nemli kıyafetlerimi giymek için aceleyle uğraşırken. "Gitmeliyiz. Hemen."

Maxxon tereddüt etmedi, köpek açıklığı izlemeye devam ederken ve kedi gizli mağaranın derinliklerine saklanırken hızla giyindi.

Hafif ama açıkça duyulan ağır ayak sesleri, kalbime keskin korku pençeleri saplayan bir davul ritmi gibiydi. Giysilerimle uğraşırken, taytımı giydim ve sütyenimin hala emilmiş olduğu için nemli olduğunu ve tangamın Maxxon'un menisiyle ıslak olduğunu görmezden geldim. Kaya zemine dağılmamış birkaç düğmeyle gömleğimi ilikledim ve belime bir düğüm attım.

Siktir, siktir, siktir. O anda iyi bir fikir gibi görünen şey şimdi aptalca ve dürtüsel geliyordu. Normalde çok titiz olduğum korunma önlemlerini bile almamıştık, ama dünyanın sonu geldiğini düşünerek o kadar kendimden geçmiştim ki, tüm mantığımı bir kenara atmıştım. Ama yine de, bize doğru gelen ayak sesleri her şeyin sonu olabilirdi, o yüzden belki de o kadar da kötü bir fikir değildi.

Maxxon giyinmeyi bitirdi, blasterını kaldırdı, köpeğin yanına adım attı ve küçük oyugumuzun ötesindeki karanlığa nişan aldı.

Onun arkasına geçtim, sağlam varlığından rahatlık almaya çalıştım. O sert bir Drexian savaşçısı, dedim kendime. Dev bir kertenkele adamlar savaşıabilir. Bunu düşünürken bile, devasa bir kertenkeleye benzeyen uzaylıyı yakından görmek istemediğimi fark ettim.

Az önce ne kadar sıcak olmama rağmen, adımlar yaklaşırken terim soğudu ve vücudum titremeye başladı. Dişlerim o kadar şiddetli çalkalanıyordu

dişlerimi gıcırdatmamak için sıktım ve sakın kalmak için boşuna çabalayarak nefeslerimi kısıltmaya başladım. Köpeğin hırıltısı derinleşmişti, ayaklarımızın altındaki taşları titreten sürekli bir uğultu gibiydi.

Mağaranın daha derinlerine açılan diğer çıkışa baktım, ama ne kadar koşarsak koşalım, takipçilerimizin sonunda bize yetişeceğini biliyordum. Ve artık koşma fikrinden nefret ediyordum. Eğer ölecektik, en azından savaşarak ölmek istedim.

Yankılanan gürültüler yaklaşıyordu ve Dinah'a baktım, gölgede saklandığı için sevindim. Belki onu görmezlerdi. Kronock'lar bir kediye umursamazlardı, değil mi? Köpeği öldürecekleri düşüncesi kalbimi acı bir şekilde burktu ve gözlerimden sıcak gözyaşları süzüldü.

"Arkamda kal," dedi Maxxon boğuk bir sesle. Belki de kendimi köpeğin üzerine atmak üzere olduğumu hissetmişti.

Sonunda karanlıktan bir silüet belirlediğinde, Maxxon nefesini tuttu ve köpek havlamayı bırakıp kuyruğunu sallamaya başladı. Beklediğim kabus gibi kertenkele yaratık değildi. İnsan gibi görünüyordu. Ama loş ışığa adım attığında, insan olmadığını anladım.

Devasa yaratık, açıkça askeri olan ama daha önce hiç görmediğim koyu renkli bir üniforma giyiyordu. Kahverengi saçları dağınıktı ve kesinlikle kurallara uygun olmayan bir şekilde alnına düşmüştü. Yanaklarında sakal izleri vardı. Açık yakasından bir kolye mi görünüyordu?

Maxxon yüksek sesle nefes verdi ve blaster'ını indirdi, sonra bir tür selamlama hareketiyle yumruğunu göğsüne vurdu.

Daha yakından baktım ve başka bir Drexian'a baktığımı fark ettim.

"Kapor Hanedanı'ndan Maxxon mu?" Savaşçı selamını karşıladı. "Ben Torven." Arkasında başka bir Drexian girdi. "Bu da Dakar."

Dakar, uzun saçlarını tepesinde topuz yapmış ve haylaz bir gülümsemeyle daha da az askeri görünüyordu.

Maxxon başını sallayarak iki Drexian'a gülümsedi. "Sizi görmekten memnunum, Kronock'ları değil."

"Kronock kaçıyor," dedi Torven. "Dünya güçleri savaşa katıldı ve durumu tersine çevirdi. Sinyaliniz kesildikten sonra sizi bulmak için gönderildik."

Maxxon'un kaşları çatıldı. "Ne kadar süre iletişimden kopuktum? Bu kadar yerin altında tespit edilemeyeceğimi sanıyordum."

"Kronocklar sizi tespit edemezdi ama takip cihazınız bizim için tespit edilebilirdi. Kayağın ne kadar derinine inerseniz inin."

Drexianlar konuşurken ben sessiz kaldım. Maxxon'un bir uzaylı olduğunu bilmek bir şeydi, ama onu kendi türünden olanlarla birlikte görmek, onun Dünya'dan olmadığını acı bir şekilde hatırlattı.

"Bir insan gününden fazla," dedi Dakar, bakışlarını mağarada gezdirip bana dikti. Normal şartlarda dizlerimin titremesine neden olacak kadar çekici bir gülümseme attı. "Bu kim?"

Maxxon hafifçe gerginleşti, bana dönüp zoraki bir gülümseme attı. "Bu Allie. Hayatımı kurtardı ve bizi bu mağaralara sakladı."

"İyi düşünmüş." Torven bana kısa bir baş selamı verdi. Arkadaşı kadar çekiciliğe önem vermediği belliydi.

"Onu almaya mı geldin?" Dakar sordu.

Maxxon başını sallayarak dudaklarını sıkı bir çizgiye getirdi. "O değil."

Onun sözleri yüzümü kızarttı. Neden bir kurban olmadığımı umursuyordum ki? Yabancı bir uzay istasyonuna kaçırılmak istediğim son şeydi. Yine de, kaçırılmaya layık görülmemek canımı yakmıştı.

"Yazık," dedi Dakar, bana sinsi bir göz kırparak.

Maxxon sanki savaşa giden bir hayvan gibi göğsünü şişirerek büyümüş gibi görünüyordu.

"Şaka yapıyorum." Dakar, Maxxon'un omzuna bir elini vurdu. "Ben kendi insanımla mutlu bir evliliğim var. Seninkini çalmayacağıma söz veriyorum."

Maxxon'un omuzları gevşedi ama kekelemeye başladı. "O öyle değil... O öyle değil..."

Aramızdaki ilişkiyi neden inkar etmesi gerektiğini anladım. O, bir insanı kurtarmak için gönderilmişti, başka bir insanla yatmak için değil. Yine de, hayal kırıklığı ve pişmanlık duygusu içimi sardı.

"Birbirimizin hayatta kalmasına yardım ettik," dedim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Hepsi bu."

Maxxon sessiz kaldı ve gözlerinin arkasında bir duygu parladı. Ama emin olamadan kayboldu. Ne de olsa o bir uzaylıydı ve bir görevi vardı. İkimiz de birbirimiz için ne ifade ettiğimizi ve bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorduk. Hiçbir şey.

Torven boğazını temizledi. "Seni geri götürmek için buradayız. Görev bitti, ama yapılacak çok iş var."

Maxxon'un yüzü disiplinle kaplıydı. "Hazırım."

Sözleri bir yumruk gibi geldi. Tabii ki gitmeye hazırdı. Kurtarılmayı, kendi halkına dönebilmek için beklediği şey buydu.

Köpeğin ayaklarımın dibine gelip oturmuş, sanki benim hissettiklerimi tam olarak anlıyormuş gibi, ruh dolu kahverengi gözleriyle bana bakarken, ben de ona baktım. Kendimi kaybetmemek için eğilip kafasındaki tüyleri okşadım.

"Peki ya insan?" Torven çenesini bana doğru çevirerek sordu. "Protokol, onu en yakın güvenli bölgeye geri götürmemizi söylüyor. Dünya yetkilileri mülteci kampları kuruyor."

"Hayır." Sesimin sertliği beni kendi kendime şaşırttı. "Hiçbir mülteci kampına gitmeyeceğim. Dünya yeniden özgür olursa, evime gitmek istiyorum."

Maxxon öne çıktı, gözleri benimkilere baktı. "Allie, güvenli olmayabilir. Mahallen çok zarar gördü."

"O zaman ben hallederim," dedim, onun bakışlarını karşılayarak ve ağlamamaya çalışarak. "Göründüğümünden daha dayanıklıyım."

Dakar ikimizin arasında sırtarak baktı. "Belki onu eve kendimiz götürebiliriz? Yolumuzun üzerinde, hem güvenliği de sağlanmış olur."

Torven itiraz etmek ister gibi göründü ama bir an sonra içini çekerek, "Peki. Ama acele edelim. Gece çökmeden bu kayadan gitmek istiyorum," dedi.

Dinah'ı aldım ve çantama koydum, sonra Maxxon'un yanına geçip, geldiğimiz yoldan mağaralardan geri dönmeye başladık. Drexianlar savaşı tartışırken, kendimi bir duygu fırtınasıyla mücadele ederken buldum. İstiladan kurtulduğumuz için rahatlamıştım. Eve döndüğümde Maxxon'a veda etmek zorunda kalacağım için korkuyordum.

ve Maxxon'a veda etme düşüncesinin yarattığı derin, acı bir hüzn.

Ona baktığımda, onun da bana baktığını gördüm. Bir an için, kendi kargaşamın yansımasını onun gözlerinde gördüm. Ama sonra gözlerini kırptı ve ifadesi yine okunamaz hale geldi.

Köpek, sanki teselli etmek istercesine ıslak burnuyla elime dokundu. Eğilip kulaklarının arkasını kaşıyarak, koşulsuz sevgisine minnettar oldum.

Eskiden çökmüş olan mağara bölümüne vardığımızda, kaya temizlenmişti. Torven ve Dakar önce geçtiler, sonra Maxxon geçti ve bana yardım etmek için elini uzattı.

Enkazın üzerinden kendi başıma rahatça geçebilirdim ama yine de elini tuttum ve cildinin sıcaklığının koluma yayılmasını hissettim. Elimi bıraktığında parmaklarım uzamış kalmıştı, sanki benden bir şey kayıp gidiyormuş gibi. Çok geç olana kadar fark etmediğim bir şey.

Bölüm

On Beş

Maxxon

Kurtarılmak istediğim şey buydu. Olmasını umduğum şey buydu. Öyleyse neden Torven mağaraya adım attığında midem düğümlendi? Neden mağaradan her adımında ayaklarım ağırlaşıyordu?

"Hazır mısın?"

Başımı kaldırıp, karşımda oturan Dakar'a baktım. Parlak siyah iç mekan tanıdık ve rahatlatıcıydı, ama istasyona dönüyor olmaktan beklendiği kadar rahatlamamıştım. Geminin temiz ve ferah havası bile, Dünya'nın dumanlı ve nemli havasından sonra hoş bir rahatlama olması gerekirken, hiç rahatlatıcı gelmiyordu.

Dakar güvenlik kemerini işaret etti ve geminin motorları çalışmaya başlamış ve botlarımın altındaki zemin gürültüyle titriyor olmasına rağmen benim kemerimin takılı olmadığını fark ettim. Başımın üstünden kemerimi alıp göğsüme ve belime taktım, kemeri çekip sıkıştırdıktan sonra koltuğuma geri çöktüm.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Dakar, nakliye aracı sallanıp yerden kalkarken sordu.

Ona birkaç kez göz kırptım. Aklımdan geçenleri biliyor muydu? Duygularımı saklamaya çalışsam da Allie'ye bakışlarımı görmüş müydü?

"İstila sırasında çok şey görmüş olmalısın," diye ekledi Dakar. "Sık sık ziyaret ettiğin dünyanın saldırı altında olduğunu görmek zor olmuştur."

Haklı olduğunu fark etmeme rağmen nefesimi bıraktım. Kronock'un barışçıl gezegene yıkım yağdırmasını izlemek acı vericiydi ve saldırıda ölen insanları düşünmek beni ürpertti. Küçük kasabada yanından geçtiğim insanlardan kaçış istila sırasında ölmüştü? Kaç tane küçük dükkan ve bakımlı ev yerle bir olmuştu?

Öfkeyle homurdandım. "Kayıpların sayısı belli mi?"

Dakar kaşlarını çatı. "Henüz çok erken, ama müdahaleyle büyük bir katliamı önleyebildik."

"İnsanlar da yardım etti mi?"

"Dünyanın dört bir yanındaki hükümetler çağrımızı kabul etti ve savaşa katıldı." Dakar geriye yaslandı ve tepesindeki topuzunu sıkılaştırdı. "Bizim teknolojimiz olmayabilir, ama yürekleri var."

"Hayatta kalmak için savaşıyorlardı."

"Tıpkı senin, o kadını kurtarıp yeraltında sakladığın gibi."

Bakışlarımı Drexian'a çevirdim ve sonra başka yere baktım. O biliyordu. Açıkça söylemeyebilirdi, ama Dakar'ın Allie ile aramda bir şey olduğunu fark ettiğinden emindim.

Tuğla yapının sağlam kaldığını hayretle gördükten sonra, binasının önünde ona veda ettiğim anı hatırladım. Kırık pencereler ve bolca kir dışında, birçok bina yıkılmışken bu bina hala ayaktaaydı.

Eşyalarının enkaz altında kalmadığını ve bir sığınma merkezinde yaşamak zorunda kalmayacağını fark ettiğinde yanağından bir damla gözyaşı süzölmüşü. "Hala burada olduğuna inanamıyorum."

Enkazla dolu ve yer yer patlamadan kaynaklanan çukurlarla kaplı caddeye bakarak gözlerimi gezdirdim. "Şanslısın."

Kız başını salladı ve mağaradan çıktığımızdan beri yanından ayrılmayan köpeğe ve omzundaki çantadan kafasını çıkaran kediye baktı. "Tek şanslı olan ben değilim."

"Onu alacaksın?" diye sordum, köpeğin kahverengi, tüylü kafasını okşayarak.

Bana şok olmuş bir bakış attı. "Tabii ki alacağım. Ayrıca Dinah onu seviyor gibi görünüyor ve o karakter konusunda çok iyi bir yargıçtır."

Köpeği almasına sevindim. Belki onu koruyabilir.

Sen yapamayacağın için, diye fısıldadı içimden bir ses.

Bu düşünceyi kafamdan silip attım ve arkamda bekleyen Torven ile Dakar'ı fark ettim. Torven bir ayağından diğerine ağırlığını vererek sabırsızlığını belli ediyordu, ancak Dakar sanki keyifli bir gemi seyahatindeymişçesine rahat görünüyordu.

"Gitmelisin," dedi Allie, ben konuşmadan. Arkamdaki Drexianları işaret etti. "Seni bekliyorlar."

Başımı salladım ama kendimi hareket ettiremedim. "Sen iyi olacaksın, değil mi?"

Gülümsedi, ama sesi gergindi. "Benim için endişelenme. Uzun zamandır kendime bakıyorum."

Aslında bilmek istediğim şey, bir hata yapıp yapmadığımdı, bizim bir hata yapıp yapmadığımızdı. O anda doğru gelmişti, ama o pişman olacak mıydı? Benimle tanıştığına, bana güvendiğine, kendini bana verdiği pişman olacak mıydı?

Ama kalamadığım için bunları bilmeye hakkım yoktu. Şu anda ya da gelecekte ne düşünürse düşünsün, benim için bir sır olarak kalacaktı. Tek bildiğim, hiçbir şeyden pişman olmadığım. Ve görevim olan gelini bulmak yerine Dünya'ya gelip ona rastladığım için asla pişman olmayacaktım.

"Kendine iyi bak, Maxxon." Allie öne adım attı ve bana o kadar hızlı ve üstünlük verici bir sarılma verdi ki, kollarımı kaldırmaya bile zamanım olmadı. Yanağıma bir öpücük kondurdu ve ben onu kendime çekmeden geri çekildi.

Ama belki de en iyisi buydu. Onu tutsaydım, belki de asla bırakamazdım.

Sonra dönüp hızla binasına girdi, köpek de peşinden koştu. İçeri girmeden önce bana son bir bakış atan tek kişi kedi idi, bu da iyi bir şeydi. Allie geriye bakmış ya da tereddüt etmiş olsaydı, oradan ayrılamayabilirdim.

Şu anda bile, öptüğü yanağına elimi dokundum, dudaklarının sıcaklığını hissedebileceğime eminim. Uçak Dünya'nın atmosferinden hızla uzaklaşırken, gezegenden ve Allie'den uzaklaşırken gözlerimi kapattım. Göğsüm

ne kadar uzağa uğarsak o kadar sıkışıyordu, neredeyse nefes alamaz hale gelmiştim.

Onun iyi olup olmadığı konusunda o kadar endişelenmiştim ki, o ana kadar kendimin iyi olmadığını fark etmemiştim.

Bölüm On Altı

Allie

Oturma odamda durup dışarıya baktığımda, acı duman ve yanmış enkaz kokusu burnuma çarptı. Bir zamanlar tanıdık olan sokak, artık savaş alanı gibiydi, devrilmiş arabalar ve beton parçalarıyla doluydu. Karşımdaki tuğla binalar saldırıdan dolayı delik deşik olmuştu, sanki dev bir canavar tarafından ısırılmış gibi bazı bölümleri tamamen yok olmuştu.

Uzakta araba alarmları çığlık çığlığa çalıyordu, bu uyumsuz koroyu ara sıra patlamalar kesintiye uğratiyordu. Kalın, gri duman havada kıvrılarak güneş ışığını engelliyor ve sanki sürekli alacakaranlık varmış gibi hissettiriyordu. Dinah masanın altına sığınmıştı, yeni köpeğim ise evimin her köşesini görev bilinciyle kokluyordu.

Yukarıda, savaş uçakları savunma devriyesi yaparken gökyüzünde çığlık atıyordu, bu da acil tehlikenin geçmesine rağmen henüz güvende olmadığımızı sürekli hatırlatıyordu. Dünya bir gün içinde sonsuza dek değişmişti ve ben hala olanları sindirmeye çalışıyordum.

Orada durmuş, yere saçılmış camları ve her şeyi kaplayan ince toz tabakasını izlerken, içimi bir pişmanlık sardı. Maxxon'u düşündüm, çoktan gitmişti, Drexian arkadaşları tarafından götürülmüştü. Onu bırakırken çok umursamaz davranmışım, sert ve bağımsız gibi davranmışım. Ama gerçek şu ki, başka seçeneğim yoktu. Onun geri dönmesi gereken bir hayatı vardı ve ben o dünyanın bir parçası değildim.

"Allie!"

Bir an için Maxxon'un geri döndüğünü sandım. Ama ses tamamen farklıydı. Maxxon gitmişti.

Bu düşünce beni yıkamadan, komşum daireme koşarak girdi ve bana sarıldı. Her şeye rağmen, Bryce'ın hayatta olduğu için içimi bir rahatlama dalgası kapladı.

"Tanrıya şükür iyisin," dedi, başını boynuma gömmüş olduğu için sesi boğuk çıkıyordu. "Çok endişelendim."

"Ben iyiyim," diye söylemeyi başardım, o beni bırakırken.

Başını çevirip benim felaket alanımı inceledi. "Bütün olay boyunca burada mı kaldın?"

"Hayır," diye başımı salladım. "Crystal Caverns'a ulaştık ve yeraltında saklandık."

Kaşları kalktı. "Akıllıca bir fikir. 'Biz' derken, uzun boylu, esmer ve yakışıklı beyefendiyi mi kastediyorsun?"

Gözlerimi devirme isteğini zorla bastırdım. Uzaylı istilasını yaşansa bile, Bryce'ın tek düşündüğü flört etme ihtimalleriydi. "Evet, Maxxon da benimle geldi." Başparmağımla yemek masasını işaret ettim. "Ve Dinah."

Bryce omzunun üzerinden bir bakış attı ve sonra tekrar baktı. "Tatlım, seni korkutmak istemem ama dairenizde bir sokak köpeği var."

"O sokak köpeği değil." Köpeğe sevgiyle baktım. "O benim yeni evcil hayvanım. Onu mağaralarda bulduk ve çok iyi bir bekçi köpeği oldu."

Bryce burnunu kırıştırdı. "Banyo yapması lazım."

"Sıraya girmesi lazım," dedim fısıltıyla, çünkü giysilerime toz yapışmıştı ve saçlarımın duman koktuğundan emindim.

"Bu doğru." Bryce kendi yakasını burnuna çekip kokladı. "Umarım suyumuz hala akıyordur."

"Bina nispeten hasarsız görünüyor." Bunu söylerken bile, pek çok binanın hasar gördüğü için suçluluk duydum. "Şanslıydık."

"Bir daha söyle de." Bryce titredi. "O kadar insanla birlikte spor salonunda bir gece daha geçiremezdim."

Odanın karşısına geçip televizyonu açtım, hala çalışıyor mu ve yayın var mı diye bakmak için. Ekran titreyerek canlandı ve ben rahat bir nefes aldım. Hayatın normale döndüğüne dair işaretler ne kadar fazla olursa o kadar iyi.

Ama ekranda beklediğim gibi Law & Order veya NCIS'in tekrarı yoktu. Bir tür basın toplantısı yayınlanıyordu. Podyumdaki adamın giydiği askeri üniformayı tanıdığımda nefesim kesildi. Düzeltme, podyumdaki Drexian

Karşılaştığım diğer Drexianların dağınık, koyu renkli saçlarından farklı olarak, bu adamın kum rengi saçları kısa kesilmişti, ama onun insan olmadığını hatırlatan şey gözleriydi. Gözleri, bakmamak imkansız olan, inanılmaz bir canlı yeşil renkteydi.

"O kim?" Bryce düz ekrana doğru yürüdü, ayakkabıları kırık camların üzerinde çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

"Ben Drexian İmparatorluğu'nun Yüksek Komutanı Kax. Bugün barış içinde ve uzun zamandır beklenen bir açıklama ile karşınızdayız."

Bryce elini yanağına koydu. "Bize saldıran uzaylılar mı bunlar? Üzgünüm ama çok güzeller."

"Bize saldırmadılar," dedim kanepeye çökerek. "Bunu yapan Kronock'lardı ve dev kertenkelelere benziyorlar."

Arkadaşım başını bana çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bunu nereden biliyorsun? Onları gördün mü?"

Kafamı salladım. "Maxxon söyledi. O Drexian."

Bryce başını benimle televizyon arasında gidip geldi. "Uzun, esmer ve yakışıklı olan da onlardan mı?" Sanki biri duyacakmış gibi sesini alçaltarak, "O da uzaylı mı?" diye sordu.

"Evet." Maxxon'u düşünmek istemiyordum, ama açıklamak zorundaydım. "Ama Drexianlar iyi adamlar." Sonra Maxxon'un, kadınları rızaları olmadan Dünya'dan kaçırma görevini düşündüm. "Sayılır."

"Yıllardır, hayal bile edemeyeceğiniz tehditlerden gezegeninizi koruduk," diye devam etti Kax. "Karşılığında, bazı kadınlarınız savaşçılarımızın eşleri olarak dünyamıza geldi ve iki türün hayatta kalmasını sağladı."

Böyle de söylenebilirdi, diye düşündüm.

Bryce başını salladı. "İnanamıyorum. Uzaylılar gerçek ve bunca zamandır Dünya'ya geliyorlar." Derin bir nefes aldı. "Bu demek oluyor ki Myrna

Myrna uzaylılar tarafından ziyaret edildiğini ve incelendiğini söylerken haklıymış. Şimdi herkese deli olduğunu söylediğim için kendimi kötü hissediyorum."

"Bence rastgele insanları incelemediler," dedim, ama bundan yüzde yüz emin değildim. "Maxxon'un dediğine göre, sadece uyumlu birkaç kadını seçip alıyorlar. Ve onları geri vermiyorlar."

Kax'ın haraç gelin programını açıklarken, Maxxon'un bana anlattıklarının doğrulandığını öğrenince rahatladım. Onun yalan söylediğini düşünmemiştim, ama bunu tüm dünyaya yayınlanarak duymak, her ne kadar tuhaf olsa da, bunu gerçek hale getirdi.

Bryce ellerini beline koydu. "Sadece kadınları mı alıyorlar? Ne adaletsizlik ama." Dudaklarımdan bir kahkaha patladı. "Uzaylılar tarafından kaçırılmak mı istiyorsun?"

Elini televizyona doğru salladı. "Öyle görünüyorsa, tabii ki isterim. Nereye "

Haklıydı. Sadece birkaç Drexian görmüştüm, ama hiçbiri çarpıcı görünüşlü değildi.

"Biliyor musun," Bryce parmağını bana doğru salladı, "bahse girerim şimdi herkes tribut olmak isteyecek. Kadınları kaçırmak bir yana, onları sopayla kovmak zorunda kalacaklar!"

Şimdi düşününce, muhtemelen haklıydı. Büyük, kaslı uzaylılar ve lüks bir uzay istasyonunda yaşamak, çoğu kadının Dünya'daki hayatından çok daha iyiydi. Sonra aklıma geldi. Maxxon'un haraç gelinleri bulma işi artık gereksiz hale gelecekti. Dünya'ya dönmek için hiçbir nedeni kalmayacaktı.

Kafamı hızlıca salladım. Her şeyin değişeceğini tahmin etsem de, Drexianların gelin bulma şekli, iki türün birbiriyle etkileşimi, Dünya'nın uzaylılarla yaşamaya alışma süreci gibi şeylerin değişeceğini bilmiyordum.

"Ee, uzaylı yakışıklın nerede?" diye sordu Bryce, dairemi bir gözden geçirmek için dönerek. "İlk duşu o mu aldı?"

"Gitti," dedim, sesim titremeden önce çabucak. "Uzay istasyonuna geri döndü."

"Uzay istasyonuna mı?" Bryce alçak bir ıslık çaldı ve basın toplantısına ve hala kültürlerini ve barışçıl görevlerini anlatan Drexian'a geri döndü. En azından arkadaşım dramatik açıklamaya o kadar dalmıştı ki, boğazımda oluşan yumruyu veya gözlerimin arkasında biriken yaşları fark etmedi.

Ondan uzaklaştım, elimde ıslak bir şey hissettim. Köpek burnuyla beni dürtüyordu. Kulaklarının arkasını kaşıdım, onun varlığının verdiği basit rahatlık ve üzüntümü hissetmiş gibi görünmesi için minnettardım.

"Sorun yok, oğlum," diye mırıldandım. "Her şey yoluna girecek."

Maxxon'u aklımdan çıkarmaya çalışsam da, ne yaptığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Uzay istasyonuna ulaşmış mıydı? Beni düşünüyor muydu? Yoksa benim, görevlerinde karşılaştığı diğer insanlardan biri olarak hafızasının derinliklerine gömülmüş müydüm?

Hayır, beni bu kadar çabuk unutmaz, dedim kendime. Yine de, asla bilemeyeceğim şeyler üzerinde durmanın bir anlamı yoktu. Dünya değişiyordu ve benim de hayatıma devam etmem gerekiyordu.

Köpek bacağıma yüzünü sürtünce kafasını okşadım, Bryce'a ve sonra masanın altından çıkıp kanepenin koluna tünemiş olan Dinah'a baktım. En azından tamamen yalnız değildim. Bu da bir şeydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimi köpeğin tüylü yüzünün iki yanına koydum. "Sana Drex diyeceğim."

Bölüm

On yedi

Maxxon

Mekik rampası bir tıslama sesiyle indi ve ben Boat'un devasa hangar hangarına adım attım. Ortam kaos içindeydi, Drexianlar ve diğer uzaylı türler telaşla koşturuyor, sesleri yüksek tavanlarda yankılanıyordu. Varlığımızın Dünya'ya ifşa edilmesi her şeyi değiştiriyordu ve bunun dalga dalga yayılan etkileri istasyonda şimdiden hissedilmeye başlamıştı.

Torven ve Dakar'ın yanına katılarak hangardan istasyonun parlak beyaz koridorlarına doğru ilerledik. Çıplak çelik kirişleri ve her yere yayılan yanık yakıt kokusuyla işlevsel uçuş bölgesi ile parlak ışıkları ve parlak beyaz panelleriyle teknenin şık iç mekanı arasındaki keskin kontrast her zaman dikkatimi çekmişti, ama bugün özellikle rahatsız edici geliyordu. Sanki bir dünyadan başka bir dünyaya adım atmıştım — ki bir bakıma öyle de olmuştu.

Koridorlarda uzun adımlarla ilerlerken, bir sonraki adımımı nasıl atacağımı bilemedim. Her zamanki gibi üstlerime rapor vermeli miydim? Yoksa odama çekilmeli miydim? Standart protokoller, içinde bulunduğumuz durum karşısında son derece yetersiz görünüyordu.

İstasyonun merkezindeki devasa bir boşluğa ulaştık. Burası, geminin tüm uzunluğu boyunca uzanan büyük bir açık alandı. Korkulukta durup aşağıdaki boşluğa ve altındaki açık Promenade'ye baktım. Alanın ortasında, devasa bir holografik projeksiyon, Dünya'ya yapılan yayını gösteriyordu. Eski Yüksek Komutan Kax'ın yüzü, devasa boyutlara büyütülmüş olarak, sakın ve otoriter bir ifadeyle istasyona bakıyordu.

Ulaşım aracımızın pilotu, Dünya'dan dönerken Kax'ın ne yaptığını bize anlatmıştı, ama yine de inanılmaz geliyordu. İnsanlar tarafından yıllarca bilinmeden, varlığımızı gizli tutarak ve

hileyle haraç gelinleri elde etmek için kullandığımız onca yıldan sonra, her şey değişiyordu. Artık yalanlar, sırlar, kadınları temin etmek yoktu.

Yutkundum. İşsiz kalmıştım.

İstasyonun iç kısmındaki beyaz kavisli duvarlar parlıyor ve hologramdan gelen ışığı yansıtıyordu. İstasyonun şeffaf dış duvarlarından uzayın uçsuz bucaksız genişliği görünüyordu. Koyu siyahın içinde, milyonlarca ışık yılı uzaklıktan yıldızlar parıldıyordu. Bu manzara, kaç kez görsem de beni her zaman alçakgönüllü kılıyordu.

Açık uçurumu çaprazlayan eğimli tüp şeklindeki şeffaf borular, sakinleri katlar arasında hızla taşıırken kıvrılıp dönüyordu. Karmaşık teknolojilerini gizleyen akıcı bir zarafetle hareket ediyorlardı, sanki havada kıvrılan kristal yılanlar gibi.

Bakışlarımı Promenade'ye çevirdim. Bu yükseklikten bile, küçük kafe masalarında toplanmış, yüzleri yukarıya dönük, yayını izleyen insanları görebiliyordum. Yürüyüş yollarını çevreleyen sahte ağaçlar, yapay esintiyle hafifçe sallanarak, sanki Dünya'da gibi hissettiriyordu.

Kax'ın sözleri istasyonun her yerinde yankılanırken, herkes donup dinlemeye başlamıştı. Sesi sabit ve güven vericiydi, Dünya halkına bizim varlığımızı açıklıyordu. Bu gezegende çok zaman geçirmiştım, ama insanların böyle bir açıklamaya nasıl tepki vereceğini ben bile bilmiyordum. Panikleyecekler miydi? Dostluk teklifimizi kabul edecekler miydi? Silahlarını ateşleyip bizi yok etmeye çalışacaklar mıydı?

Allie'nin de aynı yayını izleyip ne düşündüğünü merak etmeden duramadım. Bu düşünce kalbimi burktu.

"Şanssızlık," dedi Dakar yanımda dururken.

Başımı ona çevirdim, dalgınlığımdan sıyrıldım. "Ne?"

"Bu ifşa, gelinlerin gizlice kaçırılmasına gerek kalmayacağı anlamına geliyor herhalde."

O haklıydı. Görevim, o mavi gezegene sık sık seyahat etmemin tek nedeni, artık geçersizdi. Bu da Allie'yi tekrar görmem için hiçbir mazeretim kalmadığı anlamına geliyordu.

Dakar elini omzuma vurdu. "Ama bu başka bir açıdan iyi haber. Bu sayede Inferno Force'da daha yüksek bir pozisyona terfi edebilirsin."

Buna sevinmem gerekirdi. Drexian Akademisi'nden ayrıldığımdan beri Inferno Force'a katılmak istiyordum. Hediye gelin temin etmek, rekabetin çok yüksek olduğu Inferno Force ekibinde yer kazanabilmek için sadece bir basamak olmuştu.

Sessizce başımı salladım.

Dakar omzumu sıktı. "İstila sırasında hayatta kaldın ve bir insanı kurtardın. Bu çok önemli. Ayrıca artık Torven ve ben seni tavsiye edeceğiz."

Torven homurdandı ve yürümeye devam etti. "İyi bir Inferno Force savaşçısı olursun."

Dakar yaklaşarak fısıldadı. "Öyle gelmeyebilir ama bu, arkadaşımдан büyük bir övgü."

Dünyaya dönüp Allie'yi göremeyeceğimi kabullenirken, Inferno Force'a katılmak bile beni heyecanlandırmıyordu. En azından birkaç kez daha seyahat edebileceğimi düşünmüştüm, bu da onun kasabasına uğrayabileceğim anlamına geliyordu, ama artık bu mümkün değildi.

"Maxxon! İşte buradasın!"

Kax'ın sakın sesi ve melankolik düşüncelerimi keskin bir ses yırttı. Dönmem gerek yoktu, canlı mor saçlı küçük bir Gatazoid'in bana doğru koştuğunu biliyordum.

Serge, istasyonun coşkulu düğün organizatörüydü, bu yüzden onu iyi tanıyordum. Sonunda kaçınılmaz saldırıya karşı dönüp yüzümü ona çevirdim.

Bugün Serge, omuzlarına neredeyse degecek kadar geniş yakalı parlak yeşil bir takım elbise ve cilalı zeminde yüksek sesle gürleyen koyu yeşil platform botlar giymişti. Elinde bir dosya tutarak bana doğru yaklaşıyordu.

Arkasından, soluk gri tenli ve yerçekimine meydan okuyan çarpıcı mavi saçları onu neredeyse benim kadar uzun gösteren uzun boylu bir Vexling kadını olan Reina aceleyle geliyordu. Kendi kendine mırıldanırken ince parmaklarını sıkıyordu.

"Gelini buldun mu?" Serge bana ulaştığında neredeyse nefessiz kalmıştı, koluna elini koydu ve yığıldı. "Bulmak için gönderildiğin

bulmak için gönderildiğin gelini buldun mu?"

"Hayır. Kronock istilas  görevimi tamamlayamadan başladı."

Serge'nin zaten büyük olan gözleri daha da büyüdü ve kısa kolunu gözlerinin üzerine attı. "O bizim son haraç gelinimiz olabilirdi." Sonra Reina'ya döndü ve ona yaslandı. "Bizim ne olacağız?"

Reina omzuna hafifçe vurdu. "Sakin ol Serge. Her şey yoluna girecektir. Drexianlar hala gelinlere ihtiyaç duyuyorlar." Bana baktı. "Merak etme tatlım. Anlıyoruz ve sağ salim olduğuna seviniyoruz. İstilas  korkun muş."

"Kendi adına konuş," diye mırıldandı Serge kolunun altından. Sonra ellerini havaya kaldırdı. "Her şey değişecek! Onlara söylemiştim, uyarımıştim, ama kimse beni dinlemedi! Hayır! Hediye gelin programını asla a ıklamamalıydık. Gizli kalınca gayet iyi işliyordu!"

"Her şey yoluna girecek," dedi Reina, yüzü gergin olsa da nefes nefese konuşuyordu. "Hala Tekne için düğün planlayıcısı olarak işimiz olacak. Her zaman eş ve düğün planlamasına ihtiyaç duyan Drexianlar olacak."

"O haklı," dedim ve Gatazoid'den keskin bir bakış aldım. "İnsanlar Kronock'ları ve onları savunan Drexianları gördükten, uzaylıların gerçek olduğunu öğrendikten sonra, işlerin eskisi gibi devam etmesi imkansızdı."

Serge burnunu çekti. Bunun doğru olduğunu biliyor olsa da, hoşuna gitmemişti.

"Ama her şey farklı olacak." Kalın tabanlı botuyla yere vurdu. "Mandy'nin yeni bilgisayarlı eşleştirme sistemine yeni alışmıştım. Bana sorarsan, The Dating Game yöntemi gayet iyi işliyordu."

"Değişiklik zamanı gelmişti," dedi Reina kararlı bir şekilde. "Ve şimdi daha fazlası olacak."

Serge'nin saçlarının kökleri ateş kırmızısına dönmüştü. "Kırılmamışsa..."

Reina, Serge'nin dirseğinin altına elini taktı ve bana geriye doğru el sallayarak onu uzaklaştırmaya başladı. "Hoş geldin, tatlım."

Reina, meslektaşını koridorda ilerletirken ikili arka arkaya konuşmaya devam etti ve beni şaşkın bir halde bıraktı. Serge biraz histerik davranıyordu, ama haklıydı da. Her şey değişiyordu.

Yürümeye devam ettim, ama tertemiz koridorlar önümde sonsuz gibi uzanıyordu, her bir beyaz panel, her zaman bildiğim steril, düzenli hayatı hatırlatıyordu. Ama Dünya'nın kaotik canlılığını deneyimledikten, Allie'yi tanıdıktan sonra, her şey boş gelmişti.

Allie'nin kahkahasını, gülümsediğinde parlayan gözlerini, karanlık mağaralarda ilerlerken elinin elime dokunduğundaki sıcaklığını, benim bir uzaylı olduğumu öğrenmesine rağmen bana duyduğu güveni düşündüm. Bunları nasıl unutabilirdim? Onu nasıl unutabilirdim?

Bölüm

On sekiz

Allie

Küçük kasabamızın sakin sokaklarında Drex'i gezdirirken sabah havası serindi. Drexianlar hakkında dünyayı değiştiren gerçeğin ortaya çıkmasından birkaç gün geçmişti ve hayat garip bir yeni normale girmişti. Drex'in tırnaklarının kaldırımında ritmik tıklaması ve elimdeki tasmanın hafifçe çekilmesi, tüm bu kargaşanın ortasında beni sakinleştiren rahatlatıcı bir rutin haline gelmişti.

Köşeyi döndüğümüzde, bir zamanlar tanıdık olan manzaradaki değişiklikleri fark edemedim. Onarım ekipleri yorulmak bilmeden çalışıyor, binaları onarıyor ve enkazları temizliyordu, ancak istilanın izleri her yerde hala görülebiliyordu. Sokaklar çukurlarla doluydu, bazıları aceleyle doldurulmuş, bazıları ise asfaltta yaralar gibi açık kalmıştı. Sürekli devam eden yeniden inşa çalışmaları nedeniyle her şey ince bir toz tabakasıyla kaplıydı, bu toz arabaların, pencere pervazlarının ve hatta ağaçların yapraklarının üzerine yerleşmişti.

Ama havada sadece toz yoktu. Gittiğim her yerde, konuşmalar istila, Drexians ve yeni kurulan ittifak etrafında dönüyordu. İnsanlar, uzaylıların Kronock tehdidini geri püskürtmek için Dünya güçleriyle nasıl işbirliği yaptığını heyecanla fısıldayarak konuşuyorlardı. Artık, gezegenimizi koruyan güçlü yeni koruyucularımız vardı.

Çalıştığım butik Marlene's Mementos'un önünden geçtik. Mağazanın ön cephesi onarılmıştı ve taze seladon yeşili boyası, etrafındaki harap binalarla keskin bir kontrast oluşturuyordu. Pencereden Marlene'i gördüm, imkansız sarı saçları her zamanki gibi kask gibi mükemmel bir şekilde taranmıştı. Beni fark etti ve el salladı, ben de gülümseyerek elini salladım.

Her şey normal görünse de, düşüncelerim sürekli Maxxon'a dönüyordu. Bu gerçekten çok saçmaydı. Onu neredeyse hiç tanıımıyordum, ama mağaralardaki varlığı, gözlerindeki sıcaklık, etrafımızdaki dünya çökerken bile bana güven hissettirmesi... Hepsi aklımdan çıkmıyordu, silinmek bilmiyordu.

"Kendine gel, Allie," diye öfkeyle fısıldadım, kaldırımdan geçen bir kadın bana merakla baktı. Sonra sesimi mırıldanacak kadar alçaltım. "Sadece seksti."

Gerçekten iyi seks, diye kendime hatırlattım. Ayak parmaklarımı kıvrıtan, dünyayı sarsan seks.

İnledim ve başımı salladım. Kendime gelmek buraya kadarmış. Muhtemelen uzay istasyonuna dönmüş, hayatına devam ediyordu, benim ona takıntılı olduğum gibi bana takıntılı değildi. Bu düşünce, olması gerekenden daha fazla canımı yaktı.

Marlene'nin dükkanındaki vardiyama başlamadan önce Drex'i bırakmak için eve hızlı adımlarla yürüdüm. Daireme girip tasmaını çıkardığımda, klimadan gelen serin hava için minnettar oldum. Drex, kaselerine koştu, hevesle suyu yaladı ve ağzına aldığı kadarını yere döktü.

Gülümsedim, buraya bu kadar iyi uyum sağladığı ve bana en az günde iki kez evden çıkmam için bir neden ve dikkatimi dağıtacak bir şey verdiği için minnettardım.

"Görüşürüz Drex," dedim, kapının yanındaki kancadan çantamı alırken. "Sen de Dinah."

Nerede olursa olsun.

Bryce'ın çalıştığı kahve dükkânına uğrayabilmek için şehir merkezine uzun yoldan yürüdüm. Öğleden sonraki vardiyamdan önce biraz enerjiye ihtiyacım vardı, ayrıca arkadaşım ara sıra bana bir gün önceki hamur işleri veya çirkin kekler verirdi.

Cam kapıyı açmadan önce dükkânın kokusunu aldım, taze çekilmiş kahve çekirdeklerinin ve sıcak, tereyağlı hamur işlerinin zengin aroması beni yüksek sesle inlemeye sevk etti. Espresso makinesinin yumuşak uğultusu ve fincanların hafif tıkırtısı, arka planda çalan kahve dükkânı caz müziğiyle birleşerek her şeyin normale döndüğü izlenimini verdi.

Main Street Coffee, cam vitrinini onarmak ve iç mekanı parlak bir görünüme kavuşturmak için etkileyici bir iş çıkarmıştı. Ahşap

parlıyordu, koltuklar temizlenmişti ve yuvarlak masaların üzerinde taze gerbera papatyalarla dolu küçük vazolar duruyordu. Uzun tezgahın arkasındaki duvarda devasa bir kara tahta menü yer alıyordu, yüzeyi renkli yazılarla doluydu ve düzenli olarak sunulan ürünler ile günün spesiyalleri yazıyordu.

"Hey, Allie!" Bryce tezgahın arkasından el salladı. "Tam zamanında geldin. Latte'yi mahvettim. İster misin?"

Komşumun cömertliğine minnettar olarak gülümsedim. Mümkün olduğunca tam zamanlı çalışıyordum, ama latte fiyatları ucuzlamıyordu ve saatlik ücretim de yeterince hızlı artmıyordu. "Hayatımı kurtardın Bryce. Teşekkürler!"

Mükemmel olmayan latte'mi almak için tezgaha yaklaşırken, dükkanın alışılmadık bir şekilde sessiz olduğunu fark ettim. Belki de diğer insanlar benim düşündüğüm gibi işlerine geri dönmemişlerdi. Ya da insanlar yeniden inşa ve onarım işleriyle meşguldü.

Bryce uzun kağıt bardağı bana uzattı, sonra sarışın saçları canlı pembe çizgilerle süslenmiş barista arkadaşı Carla'ya döndü.

"...ve holografik sütlerin her şeye benzeyebileceğini söylüyorlar!" Carla, parmağıyla saçını çevirirken gözlerini neredeyse kırpmadı. "Tropikal plajlar, lüks kayak evleri, ne istersen!"

Bryce bana eliyle işaret etti. "Hey, Allie, bunu duydun mu?"

İçeceğimi bir yudum içtim, latte'deki hatanın fark edilmediğine sevindim. "Drexian istasyonundaki holografik sütler mi?" Maxxon'un bana bundan bahsettiğini hatırladım. "Duydum."

"O değil. Şey, biraz öyle." Bryce dirseklerini parlak granit tezgaha dayadı. "Yeni gönüllü gelin programı hakkında bir şey duydun mu?"

Ağzımdaki latte ile boğulmak üzereydim. "Ne dedin?"

Bryce'ın kaşları havaya kalktı ve sanki benim bilmediğim müstehcen bir şey biliyormuş gibi bana gülümsedi. "Duymadın mı? Drexianlar gönüllüler için haraç gelin programını başlatıyor. Haberlerde her yerde var!"

"Aman Tanrım, Allie, başvurmalısın!" Carla ayak parmaklarının ucunda zıplarken iki elini ağzına götürdü. "O muhteşem uzaylı savaşçılarla yüksek teknolojili bir uzay istasyonunda yaşamayı hayal edebiliyor musun?"

"Evet, hayal edebiliyorum," dedi Bryce, başını şiddetle sallayarak. Aklım hala anahtar kelimedeki takılı kalmıştı.

Gönüllü.

Drexianlar artık Maxxon gibi araçlar kullanarak gelin aramıyor olmalı. Neden kullansınlar ki, gittiğim her yerde insanlar ateşli Drexianlardan bahsediyordu?

Carla, benim şaşkın sessizliğimin farkında olmadan devam etti. "Fantazi sütleri istediğin gibi göstermek için bir tür gelişmiş holografik teknoloji kullandıklarını biliyor muydun? Ve hissetmek de mümkün. Suda yüzebilir ve kardan donabilirsin."

"Beni kayak evi *yerine* tropikal villaya yaz." Bryce donuyormuş gibi kollarını ovuşturdu. "Buzla işim olmaz."

"Ve Drexians'larla *da* yapamayacaksın," diye karşılık verdi Carla, Bryce'i somurtmaya sevk etti.

Carla holografik teknolojinin harikaları hakkında konuşurken ve Bryce öfkeyle tezgahı silerek hayatın adaletsizliğinden şikayet ederken, benim düşüncelerim hızla koşuşturuyordu.

İşte buydı. Maxxon'u tekrar görme şansım. Artık işi gereksiz hale geldiği için aşağı inip beni göremezdi. Ama biraz şansla, ben ona gidebilirdim. Gönüllü olarak uzay istasyonuna gidebilir ve onu bulabilirdim.

Daha ötesini düşünmedim. Onu tekrar görme ihtimali, lojistikle uğraşmaya değmeyecek kadar heyecan vericiydi. Ayrıca, çok önceden plan yapmakta hiç iyi değildim. Bu, spontanlığı öldürüyordu.

Carla ve Bryce'in konuşmalarının geri kalanı, yapmam gerekenleri düşünürken arka planda bir gürültüye dönüştü. Drex ve Dinah'a bakacak birini ayarlamam gerekecekti. Marlene'den izin almam gerekecekti. Ne kadar süreliğine bilmiyordum, ama temelli ayrılmayı düşünmüyordum. Geri dönecektim. Maxxon'u gördükten ve onu bu kadar özlemenin doğru olup olmadığını ya da aramızdaki bağı hayal mi ettiğimi anladıktan sonra. Ve bu, pratik tarafım daha basit bir yol olduğunu düşünse de,

şeydi ki, pratik tarafım daha basit bir yol olduğunu düşünse de, bunu şahsen yapmam gerekiyordu.

"Bryce," dedim, mırıldanmasını keserek, "birkaç gün Drex ve Dinah'a bakabilir misin?"

Omuzlarını silkti. "Sorun değil. Yedek anahtarın bende var." Sonra ağzı bir tarafa kıvrıldı. "Nedenini sormalı mıyım?"

Bölüm

On Dokuz

Maxxon

Uzay istasyonunun motorlarının düşük uğultusu, subay salonundaki uzun, abanoz barın başında otururken kemiklerimde yankılanıyordu. Burası, gemide pürüzsüz beyaz yüzeyler ve parlak ışıklarla kaplı olmayan birkaç yerden biriydi. Burada karanlık, rahatlatıcı bir battaniye gibi beni sarmalıyordu ve sadece barın üzerinde asılı olan yumuşak ışıklar bu karanlığı bozuyordu.

Salon bu gece her zamankinden daha sessizdi, loş ışıklı odada sadece birkaç subay vardı. Arka planda yumuşak, tanıdık olmayan bir müzik çalıyordu — muhtemelen istasyondaki diğer her şey gibi 1980'lerin Dünya'sından bir şeydi.

Noovian viskisini bardağımda çevirerek, altın rengi sıvının ışığı yakalamasını izledim. Zengin, dumanlı aroması burnumu gıdıkladı, ta ki içkiyi tek yudumda içip boğazımı yakarken tadını çıkarana kadar. Keşke göğsümdeki acıyı da dindirebilseydi.

Onu şimdiye kadar unutmuş olmam gerekirdi. İstasyon, Dünya'ya resmi olarak tanıtıldığından beri hareketli bir yer olmuştu, ama işim ortadan kalktığından beri yapacak pek bir şeyim kalmamıştı. Bu da, kaybettiğim şeyi düşünmek için çok fazla zamanım olduğu anlamına geliyordu.

Allie.

Gözlerimi sıkıca kapattım, güzel esmer kızın görüntüsünü zihnimden silmeye çalışırken, aynı zamanda onu tekrar görmekten başka bir şey istemiyordum. Onu bu kadar özlememeliydim. Onu neredeyse hiç tanımiyordum. Onunla sadece bir iki gün geçirmiştım. Öyleyse neden onunla geçirdiğim anların anıları her anımı mahvediyordu? Neden onun gülümsemesi, kahkahası, parıldayan gözleri dışında başka bir şey düşünemiyordum?

Allie ile geçirdiğim son anları zihnimde tekrar tekrar canlandırmaktan kendimi alamıyordum. Cildinin yumuşaklığı, dudaklarının sıcaklığı, güldüğünde gözlerinin dans edişi. Ve sonra, plazma bıçağı gibi içimi kesen sözleri: "Bu sadece bağlanmadan eğlenmekti."

Ama benim için sadece eğlence değildi. Çalınan anlar ve gizli gülümsemeler arasında, bir yerlerde ona aşık olmuştum. Hem de çok. Ve şimdi, yeni gönüllü programı başladığı için, işleri düzeltmek için sahip olabileceğim tüm şansımı kaybetmişim.

Gözlerimi tekrar açtım ve kendimi gerçeğe dönmeye zorladım. Kendime işkence etmenin bir anlamı yoktu. Dünya'ya dönmeyecektim. Gönüllü programı kurulduğundan beri, haraç gelin avcılarına ihtiyaç kalmamıştı. Bu da, bir gemiyi kaçırmadıkça Dünya'ya dönmem için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyordu.

"Aklından bile geçirme," diye mırıldandım kendi

kendime. "Neyi geçirme?"

Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki, Komutan Dorn'un yanımdaki tabureye kaymış. Koyu renk saçları her zamanki gibi dağınıktı ve yanakları birkaç günlük sakallarla kaplıydı. Inferno Force'tan ayrılıp kardeşinin Yüksek Komuta'daki yerini almış olmasına rağmen, savaşçı her yönüyle uzun süredir olduğu gibi Inferno Force komutanı gibi görünüyordu.

"Maxxon." Selamlaması bir homurtuydu, ama sert ifadesi benim duruşumu fark edince biraz yumuşadı. "Hâlâ istilayı mı düşünüyorsun?"

Bu soruya dürüstçe cevap verebilirdim. "Hayır, Komutan." Aklımı meşgul eden işgal değildi.

Dorn'un gözleri kısıldı ve onun aldatıldığını anladım. "Kronock istilası karşısında sarsılmanın utanılacak bir yanı yok. O canavarlarla savaşmayı düşündüğümde hâlâ titriyorum."

Barmen bana uzattığı taze viskiden bir yudum aldım. Dünya'da olanları açıklamadan beni rahatsız eden şeyi nasıl açıklayabilirdim? Protokolü çiğnediğimi ve hedefim olmayan bir insan kadına çok fazla yaklaştığımı itiraf etmeden? Program eskisi gibi yürümüyor olabilir, ama Inferno Force'a katılmak istiyorsam, görevimin temel ilkelerinden birini ihlal ettiğimi bir Inferno Force subayına itiraf etmek istemiyordum.

"Aslında, efendim," dedim, "yeni gönüllü programı hakkında ne düşündüğünüzü merak ediyordum."

Dorn bana gözlerini kırptı ve başını eğdi. "Bu Mandy'nin fikri olduğu için, buna karşı çıkamam, değil mi?" Güldü, bu ses genellikle sert komutanın ağzından çıkınca beni şaşırttı. "Ama doğrusu, bence bu iyi bir değişiklik. Kadınların bize katılmak için istekli ve hevesli olmasını tercih ederim."

Mandy'nin Tekne'ye ilk geldiğinde yaşanan kaosu çok iyi hatırladığımdan başımı salladım. O, benim bulduğum kadınlardan biri değildi ama istasyonda, onun durumunun gerçekliğini anladığında yaşanan kaosu hatırlamayan tek kişi yoktu. O, istekli olmaktan çok uzaktı ve isteksiz demek bile yetersiz kalırdı. "Eğer doğru hatırlıyorsam, eşiniz Dünya'dan alınmasına çok öfkelenmişti."

Dorn'un kahkahası daha da derinleşti. "Bu hafif bir ifade. Bu istasyonda, onun beni havuzda boğmak üzere olduğunu hatırlamayan kimse yoktur herhalde. Haftalarca Zarnian vahşi kedileri gibi kavga ettik."

Bu anıyı hatırlayarak gülümsememeye çalıştım ama başaramadım. Bu olay aylarca istasyonda konuşulmuştu. Ama sonunda Mandy, Dorn'a ısınmış ve şimdi mutlu bir evlilikleri ve yeni bir bebekleri vardı.

"Biliyor musun," diye devam etti Dorn, sesi yine ciddi bir tona büründü, "zaten o kadar çok gönüllü var ki, listedeki tüm Drexianlar için eş bulabileceğiz. Mutlu olmalısın Maxxon. Beklediğinden çok daha erken bir eş bulacaksın."

Bu düşünce midemi bulandırdı. Allie olmayan bir eş mi? Bu yanlış geliyordu. Göğsümde yükselen mide bulantısını bastırmak için viskiyi tek yudumda içtim.

"Bu harika bir haber," dedim, ama sözler dilimde acı bir tat bırakıyordu.

Dorn sırtıma vurdu, neredeyse tabureden düşüyordum. "Öyle! Öyleyse neden sanki Noovian viskisi bitti dediler de sen duymuşsun gibi bakıyorsun?"

Kafamı salladım, zihnimi boşaltmaya çalışarak. Oda hafifçe dönmeye başlamıştı ve planladığımdan çok daha fazla içtiğimi fark ettim. "Sanırım yeni bir görev almam lazım."

Dorn, işimden olduğumu yeni fark etmiş gibi geri çekildi. "Bunca zamandır boş boş oturup durmadın, değil mi?" Cevabımı beklemeden başını salladı. "Neden böyle olduğun anlaşıldı. Savaşacak bir düşmanım olmasa ben de deli olurum."

Başımı salladım. Delirdiğimi söylemek doğru olurdu, ama onun düşündüğü nedenlerden dolayı değil.

Sırtımı tekrar vurdu. "Sana bir iş bulmalıyız, becerilerini ve deneyimini kullanabileceğin bir pozisyon."

"Inferno Force'a başvurdum," dedim, yavaş ve ağır bir şekilde.

Boğazından düşük bir homurtu çıktı. "İyi. Sana bir amaç verecek Inferno Force gibi bir şey yok. Ailemi ne kadar sevdiğim kadar, Inferno Force ekibimi de her gün özliyorum."

Inferno Force'un yoğunluğu bile Allie'ye olan arzumun sönmesini sağlayacağından şüphe etsem de başımı sallamayı başardım. "Biraz uyumalıyım."

Dorn kendi viskisini bir dikişte içti. "Özellikle de Inferno Force senin geleceğindeyse."

Subay salonundan sendeleyerek çıktım, dengesiz yürüyüşümü görmediğini umarak. Geminin koridorları sonsuz gibi görünüyordu, odama doğru ilerlerken, salonun yatıştırıcı karanlığıyla keskin bir kontrast oluşturan bembeyaz duvarlar. Başımı zonklatan ışıklardan irkildim. Ya da belki de sadece viskinin etkisidir.

Odama vardığımda, soğuk metal kapıya yaslanarak düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Kalbim göğsümden sökülmiş gibi hissederken nasıl yeni bir mürettebata katılabilirdim? Tek istediğim kadın Dünya'dayken nasıl bir eş almayı düşünebilirdim?

Işıkları açmaya tenezzül etmeden odama sendeleyerek girdim. Karanlıkta, Allie ile birlikte o nemli mağarada, Dünya'da olduğumu hayal edebiliyordum. Konsantre olursam, havanın nemli kokusunu alabilir ve kayalardan damlayan suyun uzak sesini duyabilirdim.

Ama yatağıma yığılır yığılmaz bu illüzyon paramparça oldu. Yatak kesinlikle kaya değildi ve istasyondaki hava fazla sterildi. Her şey

Burada her şey, benim Tekne'ye geri döndüğümü ve Allie'nin burada olmadığını hatırlatıyordu.

Tavana bakarak, uzaya bakan geniş pencereden süzülen yıldız ışığının soluk desenlerini izledim. Genellikle manzara büyüleyiciydi, ama şimdi bana sadece Dünya'ya olan uzaklığı hatırlatıyordu.

Ne yapacaktım? Başka bir eş almayı düşünmek midemi bulandırıyor. Ama bunu sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum. Bir eş almam bekleniyordu. Ama kalbim, beni bağlanmadan eğlenmek için bir araç olarak gören bir kadına aitken bunu nasıl yapabilirdim?

Oda etrafımda dönerken yatakta uzanmış, onu unutabileceğime kendimi inandırmaya çalışıyordum. Yakında Gemi'ye gelecek olan hevesli gönüllülerden biriyle hayatıma devam edip mutlu olabileceğime. Ama bu bir yalandı.

Görevim ve kalbim arasında kalmış bu şekilde devam edemezdim. Allie'yi bir kez daha görmem, onun ciddi olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Benim için gerçekten sadece bir eğlence olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu. Şimdi sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyordu.

"Hadi Maxxon," karanlıkta fısıldadım. "Hiç şüphe çekmeden dünyaya geldin, kadınları tatlı sözlerle kandırdın, görevlerinde hiç başarısız olmadın. Bunu da yapabilirsin."

Kararlılık içimi kaplarken kalbim deli gibi çarpıyordu.

Öyle ya da böyle, Allie'yi tekrar görecektim.

Bölüm Yirmi

Allie

Yatak odamın ortasında, kaosun ortasında duruyordum. Her yer giysilerle doluydu, çekmeceler açık, valizim ise gerekli eşyalarla dolup taşmıştı. Bu durum, zihnimdeki kargaşayı mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

"Allie, yeterince iç çamaşırı aldığından emin misin?" Bryce'ın sesi titriyordu, gözlerini mendille siliyordu. Bir kolunda Dinah'ı tutuyordu, kedi her zamanki gibi hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Arkadaşımın endişesine gülümsemeden edemedim. "Evet, Bryce. Uzay istasyonunda bir yıl yetecek kadar iç çamaşırı aldım."

"Orada bir yıl kalmayacaksın, değil mi?" Bayılacak gibi görünüyordu.

"Tabii ki hayır. Geri döneceğimi söylemiştim."

"Bunu nasıl düşünüyorsun bilmiyorum. Bu bir tribute *gelin* programı, tribute deneme programı değil."

Valizime geri döndüm ve birkaç eşyayı rastgele içine attım. Fermuarını kapatırken ellerim hafifçe titriyordu. O haklıydı. Bir yabancıyla evlenmek gibi bir niyetim yokken, hediye gelin olmaya kaydolmakla büyük bir risk alıyordum.

Bu düşünceyi kafamdan atıp Bryce'a döndüm. "Unutma, Dinah akşamları ıslak mama sever. Drex ise..." Suçluluk duygumu hafifletmek için aldığım yataktan bana hüzünlü gözlerle bakan köpeğe baktım. "Sabah ve öğleden sonra yürüyüşe çıkarmalısın. Bitkilerime su vermeyi de unutma!"

Bana bakışlarını daralttı. "Senin bitkin yok ki."

"Doğru." Sinirli bir kahkaha atmamak için elimi ağzıma kapattım. "İnsanlar seyahat ederken böyle der, değil mi?"

Bryce koluma elini koydu. "Her şeyi yazdım, ama tam olarak ne zaman döneceksin? Daireni terk etmedin ve Marlene's Mementos'tan sadece izin aldın. Geri dönemezsen ne olacak?"

"Artık yeni kurallar var," dedim, her ne kadar yeni kuralların hepsini bilmesem de. "İşler yolunda gitmezse geri dönebilirim."

Bu tamamen yalandı. İmzaladığım hiçbir belgede geri çekilme veya eve dönme gibi bir madde yoktu, ama bunun nedeni diğer kadınların istasyonda Drexian savaşçısı tanımamasıydı. Maxxon'u bulduğumda her şey yoluna girecekti. Bundan emindim. En azından biraz emindim.

"Gerçekten mi?" Bryce'ın yüzü aydınlandı.

Konuşmaya cesaret edemediğimden başımı salladım. Bryce'a yalan söylemekten nefret ediyordum. O benim en yakın arkadaşımdı, ama ona gerçeği söyleyemezdim. Onu ne kadar sevdiysem de, kasabanın en kötü dedikoducusu olduğunu biliyordum. Maxxon'la olanları ona anlatırsam, ben Dünya'nın atmosferinden çıkmadan kasabanın her yerine yayılırdı. Hatta bizim adımızı verdiği bir kahve içeceği yapıp günün "barista spesiyalı" olarak sunabilirdi.

Ve dürüst olmak gerekirse, onun beni öyle bir kız olarak görmesini istemiyordum. Bir yabancıyla çılgın bir ilişki yaşayıp sonra onu takip eden türden bir kız. Bryce muhtemelen Maxxon'ın peşinden gitmem için beni yargılamazdı, ama kasabanın geri kalanının ne düşüneceğini bilmiyordum.

"Allie?" Bryce'ın sesi beni düşüncelerimden kopardı. "İyi misin? Dalgın görünüyorsun."

Zorla gülümsedim. "Seyahat için gerginim galiba. Uzayda o kadar çok atlama... Kabullenmesi zor."

Bryce anlayışla başını salladı. "Hayal bile edemiyorum. Üstelik bir Drexian tarafından kurtarıldıktan sonra bir Drexian ile eşleştirilmek. Buna hazır olduğuna emin misin?"

Bu düşünce midemi bulandırdı, ama Maxxon'u bulduğumda her şeyin yoluna gireceğini kendime hatırlattım.

"Hazırım, olabileceğim kadar hazırım." Saate baktım ve paniğe kapıldım. "Hay aksi, gitmem gerek. Lyft'im her an gelebilir."

Bryce, Dinah'ı yere indirdi ve beni sıkıca kucakladı. Hafifçe titrediğini hissettim ve ben de onu aynı şekilde sıkıca kucakladım.

"Seni çok özleyeceğim," dedi, sesi duyguyla doluydu.

"Ben de seni özleyeceğim, ama yakında döneceğim." Onun kollarında rahatladım. "Dinah ve Drex'e baktığın için teşekkür ederim."

Geri çekildi ve bana sulu bir gülümseme attı. "Tabii ki. Ve senin için seçtikleri Drexian sana sorun çıkarırsa, bana haber ver. Bir sonraki uzay gemisine atlayıp ona haddini bildiririm."

Biraz boğuk bir sesle güldüm, sonra Drex'in yanına diz çöktüm ve yüzümü onun yumuşak kürküne gömdüm. "Uslu dur," diye mırıldandım, kulaklarının arkasını kaşıyarak. "Göz açıp kapayana kadar dönerim."

Sonra, Bryce'ın duyamayacağı kadar alçak bir sesle ekledim, "Maxxon'u da yanımda getireceğim. Söz veriyorum."

Son bir kez okşadıktan sonra ayağa kalktım ve valizimi aldım. Derin bir nefes alıp yatak odama son bir kez baktım. Duvarlardaki tanıdık posterler, komodininin üzerindeki deniz kabuğu koleksiyonu, geçen yılki Onur Yürüyüşü'nde çekilmiş Bryce ve benim fotoğrafımız. Hepsini yakında göreceğime kendimi inandırdım.

Ön kapıya doğru yürürken zihnime şüpheler girmeye başladı. Ya Maxxon'u bulamazsam? Ya beni istemezse? Ya bu çılgın planım yüzüme patlarsa?

Hayır. Artık şüpheyeye yer yoktu. Kararımı vermiştim ve geri dönüş yoktu.

Bryce kapıyı benim için açtı. "Git o uzaylılara Dünya kızlarının nasıl olduğunu göster, tatlım."

Onun ortamı neşelendirme çabasına minnettar olarak güldüm. Drama kraliçesi gibi, Dinah son ana kadar bekledi, sonra kanepenin altından çıkıp bacağıma sürtündü. Onu kucağıma aldım ve yüzümü karnına gömdüm

karnına gömdüm, kurtulmak için kıvrınma çabalarını görmezden geldim. Sonunda çeneme sürtündü ve mırıldandıktan sonra yere atlayıp uzaklaştı.

"Bu kız markasına sadık," dedi Bryce gülerek fısıldadı. Sonra gözyaşlarını tutarak bana el salladı ve binadan çıkıp bekleyen arabaya doğru yürürken beni izledi.

Şoför valizimi bagaja koyarken, arkama dönüp binama baktım. Son birkaç yıldır evim, gerçek bir hayat kurmak için döndüğüm yer. Gerçekten her şeyi geride mi bırakıyordum? Hem de bir erkek için? Neredeyse valizimi bagajdan alıp daireme geri koşacaktım.

Ama sonra Maxxon'u düşündüm. Bana bakışı, dokunduğumuzda hissettiğim elektrik. Bu sadece bir kaçamaktan, fiziksel çekimden daha fazlasıydı. Aramızda derin ve gerçek bir bağ vardı.

Taksiye bindim ve şoföre Drexian işe alım merkezinin adresini verdim. Kaldırımdan uzaklaşırken, arka aynadan apartmanımın uzaklaşmasını izledim.

"Lütfen," diye fısıldadım, kime yalvardığımı bilmeden, ama dinlediklerini umarak. "Lütfen bu konuda haklı çıkayım."

Bölüm

Yirmi Bir

Maxxon

Kalabalık hangar alanında duruyordum, her geçen saniye kalbim daha hızlı atıyordu. Havada yanık metal ve motor yakıtının keskin kokusu vardı, normalde bana rahatlık veren bu koku şimdi ise artan endişemi daha da artırıyordu. Etrafımda, yüksek tavandan yankılanan bir ses karmaşası vardı: siyah gövde kaplamasına çarpan aletlerin sesi, kaynak torçlarının tıslaması ve mekanikçiler ile mürettebatın sürekli konuşmaları.

Son Dünya savaşında hasar gören savaş uçakları onarılıyordu, plazma yanıkları ve lazerlerle yanmış abanoz gövdeleri, koyu renkli uçuş kıyafetleri giymiş pilotlar kokpitlere binip aletleri kontrol ediyordu. Bir nakliye gemisinin istasyona ilk gönüllü kurban grubunu getirdiğini gördüm.

Artık Drexian eşlerim benimle birlikte gelip sorguya çekilmeyecekti. Artık bizim varlığımızı açıklamalarına gerek kalmayacaktı. Artık bu fikri tamamen reddeden kadınlar olmayacaktı. İşimi ne kadar özleyeceğim de olsa, bu değişiklik tamamen kötü değildi.

Derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken, Dorn'un gelini Dünya'dan gelen kadınların inişini beklerken gördüm. Onu burada bulabileceğimi söylemişlerdi ve hiç vakit kaybetmeden ona doğru yürüdüm.

"Affedersiniz." Önünde durduğumda boğazımı temizledim.

Bana bir bakış attı ve gülümsedi. "Merhaba!" Sonra yüzünde bir şey belirdi. "Sana bir şey göndermem mi gerekiyordu, yoksa seninle buluşmam mı? Bir şeyi onaylamayı mı unuttum?" Uzun kahverengi saçlarını eliyle düzeltti. "Özür dilerim. Bebek yüzünden son zamanlarda pek uyuyamıyorum."

"Hayır," dedim çabucak. "Hiçbir şeyi unutmadın, ama seninle konuşmak istedim."

Omuzları çöktü ve gülümsemesi yeniden genişledi. "Tamam, ne oldu?"

Dünya'ya kaç kez gitmiş olsam da, insanların rahat konuşma tarzı ve beklediğinizin tam tersi anlamlara gelen deyimleri beni hala şaşırtıyordu. O ifadeye aşına olmama rağmen, gerçekten de yukarı bakma dürtüsüyle mücadele ettim. "Gönüllü gelin programının gezegen koordinasyonunu üstlenmek istiyorum. Ya da başka bir şekilde dahil olmak istiyorum."

Bana bakarken kaşları kalktı.

Ona umarım çekici bir gülümseme attım. "Eski bir pezevenkten daha iyi kim olabilir? Dünya'yı tanıyorum, karşılaşabileceğimiz zorlukları biliyorum, insan kadınlarını anlıyorum."

Bu şaşırtıcı yaratıkları ne kadar anlayabiliyorsak, diye eklemek istedim ama akıllıca vazgeçtim.

Beni uzun bir süre inceledi ve içimde bir şüphe belirdi. Sonra başını salladı. "Haklısın. Deneyimin seni çok değerli kılıyor."

"Teşekkür ederim." Neredeyse derin bir rahatlama nefesini veriyordum ama kendimi durdurdum. Onun ya da başka birinin, Dünya'ya dönmemin başka nedenleri olduğunu düşünmesini istemiyordum. Artık Dünya'dan daha fazla haraç alıyor olsak da, kendim için bir tane peşinde koşmak tehlikeli bir yoldu.

Mandy bakışlarını elindeki cihaza kaydırdı. "Şanslısın..."

"Maxxon," dedim, kendimi tanıtmadığımı fark edince yanaklarım kızardı.

Gözlerinde bir anlık tanıma belirdi. "Savaş sırasında Dünya'da mahsur kalan aracı. Maceralarını duydum."

Maceralarımın hepsini değil, diye düşündüm ve başımı salladım.

"Maxxon, şu anda Dünya'ya dönen bir nakil aracımız var, işe başlamaya hazırsan, binebilirsin." Rampası indirilmiş ve motorları çalışmaya başlamış bir gemiye eliyle işaret etti. "İyi şanslar."

Kafamı hafifçe eğerek selam verdim, ama birdenbire patlayan kahkahalar ikimizin de dikkatini çekti. Serge, gemi yere iner inmez rampaya koşmuş ve yeni gelen bir grup kadına onu takip etmeleri için el sallıyordu. Gönüllü tributlerin heyecanı yüzlerinden okunuyordu. Hangar boyunca merakla etrafa bakınıyorlardı. Bu, tribut gelinlerle geri döndüğümde alıştığım şok ifadeleriyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

Küçük boyuna rağmen, her hareketinde rengi değişen parlak turkuaz takım elbisesiyle Serge'yi fark etmek zor değildi. Uzun boylu sarışın bir tribut'a bir şey açıklarken el kol hareketleriyle konuşuyordu, mor saçları kısa dikenler gibi dik duruyordu. Reina, yerçekimine meydan okuyan mavi saçları her adımında dalgalanırken, başka bir grubu geniş çift kapıya doğru yönlendiriyordu. Hangarın gürültüsünün üstüne bile çıkan neşeli sesi duyuluyordu.

Bu kadınların coşkusu iyiye işaretti, değil mi? Bu gönüllüler buraya gelmek için bu kadar heyecanlıysa, Allie de gelmek isteyecekti. Ona, benim için sadece eğlenceli bir ilişki olmadığını, onu düşünmeden duramadığımı, onu...

Kaçan düşüncelerimi sert bir baş hareketiyle kesip, ayrılan nakil aracına döndüm. Önce onu bulmalıydım. Beni istiyor mu diye bakmalıydım.

Midem bulandı. Ya beni istemiyorsa? Ya büyük bir hata yapıyorsam? Beni reddetmesi, gözlerinde şok ya da daha kötüsü, acıma görmem, geri dönüp bu çılgın planı unutmak istememe neden oldu.

"Maxxon!" Tanıdık bir ses, gevezelik eden kadınların ve çınlayan aletlerin sesini bastırdı.

Dönüp Torven ve Dakar'ın yaklaştığını gördüm. Her zamanki gibi Dakar sırtıyordu ve Torven biriyle kavga etmeye hazır gibi görünüyordu.

Dakar bana ulaştığında sırtıma vurdu. "Dünya'ya mı dönüyorsun?"

Torven homurdandı, sürekli somurtkan yüzü daha da sertleşti. "Neden geri dönüyorsunuz? Artık kadınları kaçırmamıza gerek yok."

"Gönüllü programına yardım ediyorum." Drexian'ın keskin bakışları altında gözlerimi kaçırma isteğiyle mücadele ettim. "Gezegen içi koordinasyon."

Torven yine homurdandı ve tek kelime etmeden rampadan çıkıp nakil aracına bindi.

Dakar güldü ve başını salladı. "Onu takma. Gelinini tekrar terk etmek zorunda kaldığı için huysuzlanıyor. Drexianlara deli divane, ama sakın ona söyleme."

Bu düşünce aklıma bile gelmezdi.

Dakar ve ben Torven'in arkasındaki rampaya çıkmaya başladığımızda, başka bir nakil aracı geniş ağızlı enerji kalkanını yarıp, her zamankinden daha hızlı ve daha az zarif bir şekilde iniş yaptı.

"Aman Tanrım!" Serge'nin tiz sesi, geminin motorları dururken gürültünün içinden keskin bir şekilde duyuldu. "Şimdi çok fazla gelin var! Nasıl yetişeceğim? Kendimi klonlamam gerek!"

"Aman Tanrım?" diye mırıldandım.

"Serge'nin çok sayıda güneyli gelini var ve onların deyimlerini kullanmayı seviyor." Dakar gevşek saçlarını eliyle düzeltti. "Onun yanında yeterince uzun süre kalırsan, bisküvisine tereyağı sürmekten bahsetmeye başlar."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istediğimden emin değildim.

Dakar saçlarını başının üstünde bir topuz yaptı. "Gittiğimiz iyi oldu. Histerik Serge'lerle dolu bir istasyonda kalmak istemem."

Dakar gemimize doğru ilerlerken, Serge'nin ellerini çırparak etrafında dolaştığı yeni gelen kadınlara son bir kez baktım.

Sonra onu gördüm.

Bir an kalbim durdu. Koyu saçları, her yerde tanıyabileceğim o kendinden emin omuzları. Ama bu olamazdı. İmkânsızdı. Allie burada olamazdı.

Gözlerimi sertçe kııptım ve tekrar baktığımda, Allie sandığım kadının sırtı kaybolmuştu.

"İmkansız," dedim kendi kendime Dakar'ı takip ederek rampadan yukarı çıkarken.

Koltukuma bağlanırken, ne yaptığımı düşündüm. Bu fırsat için Inferno Force ekibine katılmayı ertelemişim. Onu bulmak için kariyerimi riske atıyor ve bir düzine kuralı çiğniyordum. Umarım hayatımın en büyük hatasını yapmıyordum.

Bölüm

Yirmi İki

Allie

Aracın kapısından sendeleyerek indim, bacaklarım maraton koşmuş gibi titriyordu. Tabii ki hayatımda böyle bir şey yapmadım, bu yüzden bacaklarımın toparlanması zordu. Ama sorun sadece bacaklarım değildi. Uzayda yaptığımız çok sayıda atlayış mide bulantısına neden olmuştu ve etrafımdaki dünya sallanıp dönüyor gibiydi. Derin bir nefes aldım, yolculuktan önce zar zor yediğim az miktardaki yemeği kusma isteğiyle mücadele ettim.

Birlikte seyahat ettiğim kadınların bazıları gayet iyi görünüyordu, heyecanla sohbet ederek araçtan iniyorlardı. Belki de maraton koşmuşlardı, bu başarı düşkününü pislikler. Benim gibi diğerleri ise açıkça yeşil renkteydi. Zavallı bir kadını koltuğunda, başını dizlerinin arasına gömmüş halde bırakmıştım.

"Yapabilirsin Allie," diye fısıldadım. "Neden burada olduğunu unutma. Maxxon'u bulduğunda her şeye degecek."

Görüşüm netleşince, başımı geriye doğru eğip, çıplak borularla kaplı yüksek tavanı ve her yöne uzanan şık uzay gemileri ve savaş jetlerini seyrettim. Hava, yakıt kokusuyla doluydu ve etrafımdaki kadınların parfümlerinin kokusuyla karışıyordu.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diye tiz bir ses gürültüyü yırttı. Dönüp baktığımda, hayatımda gördüğüm en tuhaf varlığı gördüm. Kısa boylu, dik duran parlak mor saçları, gözlerimin önünde parlak pembeye dönüşüyor gibiydi. Her hareketinde ışığı yansıtan, 1970'lerin ortalarında moda olan parlak bir takım giymişti.

"Ben Serge." Başının üzerinde klipsli bir şey salladı. "Aman Tanrım, ne kadar çoksunuz! Reina! Reina, neredesin?"

Uzun boylu, ince yapılı bir yaratık süzülerek geldi, mavi saçları yerçekimine meydan okurcasına dikey bir şekilde kıvrılıyordu. "Buradayım."

Uzay atlayışları beynimi karıştırmış mı diye merak ederek gözlerimi sertçe kırptım. Bu uzaylılar, Maxxon veya tanıştığım diğer Drexianlara hiç benzemiyordu. Ne tür bir tür olduklarını merak ediyordum, ama sormaya cesaret edemedim. Kaba kaçırdı. Ayrıca, ağzımı açtığımda kusmayacağından da tam olarak emin değildim.

Serge klipsli dosyasını biraz daha sallayınca, Reina bizi geniş bir kapının yanında duran başka bir grup kadına doğru yönlendirdi. "Bu tarafa, bayanlar! Hemen yerlerinizi ayarlayacağız."

Bu aşırı çalışmış ve bunalmış uzaylılara Maxxon'dan bahsetmem imkansızdı. Eşleştirilmek için değil, Dünya'da tanıştığım bir Drexian'ı bulmak için geldiğimi söylersem Serge'nin şoka gireceğinden şüpheleniyordum. Maxxon'u kendi başıma bulmam gerekecekti. Uzay istasyonunda bir Drexian'ı bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Hangardan istasyonun iç kısmına doğru ilerlerken, derin bir nefes aldım. Koridorlar, beklediğim gibi işlevsel koridorlara hiç benzemiyordu. Bunun yerine, içten bir ışıkla parıldayan, hafif kavisli beyaz duvarları olan şık ve modern koridorlardı. Hava serin ve temizdi, tanımlayamadığım hafif bir koku vardı — temiz ve hafif tatlı bir koku.

Yürürken parlak beyaz duvarlardan birine elimi sürttüm. İnanılmaz derecede pürüzsüzdü, parmaklarımın altında neredeyse sürtünmesizdi. Sonra duvarların bir tarafı açıldı ve istasyonun geri kalanını görebildik. Ağzım açık kaldı.

Drexianların Tekne adını verdikleri uzay istasyonu, tekneye hiç benzemiyordu. Daha önce gördüğüm veya hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyordu, ancak dürüst olmak gerekirse, bilim kurgu filmlerini pek izlemedim. Tüm yapı, uzaya bakabilmenizi sağlayan şeffaf bir dış cepheye sahip devasa bir çift sarmal tasarım gibiydi ve ortasından geçip bükülen yürüyüş yolları ve borular vardı.

Asansör gibi görünen bir şeye ulaştık — Serge buna "eğimli asansör" diyordu — ve içine doluşup bindik. Kapılar kapanıp hareket etmeye başladığımızda, tipik asansör müziği duyunca şaşırdım. Bunun

Bananarama şarkısının enstrümantal versiyonu olduğunu fark edince daha da şaşırdım. Kıkırdamamı bastırmak için elimi ağzıma kapattım.

İklimatörün içi, yukarı doğru hızla yükselirken yumuşak bir lavanta ışıısıyla titriyordu, sonra aniden çapraz bir şekilde. Midem yine bulandı ve gözlerimi kapatarak yeniden gelen mide bulantısını bastırmaya çalıştım. İstasyonun içinde kıvrımlı ve eğimli olarak gördüğüm tüplerin birinin içinde miydik?

Kapılar açıldığında Serge, "Karayip sütleri" ve "Serengeti'de gün batımı" hakkında sohbet eden birkaç kadını dışarı çıkardı. Ben de peşlerinden gitmek üzereydim ki Reina beni nazikçe geri çekti.

"Sen değil, canım," dedi nefes nefese. "Sen Tahiti katına gidiyorsun."

Onu yanlış duyduğuma emindim. Tahiti katı mı? Ama soramadan kapılar tekrar kapandı ve yine kıvrılmaya ve düşmeye başladık.

Bir sonraki durakta Reina beni ve birkaç kadını eğimli asansörden indirdi. Dışarı çıktım ve donakaldım. Uzun boylu uzaylı şaka yapmıyormuş. Bilmesem, Güney Pasifik'te bir yerde olduğumu sanırdım.

Hayatımda gördüğüm en berrak mavi suyun üzerinde ahşap bir yürüyüş yolunda duruyorduk. Uzakta, yemyeşil, dağlık bir ada denizden yükseliyordu, zirveleri bulutlarla kaplıydı. Hava ılık ve nemliydi, tuz ve tropikal çiçeklerin kokusu geliyordu. Suyun hafif sıçramaları ayak bileklerime çarptı, serin ve ferahlatıcıydı.

Reina, hepimiz hayranlıkla bakarken birkaç adım öne çıktı. "Drexian holoteknolojisi, insanların geliştirdiği her şeyden çok daha ileri. Fantazi sütlerimiz tamamen gerçekçi ve sürükleyici bir deneyim sunuyor."

Maxxon'un holografik teknolojiden ve fantezi sütlerden bahsettiğini hatırladım, ama bu kelimelerle anlatılabilecek bir şey değildi. Böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmak için görmek, koklamak ve duymak gerekiyordu. Ve o zaman bile, bunu kavramakta zorlanıyordum.

Yanımda duran minyon sarışın kadın ellerini beline koydu. "Drexianlar neden kendilerini daha önce göstermediler? Bunu bilselerdi, dünyadaki tüm kadınlar buraya gelmek isterdi!"

Reina sadece gülümsedi ve bizi koridorda ilerlemeye devam etti. Etrafındaki manzaralar, sesler ve kokular beni o kadar etkilemişti ki, onu kenara çekip Maxxon hakkında soru sormak için mükemmel bir fırsat olduğunu tamamen unutmuştum.

Ama Reina çok verimliydi, bizi süitlerimize götürdü, zar zor anladığım talimatlar verdi ve bizi dinlenmemiz için yalnız bıraktı. Sonra, çarpıcı bir su üstü bungalovda tek başıma durmuş, şaşkınlık ve baş dönmesi arasında bir his içindeydim.

Oda açık ve havadar, büyük cam kapılarla teraslara açılıyordu. Teraslardan, inanılmaz mavi lagün ve küçük bir yüzme havuzu görünüyordu. Hafif bir esinti, bembeyaz çarşaflarla örtülü devasa yatağın etrafına asılı tül perdeleri dalgalandırıyor. Su, bungalovun ayakları ve tik ağacından yapılmış terastan denize inen merdivenlere çarpıyordu.

Başım dönerek yumuşak yatağa yığıldım. Evimden sadece milyonlarca kilometre uzakta değildim, eski hayatımdan da milyonlarca kilometre uzaktaydım. Çalıştığım şirin dükkan, rahat dairem, hatta evimin tanıdık sokakları... hepsi buradan çok uzaktaydı.

Tül gibi kanopiye baktım ve kendimi toparlamaya çalıştım. "Odaklan, Allie. Neden burada olduğunu hatırla. Bu bir tatil değil." Gerçi tatil olsaydı, muhteşem olurdu. "Maxxon'u bul, onu seninle geri dönmeye ikna et ve istasyondan ayrıl. Plan bu."

Ama oturup lüks süiti etrafıma bakarken, cildimde tropikal havanın sıcaklığını hissedip suyun yumuşak sesini duyarken, aklıma yeni bir düşünce geldi. Maxxon tüm bunları bırakmak ister miydi? Ondan bu inanılmaz dünyayı bırakıp benimle Dünya'ya dönmesini gerçekten isteyebilir miydim?

Yatağa geri uzandım ve üstümde tembelce dönen dokuma tavan vantilatörünü izledim. Buraya kadar gelmiş ve her şeyi riske atmıştım. Ama şimdi, uzaylılar ve uzaylı teknolojisiyle çevrili bu yerde, artık hiçbir şeyden emin değildim. Sonra Bryce ve evde beni bekleyen iki sadık evcil hayvanımı düşündüm. Onları terk edemeyeceğimi biliyordum.

Bir iç çekerek yataktan kalktım. Önce Maxxon'u bulmalıydım. Gerisi kendiliğinden hallolurdu. En azından öyle umuyordum.

Omuzlarımı dikleştirdim ve kapıya doğru yürüdüm. Uzay istasyonunu keşfetme ve Maxxon'u bulma zamanı gelmişti. Galaksiyi geçmenin zor kısmını çoktan halletmiştim. Bir Drexian'ı bulmak ne kadar zor olabilirdi ki?

Bölüm Yirmi Üç

Maxxon

Allie'nin kasabasının sokaklarında yürüdüm. Dünya'nın çekim gücü tanıdıktı ama bu yerin geri kalanı çok değişmişti. Son saldırının izleri hâlâ görünür durumdaydı ama onarım çalışmaları hızla devam ediyordu. Binaların yanlarına iskeleler kurulmuş, havada çekiç ve testere sesleri yankılanıyordu.

Kim olduğumu saklamadan insanların arasında açıkça yürümek garipti. Siyah takım elbise giymemiştim, güneş gözlüğü takmamıştım ve saçlarımı geri çekmemiştim. Drexian üniformamı giymiştim ve koyu renk saçlarım omuzlarıma dökülüyordu.

Bakışları fark ettim elbette. Uzaylıların varlığının yeni keşfedildiği bir dünyada bile, iki metrelik bir Drexian dikkat çekmekten kaçınmazdı.

Bir kitapçının önünden geçerken durmadan edemedim. Vitrin, dergilerle doluydu ve neredeyse her kapakta Drexianların yüzleri bana bakıyordu. "Uzaylı Müttefikler: Drexianlar Hakkında Bilmeniz Gerekenler" başlığı göze çarpıyordu. Bir başka başlık ise "Drexian Eşiyle Uyumlu musunuz?" diye soruyordu.

Hala her şeyin bu kadar çabuk değişmesine hayret ederek başımı salladım. Dünya'ya geri dönüp kimliğimi saklamak zorunda olmamak garip bir duyguydu. Bir yanım gizliliği, insanlar arasında görünmeden dolaşmanın heyecanını özlüyordu. Ama diğer yanım sonunda görülmekten, sonunda aldatmacayı bırakmaktan rahatlamıştı.

Küçük şehir merkezinden geçerek Allie'nin binasına doğru yolumu takip ettim, adımlarım hızlandı. İstilaya dayanmış tuğla yapıyı görmek için durduğumda, göğsümde hem heyecan hem de endişe kabardı. Kasabanın çoğu gibi, binanın dış cephesinin de temizlenip onarıldığını görmek beni sevindirdi.

temizlenip onarıldığını görmekten memnun oldum. İskelede çalışan işçiler kırık pencereleri değiştiriyordu ve ben ön kapıdan girmek için iskelenin altına girdim.

Kulaklarıma havlama sesi geldi ve gülümsedim. Allie'nin beslediği köpek olmalıydı, mağaralarda birlikte bulduğumuz köpek. O anların anıları zihnime hücum etti ve kalbim özlemle çarpmaya başladı.

Allie'nin kapısına vardığımda, kapıyı çalmadan önce bir an tereddüt ettim. Havlama kesilmişti ve beni sadece sessizlik karşıladı. Bu sefer daha sert çaldım, ama yine cevap yoktu.

Sonra havlama tekrar başladı, ama bu sefer üst kattan geliyordu. Küçük binada başka bir köpek mi yaşıyordu? Saldırı sırasında bir köpek sesi duymamıştım ve o kaostun içinde yaratıkların sessiz kalacağını sanmıyordum. Kaşlarımı çatarak sesi takip ettim ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak bir üst kata çıktım. Allie'nin kapısının neredeyse aynısı olan bir kapının önünde buldum kendimi. Havlama kesinlikle içeriden geliyordu.

Kapıyı çaldım ve bir an sonra kapı açıldı. Karşımda duran sarışın adamı tanıdım. Beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı ve ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım." Sanki başka bir şey ya da başka biri arıyormuş gibi arkama baktı. "Geri dönmüşsün. Buradasın." Sonra kaşlarını çattı. "Yalnızsın."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Drexianlardan oluşan bir filonun beni eşlik etmesini mi bekliyordu?

Cevap veremedim, kahverengi bir gölge adamın bacaklarının arasından geçip gitti. Köpek bana koşarak gelince içgüdüsel olarak dizlerimin üzerine çöktüm. Kulaklarının arkasını kaşırken kuyruğunu şiddetle sallıyordu, tanıdık kokusu başka anıları da geri getirdi.

"Ben Bryce," dedi adam, hâlâ biraz şaşkın görünüyordu. "Allie'nin en iyi arkadaşı. Daha önce tanışmıştık, ama ortalık biraz karışmıştı." Bakışları beni baştan aşağı süzdü. "Farklı görünüyorsun."

"Artık gizli görevde çalışmıyorum, tabiri caizse."

Bryce hızla gözlerini kırptı. "Casus muydun?"

"Hayır, haraç gelinleri temin ediyordum."

Bryce boğazından bir ses çıkardı. "Tabii ki öyle. Kim senin tarafından kaçırılmak istemez ki?" Sonra yüksek sesle konuştuğunu hatırladı ve yanakları kızardı. "Neyse, Drex için buradasın herhalde?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı kaldırdım. Adam neden benim dünyamdan bahsediyordu? "Drex mi?"

Bryce köpeği işaret etti. "Allie ona bu ismi verdi."

Gülmeme engel olmak zorunda kaldım. Seçebileceği onca isim varken, bunu mu seçmişti? Ünlü gezegenimin adının bir köpeğe verilmiş olması gururumu okşamal mıydı, emin değildim, ama Allie'nin hala beni düşündüğünün bir kanıtı olarak kabul etmeye karar verdim.

Drex bacaklarıma yaslanırken ayağa kalktım. "Aslında Allie'yi görmeye geldim."

Bryce'ın yüzündeki ifade anında değişti. Alnını kırıştırdı, geriye yaslandı ve hızlıca nefes aldı.

"Oh," dedi yumuşak bir sesle. "Oh, hayır. O öldü."

Kalbim göğsümde çarpıyordu. "Gitti mi? Ne demek gitti?"

Bryce ellerini ovuşturarak bana bakmadan etrafına bakınıyordu. "O, kurban gelin olmak için kaydoldu. Uzay istasyonundaki sizlerden biriyle eşleştirilmek için gitti."

Bu sözler bana fiziksel bir darbe gibi çarptı. Bir an nefes alamadım. Allie, Tekne'ye mi gitmişti? Bir Drexian'la eşleştirilmek için mi?

"Ne zaman?" diye sormayı başardım, sesim kendi kulaklarıma garip ve uzak geliyordu.

"Birkaç gün önce. Heyecanlıydı, ama geri döneceğini de söylemişti. Sanırım yeni sisteminizde, gelinler işler yolunda gitmezse Dünya'ya geri dönebiliyorlar."

Onu düzeltmedim, ama işlerin artık böyle yürüdüğünü sanmıyordum. Bir kadın sözleşmeyi imzaladığında, gönüllü olsa bile, Drexian'larla eşleştirilmeye mecburdu. Bu, Allie'nin bir Drexian'la eşleştirilmeye karar verdiği anlamına geliyordu. Benim dönmemi beklemedi. Beni aramaya bile çalışmadı. Sözleşmeyi imzaladı ve gitti.

Drex, sanki benim üzüntümü hissetmiş gibi, elimi hafifçe itti ve yumuşak bir şekilde mırıldandı. Tekrar diz çöktüm ve hızla atan kalbimi sakinleştirmek için yüzümü onun yumuşak kürküne gömdüm. Saklanmayı seven Allie'nin kedisini görmemem beni şaşırtmadı, ama o yaratığın güvenli bir yerden beni izlediğini hissettim.

"Üzgünüm," dedi Bryce, sesi yumuşaktı. "Düşündüm ki... umuyordum ki, onun bu kadar gitmek istemesinin sebebi sen olabilirsin. Ama sanırım..."

Sözünü bitirmedi, ama ben anladım. Sanırım yanılmışım, diye içimden söyledim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve Drex'e son bir kez okşayarak ayağa kalktım. "Söylediğin için teşekkür ederim."

Ayrılmak için döndüm, bacaklarım kurşun gibiydi. Allie'nin binasından, onunla olan son bağından uzaklaştıkça her adımım acı vericiydi.

Sokağa çıktığımda güneş ışığı çok parlak, şehrin sesleri çok gürültülü geliyordu. Birkaç dakika önce harika ve heyecan verici görünen her şey şimdi boş ve anlamsız geliyordu.

Buraya kadar gelmiş, her şeyi riske atmıştım, ama Allie hiç düşünmeden hayatına devam etmişti. Muhtemelen çoktan Tekne'ye binmiş, başka bir Drexian ile eşleştirilmiş, yeni hayatına başlamıştı.

Beni içermeyen bir hayat.

Sokaklarda amaçsızca dolaştım, bana atılan meraklı bakışları neredeyse fark etmedim. Göğsüm sıkışmıştı, nefes almak zordu. İnsanlar kalp kırıklığından bahsederken bunu mu kast ediyorlardı? Öyleyse, bunu nasıl atlattıklarını anlamıyordum.

Kitapçının önünden tekrar geçerken, dergi kapakları benimle alay ediyor gibiydi. "Mükemmel Drexian eşinizi bulun!" diye bağıırıyordu biri neşeyle. Artık onlara bakamadan yüzümü çevirdim.

Şimdi ne yapmalıydım? Tekneye geri dönmeli miydim? Her şey yolundaymış gibi davranmalı mıydım? Eski hayatıma dönme, Allie'yi başka bir Drexian'la görme düşüncesi beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Ama burada da kalamazdım. Dünya artık benim için hiçbir şey ifade etmiyordu, sadece olabileceklerin acı hatıraları vardı.

Bölüm

Yirmi Dört

Allie

İstasyonun ana bölümüne doğru ilerlerken, tahta yürüyüş yolu ayaklarımın altında gerçekçi bir şekilde gıcırdıyordu. Birkaç çiftin minik şemsiyelerle süslenmiş parlak renkli kokteylleri yudumlarırken oturduğu bir tiki bara giden bir yolun önünden geçtim. Bir an durup Maxxon'u tanıyan var mı diye sormak istedim, ama vazgeçtim. Çiftler birbirlerine çok düşküdü ve arama yaparken olay çıkarmak istemedim.

Eğimli asansöre ulaştım ve içeri girdim, ancak onu nasıl kullanacağımı bilmediğimi fark ettim. Pürüzsüz beyaz duvarlarda hiçbir ipucu, düğme veya kol yoktu. Tereddütle, kontrol paneli gibi görünen şeyin önünde elimi salladım.

Eğimli asansör aniden düştü, midem bulandı, sonra yana doğru fırladı. Lavanta rengi ışıklar etrafımda yanıp söniyordu ve arka planda "Girls Just Wanna Have Fun" şarkısının enstrümantal versiyonu yumuşak bir şekilde çalıyordu. İstasyonun her şeyi retro temalı mıydı?

Başladığı kadar ani bir şekilde, eğimli asansör durdu. Kapılar yumuşak bir sesle açıldı ve ben Promenade'ye çıktım. Maxxon'un bana bundan bahsettiğini ve buranın Dünya'daki seçkin alışveriş bölgelerinden esinlenerek tasarlandığını hatırladım.

Zemin, eski bir Avrupa caddesi gibi parke taşlarıyla döşenmişti ve dükkanlar ile kafeler arasında ağaçlar ve çiçek tarhları vardı. Çizgili tenteler cam vitrinlerin üzerine uzanıyordu ve kafelerin önündeki alanda küçük masalar diziliydi. Kahve ve taze pişmiş hamur işlerinin kokusunu içime çekerek ağzımın suyu aktı.

Boynumu uzatıp istasyonun geniş içini aşağıdan yukarıya doğru bakmaya dayanamadım. Devasa bir uçurum yükseliyordu, üzerinde çapraz çapraz

İleri geri hareket eden yürüyüş yolları ve eğimli rampalar, bana devasa, üç boyutlu bir Chutes and Ladders oyununu hatırlattı.

Promenade'yi taradım, Maxxon'un uzun boylu silüetini ve koyu saçlarını aradım, ama onu hiçbir yerde göremedim. Etrafta çok sayıda Drexian vardı, bronz tenleri ve etkileyici boyları sayesinde birbirleriyle uyum içindeydiler, oysa Dünya'da çok dikkat çekeceklerdi, ama hiçbiri o değildi. Keskin üniformalı Drexianların yanı sıra çok sayıda insan kadın ve birkaç başka uzaylı türü de vardı.

"Merhaba!" Neşeli bir ses duyuldu. Dönüp baktığımda, yakındaki bir masadan iki insan kadın bana el sallıyordu. "Bize katılır mısınız?"

Başımı sallayıp zorla gülümsedim. "Teşekkürler, ama gelemem. Birini arıyorum."

Çilek sarısı saçlı kadın güldü, gözleri parladı. "Hepimiz bu yüzden burada değil miyiz?"

Boynumda kızarıklık hissettim. "Sanırım."

Bir ara "eşleşmiş" Drexian partnerimle buluşmam gerektiğini hatırlayınca kalbim hızla çarpmaya başladı. Bu, kimse kurallara uymadığımı fark etmeden Maxxon'u çabucak bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Zaman akıyor, Allie. Zaman akıyor.

Yürürken, kahve dükkanından gelen koku adımlarımı yavaşlattı. Durup, pastaların vitrinine özlemle baktım. İstasyona atladığımdan beri bir şey yememiştim. Belki hızlı bir atıştırmalık zarar vermez, diye düşündüm.

"Hayır," diye kendime öfkeyle fısıldadım. "Önce Maxxon'u bul, sonra yemek ye." Onu bulmadan önce açlıktan bayılmamayı umuyordum.

Bir Drexian'ın bir kenarda bir cihaza bakarken durduğunu gördüm ve şansımı denemeye karar verdim.

şansımı denemeye karar verdim. "Affedersiniz," diye alçak sesle söyleyerek yanına yanaşım. "Maxxon adında bir Drexian tanıyor musunuz?"

Uzaylı bana baktı, parlak mavi gözleri meraklıydı. "Maxxon mu? Hayır, maalesef bilmiyorum. Ben de yeni geldim." Yüzümdeki hayal kırıklığını görmüş olmalı ki, "İstasyon personelinde birini arıyorsanız, personel kantinine veya köprü katına bakabilirsiniz" diye ekledi.

Köprü benim zevkime göre biraz fazla resmi geliyordu. Orada dolaşıp kendimi açıklamak istemiyordum. "Kantin mi? Nerede?"

Bana yol tarifini verdi ve eğimli yürüyüş rampasını gösterdi. "Alt katlarda bir yerde. Burası kadar şık değil ama mürettebatın çoğu görev dışında buraya takılır."

Ona teşekkür edip yola çıktım, içimde umut yeniden yeşerdi. Burası olmalıydı. Maxxon istasyonda bir yerdeyse, diğer mürettebatın toplandığı yerde olacağı kesindi.

Bu sefer yolculuk daha sakın geçti, ama kendimi "Take On Me"nin enstrümantal versiyonunu mırıldanırken buldum. Kapılar açıldığında, istasyonun çok farklı bir bölümüne adım attım.

Parlak beyaz duvarlar ve sahte palmiye ağaçları yoktu. Buradaki koridorlar işlevseldi, donuk gri zeminleri ve sade metal duvarları vardı, ama hoşuma gitti. Burada bir şeyleri kirletme endişesi duymazdım.

Seslerin giderek artmasını takip ederek, uzun masalar ve sandalyelerle dolu devasa bir alana açılan geniş bir kapıya ulaştım. Burası daha loştu ve küçük robotlar masaların arasında dolaşarak yemek tepsilerini teslim ederken bip sesleri çıkarıyordu.

Kahve ve tereyağlı hamur işlerinin zengin kokusu yok olmuştu. Kantinde kokular tuzlu ve keskin, açık mutfaktan gelen çatal bıçak seslerini ve tencere tava seslerini bastıracak bir fon müziği yoktu.

Lokanta Drexianlar ve tanımlayamadığım diğer uzaylılarla doluydu. Bazıları masalarda uzanmış, diğerleri gruplar halinde ayakta durmuş, farklı dillerin karmaşası içinde sohbet ediyor ve gülüyorlardı.

Maxxon'un tanıdık yüzünü aramak için odayı çaresizce taradım. Onun da burada olmadığını fark edince kalbim sıkıştı. Neredeydi?

Hayal kırıklığı ve hüsrana içimi kapladı. Maxxon bu devasa istasyonda her yerde olabilirdi. Hatta burada bile olmayabilirdi. Ya başka bir göreve gönderilmişse? Ya...

"Allie?"

Tanidik bir sesle söylenen adım, düşüncelerimden sertçe kopardı beni.
Yavaşça arkamı döndüm.

Bölüm

Yirmi Beş

Maxxon

Komutan Dorn'un odasının önünde durmuş, elim yan panelin üzerinde duruyordu. Koridor sessizdi, istasyonun sistemlerinin yumuşak uğultusu tek sesliydi. Mandy, istasyona bu kadar ani bir şekilde döndükten sonra ona rapor vermemi istemişti. Beni ofisinde görmek istediğini sanmıştım, ama konuşurken bebeğine bakabilmek için buraya gelmemi istemişti.

Bebeklere alışkın değildim. Drexianlar için eş bulmakla görevlendirilmiştim ve bu eşleşmeler kaçınılmaz olarak bebeklerle sonuçlanıyordu, ama bu sürecin o kısmıyla hiç ilgilenmemiştim. Düşününce, istasyonda nadiren bebek görüyordum.

Önemli değildi. Rahatsızlığımın önemi yoktu. Beni Dünya'ya gönderen kadına kendimi açıklamam gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, görevimi tamamen terk etmemiştim. Allie'nin Drexian nakil aracıyla Dünya'dan ayrıldığını doğrulamak için övgü işlem merkezine kısa bir süre uğramıştım.

Nasıl açıklayacağımı düşünürken kapı açıldı.

"İşte buradasın!" Mandy, sanki kapının önünde duracağımı biliyormuş gibi gülümsedi, ki belki de öyleydi. Dorn, çoğu subaydan daha lüks bir odaya sahipti, bu da kapının dışında algılama sensörleri olduğu anlamına gelebilir. Bu, Inferno Gücü komutanının hoşuna gidecek bir şey gibi görünüyordu.

Bana içeri girmem için eliyle işaret etti, ben de onu takip ettim. Oda beklediğim gibiydi: Drexianların çoğunun tercih ettiği koyu tonlarda dekore edilmiş ve iyi döşenmişti. Ancak, odanın her yerine serpiştirilmiş pastel renkler ve çiçek vazoları dikkatimi çekti. Bunların

Mandy'nin eklemeleri olduğundan emindim. Yatağın ayak ucundaki ayaklı beşik de subay odalarında standart olmayan bir eklemeydi ve içinde yatan küçük bedeni görünce adımlarımın hafiflediğini hissettim.

"Chidi berry çayı ister misiniz?" Mandy, sesini alçaltmaya gerek duymadan küçük mutfağa doğru ilerlerken sordu.

"Kahve içmez misin?" diye fısıldadım, o içmemiş olmasına rağmen. Bütün insanların kahveyi sevdiğini ve litrelerce içtiğini sanıyordum.

"Oh, kahveyi severim, ama sizin gemide içtiğiniz şey kahve değil." Burnunu kııştırdı. "O iğrenç şey kahve olmaya çalışıyor, ama feci şekilde başarısız oluyor."

Kadın, dünyalılarının dediği gibi sözlerini şekerle kaplamadı. "Chidi berry çayı olur."

Başını beşiğe doğru eğdi. "Sesini alçaltmana gerek yok. Drexian bebekleri her sesle uyur."

İki fincan kahve doldurdu, ben de ellerimi meşgul edecek bir şey olduğu için minnettar olarak fincanımı aldım. Alçak cam sehpanın iki yanındaki gri sandalyelere oturduk ve o, buhar çıkan fincanının üzerinden bana gülümsedi.

"Ee," dedi Mandy, keskin bakışlarla bana odaklanarak, "geri dönmüşsün."

Çayımı bir yudum bile içmemiştim ama fincanı masaya koydum. "Daha uzun kalmam gerekirdi, biliyorum..."

O başını salladı ve elini ileri geri salladı. "Anlıyorum." Anladı mı?

Kalbim hızlandı. Nasıl biliyordu?

"Orada o kadar uzun süre gizli bir hayat sürdükten sonra Dünya'ya geri dönmek zor olmalı.

. Her şey çok farklı artık. Yeni bir şeye hazır olmalısın."

Nedenimi tam olarak anlamamıştı, ama bir konuda haklıydı. Yeni bir şey istiyordum ve beni Tekneden uzaklaştıracak bir şey. Allie'yi başka bir Drexianla görmek dayanılmazdı.

Ben ona katılmadan önce kapı çaldı.

"Kim o?" Mandy mırıldanarak izin isteyip kapıya gitti.

"Mandy, hayatım, başımız belada!" Serge, kapıyı açar açmaz içeri girerek haykırdı. "Çok fazla gönüllümüz var! İnanabiliyor musun? Çok fazla! Hepsine kaliteli düğünler planlayamam. Ve vasat bir etkinlik düzenlemeyi reddediyorum. Bu, benim tüm ilkelerime aykırı!"

Mandy, uzaylının tiradını eğlenerek dinlerken onu kalan sandalyeye götürdü. "Serge, sakın ol. Derin bir nefes al."

Gatazoid'in göğsü dramatik bir şekilde inip kalkıyordu. "Ama Mandy, anlamıyorsun. Sadece lojistik bile..."

"Yeni hediyeler buraya gelmekten memnun mu?" Mandy nazikçe sözünü kesti. Serge durakladı, sonra isteksizce başını salladı. "Evet, ama..."

"O zaman zaman kazanmalısın, çünkü artık gelinlere tatlı sözler söylemen gerekmiyor," diye Mandy işaret etti. "Dorn'u kabul etmem ne kadar zaman aldı, hatırlıyor musun?" "Dorn'u kabul etmem ne kadar zamanımı aldı, hatırlıyor musun?" diye sordu Mandy.

"Tüm tributlar eşlerinden memnun mu?" diye sordum, daha iyi düşünmeden.

Serge beni ilk kez fark etmiş gibi göründü. Gözleri beni değerlendirircesine süzdü. "Vay vay. Ne kadar iri ve yakışıklı birisin!" Mandy'ye döndü. "O bizim damat adayları listesinde mi?"

Mandy güldü. "Bu Maxxon. Bana Dünya'dan döndüğünü anlatıyordu. Açıklanana kadar, aracı olarak çalışıyordu."

"Tabii, sen yaparsın. Seni tanıdığımı biliyordum." Serge ellerini çırpı. "Artık istekli gelinler içinde yüzüyoruz."

"Ama hepsi eşlerini kabul ediyor mu?" Meraklı ve çaresiz görünmemeye çalışarak sordum. "Hiçbiri eşini reddetmedi mi?"

Serge dramatik bir şekilde iç çekti. "Tabii ki kabul ediyorlar. Yeni tributlerden eşleriyle mutsuz olan hiç kimse yok." Beni merakla süzdü. "Peki, ne tür bir kadın istiyorsun? Senin gibi bir Drexian'a kolayca eş bulabilirim."

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Eğer tüm tributler eşlerini kabul ediyorsa, bu Allie'nin kendisi için seçilen Drexian'ı reddetmediği anlamına geliyordu. Muhtemelen yeni eşiyile mutlu bir şekilde bir araya gelmişti.

Ani bir hareketle ayağa kalktım. "Gitmeliyim."

Mandy beni durdurmaya çalıştı. "Geleceğin hakkında konuşmak istemiyor muydun?"

"Haklıydın," dedim, kapıya doğru sert adımlarla yürürken. "Değişikliğe ihtiyacım var. Inferno Force gemisine katılmanın zamanı geldi."

"Dorn çok sevinecek. Sanırım hala mürettebatını özleyiyor."

Mandy ve Serge'yi bırakıp Dorn'la konuşmaya ve bir Inferno Force gemisine binmeye kararlıydım. Herhangi bir gemi. Kronock bölgesinde devriye gezip her gün hayatımı tehlikeye atmak umurumda değildi. En azından her mutlu çiftin kaybettiğim şeyi hatırlatacağı bir yerde olmayacaktım.

Eğimli asansöre ulaştım ve nereye gideceğini umursamadan içeri girdim. Kapılar kapanıp asansör hareket etmeye başladığında, duvara yaslanıp gözlerimi kapattım. Tekne'den ne kadar çabuk uzaklaşırsam o kadar iyi olurdu. Ama ne kadar uzağa gidersem gideyim, göğsümdeki acıyı ve dilimdeki acı pişmanlık tadını unutamayacağımı biliyordum.

Bölüm

Yirmi Altı

Allie

Adımın sesiyle hızla döndüm, kalbim gırtlığıma kadar çıktı. Bir an için, Maxxon olabileceğini düşündüm, umdum. Ama onun yerine Reina bana doğru koşarak geldi, mavi saçları her adımında sallanıyordu.

"Allie! Aşağıda ne yapıyorsun?" Reina'nın büyük gözleri endişeyle açılmıştı. "Burası personel alanı. Hadi, seni yukarı çıkaralım."

İtiraz etmeden, elini dirseğıme koydu ve beni bir asansöre doğru yönlendirdi. Yürürken endişelenmeye devam etti. "Süitinde seni bulamayınca çok endişelendim. Sana bir şey olmuş olabileceğini düşündüm."

Gülümsemeden edemedim. Endişelenmek Reina'nın ikinci doğasıydı. "Ben iyiyim. Sadece keşfe çıkmıştım."

İkisi de yalandı.

Eğimli asansöre bindik, kapılar kayarak kapandı ve hareket etmeye başladık. Şansımı denemeye karar verdim.

"Reina," diye başladım, sesimi doğal tutmaya çalışarak, "Maxxon adında bir aracı tanıyor musun?"

Reina düşünürken burnunu kırıştırdı. "Maxxon mu? Evet, sanırım tanıyorum. Uzun boylu, siyah saçlı, çok ciddi?" Ben başımı sallayınca devam etti, "Ama tüm aracılardan istasyondan başka işlere atandığından eminim. Gönüllü programı varken artık Dünya'dan gelin bulmalarına gerek yok."

Kalbim sıkıştı. "Yani o gemide değil mi?"

Reina başını salladı. "Sanmıyorum. Bazıları başka bir galaksideki bir karakola gittiğini sanıyorum, ama emin değilim." Gözlerini bana dikti. "Onu nereden tanıyorsun?"

Yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. "Oh, istila sırasında Dünya'dayken kısa bir süre tanıştık. Merak ettim, hepsi bu."

Reina başını salladı, ama şüphelendiğini anlayabiliyordum. Neyse ki, daha fazla soru sormadan, eğimli kapılar Promenade'a açıldı.

"Benim süitime gideceğimizi sanıyordum."

"Şu anda değil, tatlım. Seni ararken zaman kaybettik." Reina beni yürüyüş yolunda, dükkanların ve kafelerin önünden geçerek, kalbimin çarpmasına neden olan bir mağazanın önüne kadar sürükledi. Burası kesinlikle bir gelinlik salonu idi.

Reina beni içeriye soktuğunda, gerçeklik beni vurdu ve hemen ardından panik başladı. Ne yapıyordum? Tribute gelin olmak için kaydolmuştum. Maxxon gitmişti, muhtemelen şu anda galaksinin öbür ucundaydı. Ve açıkça, Dünya'da yaşadıklarımız onun için benim için olduğu kadar önemli değildi. Öyle olsaydı, beni aramaya çalışmaz mıydı?

"Gelinlik mi?" diye sordu Reina beni dükkana sokarken.

O güldü, tiz sesi kapının üzerindeki çan sesine benziyordu. "Eh, sen bir gelinsin."

Dükkanın içi, Dünya'daki lüks butiklere tıpatıp benziyordu: kabarık beyaz gelinliklerin asılı olduğu raflar, başımızın üzerinde parıldayan avizeler, ayaklarımızın altında yumuşacık beyaz halılar. Bir an için, Dünya'ya geri dönmüş gibi hissettim. Ama Dünya'da olsaydım ve gelinlik alışverişi yapıyor olsaydım, Bryce de benimle birlikte olurdu, alaycı yorumlarıyla ve bir paket mendille donanmış olarak.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" İki adam bize doğru koştu. Birinin metalik gümüş rengi saçları alçak bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı, diğerinin ise neredeyse parıldayan kısa altın rengi saçları vardı. "Ben Randi, 'i' ile, bu da Monti. Bugün sizin kişisel gelinlik danışmanlarınız olacağız!"

Monti ona bir bakış attı. "Benim de adım 'i' ile yazılıyor."

Beni salonun arkasına doğru yönlendirirken, birbirlerinin sözünü keserek etrafımda telaşla dolaştılar. Monti, elimde bir kadeh köpüklü içecek tuttu. "İç şunu, canım. Rahatlamana iyi gelir!"

Farkına varmadan kendimi bir giyinme odasına itilmiş buldum. Garip bir tat bırakarak köpüklü içeceği bir yudumda içtim. Kesinlikle Dünya şampanyası değildi.

Randi ve Monti dışarıda telaşla dolaşıyorlardı, Reina'nın bana en çok yakışacağını düşündüğü elbiseyi anlatırken sesleri aralıksız bir sohbet akıntısı gibiydi. Sonunda, her biri askıda bir elbise tutarak odaya girdiler.

"Birinci seçenek," dedi Randi, kumaştan çok tül gibi görünen bir elbiseyi kaldırarak. "Prenses fantezisi!"

"Ya da seçenek iki," diye karşılık verdi Monti, şık, ipeksi bir sütun elbiseyi göstererek. "Sofistike tanrıça!"

Kendimi o tülün içinde hayal edemediğim için sütun elbiseyi işaret ettim. Randi dramatik bir şekilde burnunu çekip, reddedilen elbiseyi alıp odadan çıktı.

Monti elbiseyi askıya astı, bana bir öpücük gönderdi ve beni giyinmem için yalnız bıraktı. Aynada kendime bakarken, bir hüznün dalgası beni sardı. Düğün elbiselerini denemeyi böyle hayal etmemiştim. Hiç de öyle değildi.

Ama denemezsem, muhtemelen hemen geri gelip beni soyup, elbiseyi zorla giydireceklerini biliyordum. Hızla soyundum ve elbiseyi giydim, arkadaki fermuarı kapatmak için elimden geleni yaptım.

Derin bir nefes alıp giyinme odasından çıktım.

Reina hemen ellerini çırpı. "Oh, Allie! Muhteşem görünüyorsun!"

Monti fermuarın geri kalanını çekip beni yuvarlak, yükseltilmiş bir platforma götürdü, saçlarımla uğraşıp başıma bir duvak taktı. "Sana tam Monti yapıyorum tatlım," dedi göz kırparak.

Sonra beni boy aynasına çevirdi ve ben nefesimi tutamadım. Elbise vücudumun hatlarını mükemmel bir şekilde sarıyordu, ipeksi kumaşı su gibi akıyordu. Duvağın yüzümü çerçevelemesi ve Monti'nin ustaca stil vermesi sayesinde, gerçekten çok güzel görünüyordu. Kendimi hiç kibirli biri olarak görmemişim ama o anda gerçekten güzel hissettim.

O zaman onu fark ettim. Aynada, Reina'nın yanında duran bir Drexian gördüm, gözleri bana dikilmişti. Kalbim bir an durdu. Çılgın bir an için, onun Maxxon olabileceğini düşündüm.

Yavaşça döndüm, gözlerim Drexian'ın etkileyici boyuna doğru kaydı. Yakışıklıydı, keskin hatları ve delici turkuaz gözleri vardı. Ama o Maxxon değildi.

Reina'nın sesi düşüncelerimi böldü. "Aman tanrım, damadın gelini gelinlik içinde görmesi uğursuzluk getirmez mi?"

Kafam karışmıştı. "Damat mı?"

Reina bana, sonra da uzun boylu Drexian subaya gülümsedi. "Bu senin eşin, tatlım."

Dünya ekseninden sapmış gibi görünüyordu. Benim eşim mi? Bu yabancı adam benim gelecekteki kocam mı olacaktı? Ağzımı açtım ama hiçbir kelime çıkmadı.

Drexian bir adım öne çıktı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. Gülümsüyordu, ama tek düşünebildiğim, onun gülümsemesinin Maxxon'un ki olmadığıydı. Gözleri Maxxon'un ki değildi. O, her şeyi bırakıp bulmak için geldiğim Drexian değildi.

"Merhaba, Allie," dedi, sesi derin ve dolgundu. "Ben Varek. Sonunda tanıştığımıza çok memnun oldum."

Mükemmel gelinlik içinde platformda donakaldım. Ama aniden belim çok sıkı geldi, duvak başımda çok ağırdı, ince askılar omuzlarımı acıtıyordu. Her şey yanıltı. Her şey yanıltı.

Ama Varek'in bekleyen yüzüne, Reina'nın heyecanlı gülümsemesine, Randi ve Monti'nin gururlu ifadelerine baktığımda, kapana kısıldığımı fark ettim. Buna ben razı olmuşum. Gönüllü olarak kurban gelin olmayı kabul etmişim. Hayatımı resmen satmışım.

Ve Maxxon gitmişti.

Ne halt ettim ben?

Yirmi Yedi

Yirmi Yedi

Maxxon

Mandy ve Serge ile yaptığım konuşmanın etkisiyle kafam hala dönüyordu. Teknenin tanıdık koridorlarında ilerlerken hayal kırıklığı ve kalp ağrısı beni boğmak üzereydi, ama kendimi zorlayarak bunları bir kenara attım. Ben bir Drexian savaşçısıydım, her türlü zorluğun üstesinden gelmek için eğitilmişim. Bu da sadece başka bir engeldi ve onu da aşacaktım.

Şu anda bana yardım edebilecek tek bir Drexian vardı: Varek. O, Drexian Akademisi'nde birlikte okuduğumuz günlerden arkadaşımdaydı ve aynı zamanda personel atamalarından sorumlu subaydı. Beni bu istasyondan çabucak çıkarabilecek tek kişi oydu.

Komuta güvertesine doğru ilerlerken, Akademi'deki günlerimizin anıları zihnimde canlandı. Varek ve ben, Savaş Okulu'nun bir parçası olan Blades'in üyeleriydik. Birlikte eğitim almış, birlikte savaşmış, birbirimizi daha iyi savaşçılar olmak için zorlamıştık. Şu anda güvenebileceğim tek kişi oydu.

Komuta güvertesinin bulunduğu kata ulaştığımda, eğimli asansörün kapıları açıldı ve tanıdık bir yüzle neredeyse çarpışıyordum.

"Zayn!" diye bağırdım ve subaya çarpmamak için geri adım attım. Drexian, Kronock hapisanesinden kaçmış ve Tekne'ye dönmek için zorlu bir dönem geçirmişti, ama benim ona bulduğum gelinle mutluluğu bulmuştu. Onu ona benim getirdiğimi anladığından beri arkadaş olmuştuk.

Zayn beni tanıyınca gözleri fal taşı gibi açıldı. "Maxxon! Tekneye döndüğünü bilmiyordum."

"Daha yeni döndüm. Varek'i gördün mü? Onunla konuşmam lazım."

Zayn omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Az önce Promenade'a doğru gitti. Aceleci görünüyordu."

Kaşlarımı çattım. Promenade mı? Orası genellikle gelin adaylarının uğrak yeri, düğün pastaları, gelinlikler ve çiçekler satan dükkanlarla doluydu. Kahve dükkanı bile insanlara hitap eden bir yerdi. Tabii, Mandy'nin şikayetlerini duyduktan sonra bu varsayımdan pek emin değildim, ama Drexianların o şeyi içmediklerini biliyordum.

Varek'in Promenade'da işi ne olabilirdi? Zayn çıkarken ben de eğimli asansöre bindim.

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu ve yanıma oturdu. "Uzun zamandır konuşmadık."

Öyle olmuştu. Açıklama yapılana kadar, gelinleri istasyona getirmek için fazla mesai yapıyordum.

"Katie nasıl?" diye sordum, Zayn'in insan eşini kastederek.

Zayn'in yüzünde bir gülümseme yayıldı. "Harika, özellikle de Açıklama'dan sonra. Tekrar Dünya'yı ziyaret etme olasılığı onu çok heyecanlandırıyor."

Kaşlarımı kaldırdım. "Öyle mi? Belirli bir plan var mı?"

Zayn güldü. "Beni Disneyland adında bir yere götürmek istiyor. Ama itiraf etmeliyim ki, bana gösterdiği resimler beni biraz endişelendirdi. Orası dev bir kemirgen tarafından kontrol ediliyor gibi görünüyor."

Gülmeden edemedim. "Parsus V'deki Ratlingler gibi mi?"

Zayn'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "*Grek*, umarım değildir. Katie bana sadece kostüm olduğunu söyledi ama..." Titredi.

Eğimli asansör yavaşlayarak durdu ve kapılar kalabalık Promenade'ye açıldı. "Peki, iyi şanslar," dedim ve Zayn'in omzuna elimi vurdum. "Her ihtimale karşı plazma tüfeği de al."

Zayn, kompartımandan çıkarken güldü. "Fena fikir değil."

Onu eğimli asansörde bırakıp kalabalık taş yolda ilerlemeye başladım, heyecanlı kadınlar ve eşlerinin coşkusundan bunalmış görünen Drexianlar arasında dolanarak. Şu ana kadar kalabalıkta Varek'i görmedim.

Hava sohbet ve kahkahalarla doluydu, yakındaki dükkanlardan çiçek ve tatlı hamur işlerinin kokusu geliyordu. Farklı koşullar altında, bu atmosferi bulaşıcı bulabilirdim. Ama şimdi sadece göğsümü acıtıyordu. Gözlerimi tüm alanı taradım. Arkadaşım neredeydi?

Gelinlik mağazasının önünden geçerken bir şey beni durdurdu. Büyük cam vitrinden içeride tanıdık bir siluet gördüm.

Varek!

Orada ne yapıyordu? Dikkatinin benim göremediğim bir şeye odaklandığını fark edince başımı salladım.

Dükkana girip arkadaşıma neden gelinliklerle çevrili olduğunu soracaktım ki, bir hareket dikkatimi çekti. Varek yana çekildi ve platformda bir siluet belirdi. Akıcı beyaz bir elbise giymiş güzel bir kadın.

Kalbim bir an durdu, sonra tamamen durdu. Allie.

Hatırladığımdan daha da nefes kesiciydi. Beyaz elbise vücut hatlarını sararak onu bir tür dünya tanrıçası gibi gösteriyordu. Narin bir duvak yüzünü çerçeveliyordu ve bu mesafeden bile gözlerinin mavisini görebiliyordum.

Ama zamanı durduran ve etrafımdaki her şeyi - her sesi, her hareketi, her nefesi - durduran onun güzelliği değildi. Varek'in ona bakışıydı. Elini uzattığı ve elini tuttuğu, yüzünde büyülenmiş bir gülümsemeyle.

O anda her şey yıkıcı bir netlikle yerine oturdu. Allie'nin Drexian eşleşmesi, evlenmek için Tekne'ye geldiği kişi, Varek'ti. Arkadaşım. Silah arkadaşım. Silah arkadaşım.

Tüm nefesim ciğerlerimden boşalırken istasyon bir tarafa eğilmiş gibi geldi. Bu nasıl olabilirdi? Bu istasyondaki onca Drexian'dan Allie nasıl Varek ile eşleştirilmiş olabilirdi?

Reina Allie'nin etrafında telaşla dolaşırken, Varek tek başına bir Kronock istilacı filosunu yenmiş gibi gülümsüyordu.

Allie eşleşmesini reddetmemiştii işte bu yüzden. Bu yüzden kurban gelin olmayı kabul etmişti. Varek bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti: güçlü, yakışıklı, nazik. Önünde parlak bir kariyer olan saygın bir subaydı. Elbette onunla mutlu olacaktı.

Pencereden geriye doğru sendeleyerek, kıkırdayan bir grup insan kadına çarpmak üzereydim. Bana meraklı bakışlar attılar ama ben fark etmedim bile. Kafamda tek bir düşünce, tek bir acı gerçek dönüp duruyordu.

Allie asla benim olmayacaktı.

Bölüm

Yirmi Sekiz

Allie

Gelin salonu'nda durmuş, olan biteni anlamaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu. Karşımda duran Drexian, Varek, yeterince iyi birine benziyordu. Nazik bir gülümsemesi ve yumuşak gözleri vardı. Ama o bir yabancıydı. Aramızda hiçbir bağ yoktu, ortak bir geçmişimiz yoktu. Birlikte uzaylı istilasına karşı hayatta kalmamış ya da gecenin karanlığında samimi sırlarımızı paylaşmamıştık.

En önemlisi, o Maxxon değildi.

Gözümün ucuyla bir kargaşa dikkatimi çekti. Salonun cam ön cephesine baktım, ama tek görebildiğim bir Drexian'ın kalabalığın içinde kaybolan sırtıydı. Beynimin arkasında bir şey kemiriyordu, kurtulamadığım rahatsız edici bir his.

Reina'nın sesi düşüncelerimin arasından süzüldü, düğün planları ve Serge'nin gelinliğe bayılacağına dair sözleri kulaklarımda yankılandı. Odaklanmaya çalıştım ama zihnim sürekli başka yerlere kayıyordu.

"Allie?" Varek'in derin sesi beni gerçeğe geri getirdi. "Beni duydun mu?"

Gözlerimi kırptım, bana bir şey sorduğunu fark ettim. "Affedersin, ne dedin?"

Sabırla gülümsedi. "Elbiseyi beğendin mi diye sordum. Düğünümüzde bunu giymek istiyor musun?"

Evet demek için ağzımı açtım ama sonra fikrimi değiştirdim. Oyalama yapmam, kendime biraz zaman kazanmam gerekiyordu. Maxxon gitmiş olabilir ama anlaşma olsun ya da olmasın, bir yabancıyla evlenmeye hazır değildim.

"Bunu düşünmem gerek," diye zorla neşeli bir kahkaha attım, ya da en azından kahkaha gibi çıkabildiğim şey. "Ne derler bilirsin, bir kız ilk denediği elbiseyi asla almaz."

"

Reina hemen etrafımda dolanmaya başladı. "Tabii ki! Denemen için daha çok elbise var. Randi! Monti!"

İki uzaylı stilist, sanki sihirle ortaya çıkmış gibi, kolları beyaz kumaşlarla dolu olarak ortaya çıktı. Ama daha fazla elbise deneme düşüncesi, kendimi bir girdap içinde hapsolmuş ve hızla aşağı çekiliyormuş gibi hissettirdi.

"Aslında," dedim çabucak, "yolculuktan dolayı oldukça yorgunum. Atlamalar vücuduma beklediğimden daha fazla yordu. Belki başka bir zaman yapabiliriz?"

Varek elimi tuttu ve parmak eklemlerime nazikçe bir öpücük kondurdu. "Tabii ki. Düğünümüz ve balayımız için dinlenmelisin."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Balayı mı? Yüzündeki ifade, balayımızda ne yapmayı düşündüğünü açıkça gösteriyordu. Ellerimi çekip platformdan geri çekildim. Her şey çok hızlı geliyordu. Üstümü değiştirmem gerektiğini mırıldanarak, neredeyse koşarak giyinme odasına girdim.

Hızla kendi kıyafetlerimi giyerken, soyunma odasında kaçabileceğim bir pencere olmasını diledim. İstenmeyen ilgiden kaçmak bana yabancı değildi, geçmişte pek çok kez arka kapılardan ve pencerelerden kaçmıştım. Ama burada kaçış yolu yoktu.

"Allie?" Reina'nın nefes nefese sesi kapıdan geldi. "Varek gitti. Artık çıkabilirsin."

Soyunma odasından çıktım, özürlerim dudaklarımda. Ama Reina eliyle beni durdurdu.

"Önemli değil, tatlım. Seni çok aceleye getirdim. Genelde elbise provasını daha sonra yaparız. Bu aralar çok yeni gelin var, gemide her şey aceleye geliyor."

En son istediğim şey, bir yabancıyla aceleyle evlenmektir. "Merak etme. Süiti bulabilirim. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

O itiraz etmeden veya peşimden gelmeden, kapıdan çıkıp Promenade'da hızlıca yürümeye başladım. Bir grup

diğer tributlarla birlikte bir asansöre atladım ve içlerinden biri benim katımda indiğinde minnettar oldum. Onu takip ederek dışarı çıktım, süitimi çabucak buldum ve elimi yan panele bastırdım.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, uzun bir nefes verdim. Süitin sessiz yalnızlığı, yıpranmış sinirlerime merhem oldu. Tuzlu deniz havasını içime çektim, bunun holografik bir yaratım olduğunu bilsem de yine de tadını çıkardım. Gözlerimi kapatıp, suya inen teras merdivenlerine çarpan suyun yumuşak sesini dinledim.

Dışarı çıktım ve denize bakan şezlonglardan birine yığıldım. Bir tarafta davetkar görünen dikdörtgen bir dalma havuzu vardı ama mayomu bulacak enerjim yoktu. Çıplak yüzmeye cesaretim de yoktu.

Orada uzanmış, rahatlamaya ve içinde bulunduğum durumu unutmaya çalışırken, Maxxon'u düşünmeden edemedim. Bana bu fantezi süitlerden bahsettiğinde, onunla birini paylaşmayı hayal etmişim. Varek'in taşınacağı düşüncesi, bunun haraç gelin eşleştirme sürecinin bir parçası olduğunu bilsem de, benim istediğim şey değildi.

Teknik olarak, tam olarak kaydolduğum şeydi. Ama kağıt üzerinde ne kabul ettiğim önemli değildi, benim istediğim bu değildi.

"Tipik Allie." Bir kez daha, bir şeye balıklama dalıp, sonuçlarını çok geç fark ettiğim için başımı salladım. "Ama bu sefer, çıkmanın hiçbir yolu olmayan uzaylıların uzay istasyonunda mahsur kaldın. Buradan gece yarısı gizlice kaçamazsın."

Birkaç dakika daha kendime acıyarak oturduktan sonra, Maxxon gitmişti. Onun gelip beni kurtarmasına güvenmeden bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Hayır, bunu kendi başıma çözmem gerekecekti.

Belki de gece yarısı gizlice kaçabilirdim. Dünya'ya dönen bir nakliye gemisine gizlice binebilir miydim? Ama kaybolduğumu fark ettiklerinde ne olacaktı? Haraç gelin sözleşmesini bozan kadınlara ne olurdu? Peşime düşerler miydi? Varek beni bulur muydu?

İmzalamadan önce daha fazla soru sormalıydın.

Sonsuz sorular kafamda dönüp duruyordu, rahatlamamı imkansız hale getiriyordu. Dalgaların sesine, cildimde hissettiğim güneşin sıcaklığına odaklanmaya çalıştım. Kendimi içine soktuğum bu karmaşadan uzaklaştırmak için her şeyi denedim.

O anda duydum. Suyun üzerinde inlemeler yankılanıyordu. İlk başta hayal gördüğümü sandım. Ama hayır, yine duyuldu. Bu sefer daha yüksek sesle.

Oturup, sonsuz gibi görünen okyanusa baktım. İnlemeler daha belirgin hale geldi, kıkırdamalar ve şüpheli bir şekilde homurtuya benzeyen sesler eşlik ediyordu.

Oh. Oh, hayır.

Ne kadar da çabuk unutmuşum. Görünüşe göre, diğer gelin adaylarından bazıları fantezi süitlerinin ve yeni eşlerinin tadını çıkarıyorlardı. Belli ki herkes bir yabancıyla yatmayı sorunlu bulmuyordu.

Ellerimi kulaklarıma kapattım ve aceleyle içeri girip cam kapıyı arkamdan kapattım. Sesler artık boğuktu, ama hâlâ duyulabiliyordu. İnleyerek, yüzüstü yumuşak yatağa yığıldım.

Görünüşe göre cennet her zaman övüldüğü gibi değildi. Özellikle de kendi kalbiniz aynı galakside bile olmayabilecek biri için acıyorken, etrafınız mutlu çiftlerle çevriliyse.

Orada yatarken, yabancı tutkuların seslerini duymamaya çalışırken, kendime şu soruyu sormadan edemedim: Maxxon beni şimdi görebilseydi ne düşünürdü? Tüm bu saçmalığa güler miydi? Yoksa onu terk edip bu hayatı seçtiğimi düşünerek incinir miydi?

Bu düşünceyi kafamdan attım. Maxxon'un ne düşüneceği önemli değildi. O burada değildi. O kendi seçimini yapmıştı, ben de benimkini. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundaydım.

Bir şekilde bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Umarım bunu, bir yabancıyla yatmadan önce bulabilirim.

Bölüm

Yirmi Dokuz

Maxxon

Kederimi Cressidian cinle boğmak niyetiyle subay salonuna sendeleyerek girdim. Her zamanki gibi, mekan loş ışıkla aydınlatılmıştı, yapay mumlar küçük kare masaların üzerine ve cilalı, siyah lake barın uzunluğu boyunca yumuşak bir ışık yayıyordu.

Odadaki konuşmalar, ara sıra kadehlerin tıkırtısıyla kesilen düşük bir uğultu halindeydi. Promenade'daki kaosun ardından, bu sakin atmosfer neredeyse yatıştırıcıydı.

"Ne içersin?" diye sordu barmen yaklaşırken.

Onu bir Allurian olarak tanıdım, açık yeşil teni karanlık ortama tezat oluşturunuyordu. "Cressidian cin. Çift olsun."

Barmen soluk pembe sıvıyı bana doğru kaydırırken, tanıdık seslerin adımı çağırdığını duydum. Dönüp baktığımda, Torven ve Dakar'ın pencerenin yanındaki küçük yuvarlak masada oturduklarını gördüm. Masadan uzaktaki Satürn'ün halkaları mükemmel bir şekilde görünüyordu.

Dakar çenesini kaldırarak beni çağırdı. "Bize katıl."

Bir an için reddetmeyi düşündüm. Arkadaşlık havamda değildim. Ama tek başıma düşüncelere dalmak daha da itici geldi, bu yüzden içkimi alıp onların masasına doğru yürüdüm.

"*Grek'e* benziyorsun," dedi Torven, ben otururken açıkça. "Dünya'da zor zamanlar mı geçirdin?"

Başımı salladım ve cinimden uzun bir yudum aldım. "İyiydi, ama kalmamaya karar verdim. O gezegendeki zamanım doldu." O anda, onların neden Dünya'ya döndüklerini bilmediğimi fark ettim. Çok meşgul olduğum için sormamıştım. "Seyahatin nasıldı?"

Dakar heyecanla öne eğildi, gözleri parlıyordu. "Kronock saldırısının yol açtığı hasarı inceliyorduk, bazı yerlerde hasar daha ağır."

"Ama insanlar dirençli," diye ekledi Torven. "Gökyüzünü devriye gezmek için ekstra Drexian kuvvetleri gönderilmesini önerdik ve bazı mühendislerimiz yeniden inşa çalışmalarına yardımcı olacak."

Dikkatimin dağıldığı için minnettar olarak kaşlarımı kaldırdım. "Dünya hükümetleri, Drexian gemilerini göklerinde nasıl idare ediyor?"

"Beklediğinizden daha iyi," dedi Dakar. "Birlikte birleşerek Dünya Gezegen Savunması adında bir oluşum kuruyorlar. Bu oluşum bizim ordumuzla birlikte çalışacak."

Yeni düzenlemeler hakkında bilgi vermeye devam ederken, kendimi gerçekten ilgilenirken buldum. Bu, zihnimdeki kargaşadan hoş bir kaçış oldu, ama birkaç bardak Cressidian cinini arka arkaya içmemi engellemedi.

Alkol duyularımı uyuşturmaya başlamışken, omurgamı sertleştiren bir ses duydum.

"Maxxon! Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Başımı kaldırdığımda Varek'in yüzünde geniş bir gülümsemeyle masamıza doğru geldiğini gördüm. Midem bulandı, ama zorla gülümsemeye çalıştım.

Varek'in Allie ile eşleştirilmesi onun suçu değildi. Benim ona olan hislerimden haberi yoktu. Onunla tanıştığımı bile bilmiyordu. Onun gelecekteki karısıyla yattığımı bilse ne derdi, düşünmek bile istemiyordum. Dudaklarımı sıkıca kapattım ve bunu kendime saklayacağıma söz verdim.

Varek bir sandalye çekince Dakar kadehini kaldırdı. "Tribute maçın için tebrikler! Haberleri duydum."

Kadehimi daha sıkı kavradım, kendimi sakın tutmaya çalıştım.

Varek'in yüzü aydınlandı. "Teşekkürler. Allie, gördüğüm en güzel insan."

Gözümün ucuyla Dakar'ın kaşlarının kalktığını gördüm. Bana baktı, gözlerinde bir anlık tanıma belirdi. Nefesimi tuttum, beni Dünya'da buldukları kadının adını hatırlamaması için dua ettim.

Ama Dakar sessiz kaldı ve ben içimden sessizce rahat bir nefes aldım.

Torven masanın üzerine eğildi, gözlerinde yaramaz bir ışıltı vardı. "Süitinde bir gelin seni beklerken bizimle ne yapıyorsun?"

Varek başını sallayarak güldü. "Yolculuktan yorgundu. Biraz dinlenmesine izin vermek en iyisi olur diye düşündüm."

"Ah, ama sen eşini tavlamalısın!" Torven ısrar etti. "İnsan kadınları büyük romantik jestleri sever, bilirsin."

Torven, Varek'in Allie'yi nasıl etkileyebileceğine dair giderek daha tuhaf önerilerde bulunmaya başlayınca, kendimi kaybetmeye başladım. Varek'in Allie'yi baştan çıkarması, onun benim için umduğum gibi ona aşık olması düşüncesi dayanılmazdı.

"Gitmeliyim," dedim aniden, o kadar hızlı ayağa kalktım ki sandalyem yere sertçe çarptı.

Diğerleri bana şaşkınlıkla baktılar, ama Dakar o kadar da şaşırmış görünmüyordu.

"Ben de yolculuktan yorgunum." Varek'in bakışlarını karşılayabildim. "Sonra size yetişirim."

Sonra dönüp hızlı adımlarla çıkışa doğru yürüdüm, kafası karışmış arkadaşımı geride bırakarak. Subay salonunun kapısı arkamdan kapanınca, dış duvara yaslanıp derin nefesler aldım. Cressidian cin midemde dönüyordu, midemi bulandırıyor. Ya da belki de Varek'in Allie hakkında konuşmasının etkisiydi.

Bir şey kesindi: Gemide kalamazdım. Her köşede Allie ve Varek'le karşılaşma ihtimali varken kalamazdım. Her konuşma, onların gelişen ilişkisiyle ilgili haberler getirebilirken kalamazdım.

Ve Varek'e transfer için gidemezdim. Drexian'ı, onu Allie ile düşünmeden bakamadığım halde. Onları bir arada görmemek, kalbim parçalanırken arkadaşım için mutluymuş gibi davranmak zorunda kalmamak için tek bir yol vardı.

Gitmek

zorundaydım.

Hemen.

Duvarдан kendimi itip en yakın eğimli asansöre doğru yürüdüm, içeri girdim ve panele elimi sürerek kompartımanı hangar bölmesine yönlendirdim. İstasyonun dışına bir nakil aracı bulmaya çalışabilirdim, ama bunun için hazırlıklı olmadığım açıklamalar yapmam gerekirdi. Hayır, tek bir seçenek vardı.

Bir gemi çalmak zorundaydım.

Bu düşünce beni dehşete düşürmeliydi. Bir Drexian gemisini çalmak ciddi bir suçtu, kariyerimi sonsuza dek bitirebilirdi. Ama eğimli asansör alçalırken, umursamadığımı fark ettim. En yakın arkadaşım Allie'yi izlemenin acısı karşısında kariyerim ne önemi vardı ki?

Bölüm
Otuz

Allie

Sıcak su omuzlarımdan aşağı akarak son birkaç saatte biriken gerginliği yok etti. Yağmur ormanı duşunun altında hareketsizce durdum, suyun vücudumdan akıp gitmesine izin verdim, sadece fiziksel kirleri değil, günün duygusal karmaşasını da yıkadım.

Su, tropikal çiçeklerin hafif kokusuyla doluydu ve ben derin nefes alıp, tatlı aromanın ciğerlerimi doldurmasına izin verdim. Buhar etrafımda dönüyor, geniş duşun tik ağacından yapılmış duvarlarına yapışıyor. Burası iki kişi için bile yeterince büyüktü, ama bu düşünceyi hemen kafamdan attım.

En azından burada, komşu süitlerden gelen aşk dolu sesleri duyamıyordum. Ama bu duvarların ötesinde, Tekne'nin aşkın ya da en azından şehvetin hatıralarıyla dolu olduğunu biliyordum. Nereye dönersem dönsem, bundan kaçamayacakmışım gibi geliyordu.

Bir iç çekerek, sonunda karmaşık kontrol paneline uzandım ve suyu kapatmayı başarana kadar alışık olmadığım düğmelerle uğraştım. Yumuşacık banyo paspasına bastım ve cildime ipek gibi gelen yumuşacık bir havluyla kendimi sardım. Saçımdaki fazla suyu sıkarken aynada kendime bir bakış attım.

Farklı görünüyordum. Daha yaşlı, bir şekilde. Ya da belki sadece daha yorgun. Ya da belki kalbi kırık.

Ana odaya girip tik ağacından yapılmış gardıroba doğru yürüdüm. İçinde, Bora Bora'daki lüks bir butikte bile yerini bulabilecek bir dizi elbise buldum. Seçenekleri karıştırırken kendi kendime hafifçe mırıldandım ve sonunda soluk mavi bir sundress'e karar verdim.

Havluyu yere bırakıp iç çamaşırı giymemeye karar verdim. Ne de olsa yalnızdım ve kumaş cildime hafif ve havadar geliyordu. Elbiseyi başımdan geçirmişken, beni tamamen donduracak bir ses duydum.

Yalnız değildim.

Yavaşça arkamı döndüğümde kalbim deli gibi çarpıyordu. Elinde bir demet çiçekle açık balkonda duran Varek'ti.

Yanaklarım kızardı, beni çıplak görmüş olmalıydı. Banyodan çıktığımı, havlumu düşürdüğümü ve elbiseyi giydiğimi açıkça görmüştü. Bundan emindim çünkü gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve sesini bulana kadar birkaç kez göz kırptı.

"Soyunacağını beklemiyordum..." dedi, sesi giderek azalarak.

Ben önce kendime geldim, utancım hızla öfkeye dönüştü. "Buraya nasıl girdin?"

Varek cam kapılardan içeri girdi, heybetli figürü odayı doldurdu. "İkimiz de fantezi süitinde kalmamız gerekiyor," diye açıkladı, sanki bu dünyanın en doğal şeyymiş gibi. "Dinleniyorsundur diye sessizce girdim. Seni korkutmak istemedim."

Sözleri, sıcak duşun rahatlatıcı etkisini bir anda yok eden bir kova soğuk su gibiydi. Tabii ki. Biz eşleştirilmiştik, yani birlikte kalmalı, birbirimizi tanımalı, *gerçekten* tanımalıydık. Bu, istediğim son şeydi.

Varek çiçekleri yan sehpayı koydu ve bana doğru yürüdü. Uzun boylu olduğunu bilmeme rağmen, üzerimde dik duruşu beni yine de şaşırttı. Elini uzattı ve yanağımı okşayarak, eminim ki şefkatli ve baştan çıkarıcı bir hareket yapmak istemişti. Ama bunun yerine, korkutucu bir hareket oldu.

"Büyük bir romantik jest yapmam söylendi," dedi yumuşak bir sesle, gözleri yüzümü araştırıyordu. "İnsanlar çiçekleri sever, değil mi?"

Yutkundum. Benden çok daha büyüktü ve benim süitimde olmaması için hiçbir neden yoktu. Düzeltme, bizim süitimde. Onu kovmaya hakkım var mıydı ki? Bağırıp kaçmak yerine daha sakın bir yaklaşım sergilemeye karar verdim.

"Evet, çok beğendik. Çok güzeller. Teşekkürler."

Varek, cevabımdan cesaret almış gibi gülümsedi. "Beğendiğine sevindim. Seninle tanışmayı çok istiyordum, Allie. Profilini gördüğümde şansına inanamadım."

Sözleri beni gururlandırmalıydı, ama bunun yerine içimi boşlukla doldurdu. Bu nazik, yakışıklı Drexian, mükemmel eşini bulduğunu düşünüyordu, ama ben, onunla birlikte olmak yerine başka bir yerde olmayı diliyordum.

"Varek," diye başladım, ne söyleyeceğimi bilemeden. "Her şey çok hızlı geliyor."

Başını salladı, ifadesi ciddileşti. "Anlıyorum. Senin için çok zor olmalı. Yeni bir yere gelmek, yeni insanlarla tanışmak, benimle tanışmak." Yumuşak bir şekilde güldü. "İtiraf ediyorum, ben de biraz şaşkınım."

Bir an için suçluluk duydum. Varek kötü bir adam değildi. Beni rahat hissettirmek, bir bağ kurmak için elinden geleni yapıyordu. Kalbimin başka birine ait olması onun suçu değildi.

"Belki daha basit bir şeyle başlayabiliriz," diye önerdi Varek. "Sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin? Holografik gün batımı oldukça muhteşem."

Balkona baktım, simüle edilmiş güneş gerçekten ufka doğru batmaya başlamış, gökyüzünü canlı turuncu ve pembe tonlara boyamıştı. Çok güzeldi ve farklı koşullar altında, yakışıklı bir uzaylıyla sahilde gün batımında yürüyüş yapmak heyecan verici olabilirdi.

Ama tek düşünebildiğim Maxxon'du ve onun sıcak elini tutup yanında yürümek istediğimdi.

"Allie?" Varek'in sesi beni gerçeğe geri getirdi. "İyi misin?"

Çok uzun süre sessiz kaldığımı fark ettim. "Üzgünüm, Varek. Şu anda yürüyüşe çıkabileceğimi sanmıyorum. Yolculuktan dolayı hâlâ biraz yorgunum." Elimi karnıma koydum. "Ve midem bulanıyor."

Şüpheye düştüğünde mide sorunlarından bahset. Bu kimseyi tahrik etmez.

Yüzü biraz düştü, ama hemen bir gülümsemeyle maskeleydi. "Tabii ki. Belki daha sonra akşam yemeği yiyebiliriz? Süite bir şeyler getirebilirim."

Bu cennet gibi ortamda romantik bir akşam yemeği düşünceci midemi bulandırdı. Buradan çıkmam, kafamı boşaltmam, ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

"Harika," diye yalan söyledim, bir adım geri çekilip karnımı tutarak. "Sonra görüşürüz?"

O da başını salladı, kapıya doğru hızlıca yürüdü ve umduğumdan daha çabuk gitti.

Adama tuvalete koşmak üzere olduğumu düşündürdüğüm için suçluluk duymam gerekirdi, ama duymuyordum. Elbette, her şeyi mahvetmişim. Aceleci ve düşüncesizce davranmışım. Ama bunu Maxon'un doğru kişi olduğunu düşündüğüm için yapmışım. Onun her zaman istediğim kişi, hatta uzaylı olduğunu düşünmüştüm. Ve onu bulmak için bir sürü aptalca şey yapmışım.

Artık hepsini geride bırakmışım ve büyük bir risk alıp başarısız olduğum için kendimi kötü hissetmekten vazgeçmişim. Kapının yanından bir çift sandalet aldım, giydim ve süitten çıktım.

O süitte bir dakika daha kalamazdım. Ve açıkça Varek'in hak ettiği eş gibi davranamazdım.

Eğimli asansöre ulaştım ve sanki daha hızlı gelmesini sağlayacakmış gibi çağrı düğmesine defalarca bastım. Kapılar nihayet açıldığında, kalbim çarparken içeriye atladım.

Kapılar kapanırken ve arka planda "Beat It" in enstrümantal melodileri çalarken, nefes almaya çalışarak duvara yaslandım. Daha önce yanılmışım. Bundan kaçabilirdim.

Kontrol panelinin önüne elimi uzatmayı başardım ve eğimli asansör aşağı inmeye başladı. Dünya'ya giden şanslı bir ulaşım aracı, kaçak bir yolcu almaya hazırlanıyordu.

Bölüm

Otuz Bir

Maxxon

Hangara girdiğimde, makinelerin sürekli uğultusu, aletlerin metale çarpmasıyla çıkan keskin sesler ve ara sıra duyulan hidrolik sesleri beni karşıladı. Kaynak torçlarından kıvılcımlar uçuşuyor, tavandaki çıplak çelik kirişlere geçici gölgeler düşüyordu. Motor yakıtının keskin kokusu, daha fazla gelin bulmak için yola çıktığımda heyecan ve gezginlik duygusuyla kalbimi çarptırmıştı. Şimdi ise, geride bırakmak üzere olduğum şeyi hatırlatıyordu.

Yoğun mekanikçilerin arasında, adımlarımı dikkatli ama dikkat çekmeyecek şekilde atarak, Dünya'ya yaptığım görevlerde sayısız kez kullandığım bir nakliye gemisine doğru ilerledim. Gövdede hiç düzeltilmemiş küçük bir çöküntü fark ettim.

Bir tedarikçi olarak, itiraf etmek istemediğim kadar çok zamanımı bu gemide geçirmiştım, ama her zaman yolcu olarak. Bugün, bu değişecekti.

Fark edilmeden gemiye girdim, kokpite doğru ilerledim ve pilot koltuğuna oturdum. Parmaklarım kontrol panelinin üzerinde dolaştı, Drexian Akademisi'nde geçirdiğim günlerden kalan kas hafızası, en son bir gemiyi pilotladığımdan bu yana geçen yıllara rağmen devreye girdi.

Her Drexian kadeti uçuş eğitimi alırdı, ben Blade olarak savaşa odaklanmış olsam da, bu koltuğa oturmaya uzun zaman geçmesine rağmen ne yapmam gerektiğini biliyordum. En azından uçmak konusunda.

Yapmak üzere olduğum şeyin ciddiyeti — bir gemiyi çalmak ve her şeyi geride bırakmak — Cressidian cininin etkilerini hızla ortadan kaldırdı. Ama başka seçeneğim yoktu. Benim için yoktu. Aklımı kaybetmemek için yoktu.

Dünyadan ayrıldığımdan beri her anımı paylaşan kadın, Allie'nin en iyi arkadaşımla evlendiğini izlemeyi düşünemiyordum. Acı dayanılmazdı.

Derin bir nefes alarak, uçuş öncesi kontrollere başladım, zihnim olası varış noktaları arasında dolaşıyordu. Bir uzay üssü, anonimlik ve kendimi uzayın enginliğinde kaybetme şansı sunabilirdi. Ya da belki Dünya'ya geri dönüp, gezegenin yeniden inşa çalışmalarına katılabilirdim. Mandy'ye de söylediğim gibi, oraya yaptığım sayısız seyahatten edindiğim deneyimim değerli olabilirdi. Allie'nin memleketinden uzak durduğum sürece, bir zamanlar sömürdüğüm dünyayı yeniden inşa etmeye yardım ederek bir amaç bulabilirdim.

Ya da Drex'e dönebilirdim. Drexian Akademisi'nde geçirdiğim zamanların anıları zihnime hücum edince bu fikir beni duraksattı. Varek ve ben, genç ve hırslı, yan yana uçmayı ve savaşmayı öğreniyorduk. Sadece simülâtörde değil, savaşçı eğitim okulunun her alanında birbirimizin yardımcı pilotuydunuz. Birbirimizi zorladık, destekledik, önümüzdeki maceraları birlikte hayal ettik.

Bu bağı koparmak, Allie ve Varek'e veda etmek düşüncesi göğsümde keskin bir acı yarattı. Acıyı ovuşturarak, önümdeki göreve odaklanmaya çalıştım. Bu, potansiyel bir aşkı geride bırakmaktan daha fazlasıydı; hayatımın büyük bir bölümünü oluşturan bir dostluğu terk ediyordum.

Ama ayrılmakla, bu dostluğu da kurtarıyordum. Böylelikle, geçmişimiz her zaman bizimle kalacaktı ve aramıza giren kadın tarafından mahvedilmeyecekti, Varek bunu asla bilmeyecek olsa bile.

Ağır bir kalple son hazırlıkları tamamladım, biniş rampasını kaldırdım ve yankılanan bir gümbürtü duydum. Sonra başka bir şey oldu, geminin içinden beklenmedik bir ses geldi. Donakaldım, kulaklarımı dikip dinledim. Yine oradaydı, yumuşak bir hışırtı.

Ayağa fırladım ve geminin içinden dikkatlice ilerledim. Drexian yetkililerinin izinsiz ayrılmamın açıklamasını talep edeceğini düşünerek kendimi çatışmaya hazırladım. Ama ana kabin boştu, geminin sistemlerinin hafif uğultusu dışında sessizlik hakimdi.

Bunu aşırı hayal gücüne bağlamak üzereydim ki, başka bir boğuk ses kulağıma ulaştı. Bakışlarım yakındaki bir kapıya kilitlendi.

depo dolabına koştum ve belimden blaster'ı çıkardım. Hızlı bir hareketle kapıyı açtım ve blaster'ı doğrultarak içeride saklanan her şeye veya herkese karşı hazırlandım.

"Ne *oluyor lan*?" Blaster'ımı neredeyse düşürüyordum.

Allie küçük alanda çömelmiş, ince elbisesi buruşmuş ve saçları ıslaktı. Benim şokumu yansıtan şaşkın gözlerle bana baktı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sormayı başardım, sesim fısıltıdan biraz daha yüksekti.

Dolaptan çıktı, sanki bir hayalet görmüş gibi hızla gözlerini kırptırıyordu. "*Sen* nesin?" Sesi titriyordu. "Senin gittiğini söylediler."

"Seni bulmak için Dünya'ya gittim," diye açıkladım, sözler ağzımdan dökülüyordu. "Ama komşun, sen bir kurban olarak kaydolduğunu söyledi."

"Seni bulmak için buraya geldim." Alt dudağı titriyordu. "Ama seni bulamadım, gittin dediler ve her şey ters gitti, ben de kaçtım."

O anda, onu Dünya'da yaptığım gibi korumak, onu bir nakliye gemisinin depo odasında saklanmaya zorlayan şeyden korumak için içimi bir dürtü kapladı. Düşünmeden elimi uzattım. "O zaman benimle kaçabilirsin."

Allie'nin hareketini fark edecek zamanım bile olmadan kendini kollarıma attı. Bacaklarını belime doladı, ani darbe beni birkaç adım geriye savurdu. Düşmemesi için içgüdüsel olarak onu yakaladım, o da dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Bölüm

Otuz İki

Allie

Onun dışında kimseyle birlikte olmaya dayanamadığım için saklandığım gemide, öldüğünü sandığım Maxxon'u görmek, tüm kontrolümü kaybetmeme neden oldu. Hiçbir şeyi umursamadan kollarına atladım ve onu öpmeye başladım.

Onu bulmuştum. Beni unutmamıştı. Beni önemsiyordu. Benim onu aradığım gibi o da beni arıyordu ve sonunda birbirimizi bulmuştuk.

Maxxon ellerini kalçama kaydırды, ben ellerimi omuzlarından yüzüne kaydırıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken beni tuttu. Onunla ilgili her şey tam hatırladığım gibiydi. Cildinin sıcaklığı, dokunuşunun titremesi, ona bastırduğımda hissettiğim kaslarının sertliği.

Üstüne atlayıp ağzımı ağzına yapıştırmam onu şaşırtmışsa da, çabucak toparlandı, dilini sertçe dilimle ayırıp kendi diliyle dilimi okşadı. Ağzına iç çekerek, daha fazlasını, her şeyi istedim.

Maxxon dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ve beni hayal etmediğinden emin değilmiş gibi bana baktı, bakışları arzuyla kararmıştı.

"Durma." Onun üniformasını çekmeye başladım, onu çıkarmaya çalışıyordum. O, düzensiz bir nefes aldı. "Yavaşlayamam."

Ellerimi tekrar saçlarına götürdüm ve parmaklarımı koyu renkli buklelere doladım. "Yavaş olmanı istemiyorum. Beni sertçe sikmeni istiyorum. Bana senin olduğumu göstermeni istiyorum."

Karanlık bir mırıldanma, hırıltıya dönüştü ve dudaklarımı tekrar kendine çekerek öpücüğü derinleştirdi. Elleri, elbisemin eteğinin altına kayarken, parmakları altında hiçbir şey giymediğimi fark ettiğinde, dudaklarından çaresiz bir inilti sızdı.

Maxxon parmaklarını ıslaklığımın arasına kaydırды, inleyerek dişlerini sıkıp, "Benim için ıslanıyorsun, Allie," dedi.

"Ne yapacaksın?" diye fısıldadım, ellerinin üzerinde öne doğru sallanarak parmak uçlarının klitorisime değmesini sağladım.

O anda, sahip olduğu tüm kontrolü kaybetti. Bir eliyle pantolonunu aşağı çekti, böylece penisi fırladı ve sert, sahiplenici bir öpücükle ağzını ağzıma bastırdı, kalçalarımı kavradı ve beni kaldırdı, böylece penisinin başı girişime değdi.

Arzu içimi sıcak ve şiddetli bir şekilde sarstı, ama sonra onun ne kadar büyük olduğunu ve onun penisini almak için ne kadar gerilmem gerektiğini hatırladım. Ama bu sefer Maxxon beni yukarı doğru iterek yere çarptığında kendimi hazırlamak için bir an bile yoktu.

Beni sonuna kadar doldururken, uyuşturan öpücükleri çığlıklarımı boğdu, beni sadece bir an için yerde tuttu, sonra tekrar kaldırdı ve aşağı doğru okşadı. Vücudum onu içine alırken keskin acı hissi kayboldu ve sonra ayaklarımla sırtını sararak kendimi onun sikiinde sürmek için piston gibi hareket ettim.

Maxxon beni duvara dayayıp bir elini duvara dayayarak acımasızca vururken, bu hareketin yavaş ve nazik bir yanı yoktu. Ama onun tarafından sertçe sikilmekten sevmediğim, ihtiyacım olmayan, arzulamadığım hiçbir şey yoktu.

Maxxon öpüşmemizi kesip, derin darbelerle devam ederken nefes nefese kaldı. "Sen benimsin, Allie. Şimdi ve sonsuza kadar."

Duygularımdan konuşamayacak kadar bunalmışım, sadece başımı salladım.

Düzensiz nefesler alırken alnını alnıma bastırdı. "Vücudun benim için yaratılmış. Sen benim sikimi almak için yaratılmışsın. Sıkı küçük amcığın sikilmek için yaratılmış." Gözleri eridi ve sesi o kadar kısıldı ki zar zor duyulabiliyordu. "Ve seni o kadar sert ve o kadar çok sikeceğim ki, kime ait olduğunu bir daha asla unutamayacaksın."

Sanki içimi dolduran hisleri unutabilirmişim gibi... Onun dokunuşuna duyduğum bastırılamaz açlık, onunla doldurulma ihtiyacım, Drexianlar hangarda çalışırken bir nakliye gemisinde sikilmenin yasak heyecanı.

Başka bir Drexian'la nişanlı olduğum umurumda değildi. Tüm geminin beni başka birinin gelini sandığı umurumda değildi. Maxxon için bacaklarımı açarak kaç kuralı çiğnediğim umurumda değildi. Nakliye gemisinin sert çeliğine yapışmış ve raflar ve malzemelerle çevrili olduğum umurumda bile değildi. Tek umursadığım, nefes alamayana, düşünemeyene, yürüyemeyene kadar onun tarafından sikilmektir.

Yasak zevk içimi kapladı, Maxxon acımasızca itip kakarken vücudumu titretti. Elin ete çarpma sesleri küçük alanda yankılandı, nefes nefese inlemelerimle ve onun boğuk homurtularıyla karışarak.

Nefesim hızlanınca geriye yaslandı, kalçalarımı tekrar kavradı ve her itişinde klitorisime degecek şekilde eğdi. "İyi bir kız gibi benim için boşalacak mısın?"

Başımı tavana doğru eğip gözlerimi geriye çevirdim. Zevk dalgaları üzerime çöküp vücudumu sarsarken konuşamıyordum. Maxxon'un penisinin etrafında kasılmalar yaşarken, onu sürerken beline sıkıca sarıldım. Ama nefes almaya fırsat bulamadan, bana sertçe girip sıcak atışlarıyla kendini derinlerde tuttu.

Kükremesi etrafımızda yankılandı, sonra vücudu gevşedi ve öne doğru düştü. Maxxon başını boynuma gömdü, ben normal nefes almayı hatırlamaya çalışırken çaresizce nefes alıyordu.

Bölüm
Otuz Üç

Maxxon

Vücudunun sıcaklığı, saçlarının kokusu... Her şey acı verici derecede tanıdık ama aynı zamanda heyecan verici bir şekilde yeniydi. Bir an için, sadece birbirimize sarıldık, evrenin geri kalanı kayboldu. Bir yanım az önce olanlara inanamıyordu, diğer yanım ise Allie'yi gördüğüm andan beri bunun için koştüğümü hissediyordu. Sadece bunun bir malzeme dolabında olacağını hayal etmemiştim.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, bacakları belimden kayd ve ben nazıkçe çekildim. Allie'nin yüzüne bakarak durumu anlamaya çalıştım. "Anlamıyorum. Ne oldu? Nasıl buradasın?"

Allie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Sen Dünya'dan ayrıldıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı." Bir an durup titrek bir nefes aldı. "Seni düşünmeden duramadım."

Sözleri içimi heyecanlandırdı, ama umudumu ihtiyatla frenledim. "Peki ya Varek? Seni onunla elbise dükkanında gördüm."

"Varek mi? Onu neredeyse hiç tanımıyorum. Onu ilk kez o elbise dükkanında gördüm."

"Ama o sana yakışır."

"Bu onunla evleneceğim anlamına gelmez." Etrafımızdaki tavana kadar yığılmış malzeme raflarına bakarak, "Neden bir nakliye gemisine kaçak bindiğimi sanıyorsun?" diye sordu.

"Ama geminin nereye gittiğini bilmiyordun." Penisimi pantolonuma geri soktum. "Ya uzak bir koloniye gidiyordun?"

Ağız açık kaldı, sonra bana çarpık bir gülümseme attı. "Sanırım bunu düşünmemiştim. Tek bildiğim Varek ile evlenemeyeceğimdi. Ona haksızlık olurdu. Ve başkalarının söylediğine göre sen istasyonda bile değildin."

"Dünya'ya geri döndüm, ama seni aramaya gittim."

Yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım ve elimi kullanarak alnındaki bir tutam saçı geriye attım. "Senin binana geri döndüm ve arkadaşınla konuştum."

Gülümsedi. "Bryce. Gönüllü olarak istasyona gelme planımdan pek emin değildi, ama ben planımın işe yarayacağından ve seni bulacağımdan emindim."

"Şey, biraz öyle oldu."

Şaşkın bir kahkaha attı. "Sanırım öyle oldu." Sonra başını eğdi ve beni değerlendirdi. "Ama neden bu gemidesin? Nereye gitmeyi planlıyordun?"

Ben, kısa bir süre önce hissettiğim çaresizliği hatırlayarak iç geçirdim. "Gitmek zorundaydım. Seni Varek'le birlikte görmeye dayanamazdım. Onun sana dokunduğunu görmek beni neredeyse mahvetti. Senin onunla evlendiğini görmeye dayanamayacağımı biliyordum ve bunu engellemenin imkânı yoktu." O açıklamamı istemeden önce ekledim, "Varek, Drexian Akademisi'nden beri en yakın arkadaşımıdır."

"En iyi arkadaşın mı?" Elini yüzümün yanına koydu. "Oh, Maxxon, çok üzgünüm."

Başımı salladım, ama aynı zamanda elinin sıcaklığına yaslandım. "Senin suçun değil. Bilemezdin. Aslında suç tamamen bende. Dünya'dan döndüğümde sana birinden bahsetmeliydim. Protokolü ihlal ettiğimi itiraf etmeliydim. Bir insana aşık olduğumu açıklamalıydim."

Sözlerim onu donmuş gibi hareketsiz bıraktı. "Beni seviyor musun?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Seni bulmak için kariyerimi tehlikeye attım ve şimdi bir gemiyi çaldığım için askeri yargılanma riskiyle karşı karşıyayım, bu yüzden sana delicesine, derinden, takıntılı bir şekilde aşık olduğumu söylemek sanırım doğru olur."

Göğsünde bir hıçkırık belirdi ve ellerini yüzümün iki yanına koydu. "Ve ben de sana gerçekten, delicesine, derinden, takıntılı bir şekilde aşışım."

Bir an için dilim tutuldu. Onun sözleri, hayatımda istediğim her şeydi ve onun sevgisi, ihtiyacım olan tek şeydi. Kalbim o kadar çok sevinçle doldu ki, patlayacağından emin oldum. Elimi saçlarında gezdirdim, başının arkasını kavradım ve dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım.

Bu öpücük çaresiz ve çılgınca değildi. Onun yerine, dudaklarını yavaşça ve şehvetle öptüm, onu tatmak ve hissetmek için zaman ayırdım. Dilimle onun dilini okşadım, her hareketim şefkat ve sevgiyle doluydu. Karşılığında, vücudu benimkine erirken inledi.

Sonunda nefes nefese ayrıldığımızda, alnımı alnına dayadım. "Hala bunun gerçek olduğuna, senin gerçekten burada olduğuna, birbirimizi bulduğumuza inanamıyorum."

"Kadere inanmıyor musun?" Bana şakacı bir öpücük verdi, alt dudağımı ısırıldı. "Beni yaya geçidinde görmek gerekiyordu, istila sırasında birbirimizi kurtarmamız gerekiyordu ve bu uzay istasyonunda birbirimizi bulmamız gerekiyordu. İkimizin yaptığı her hareket bizi birbirimize daha da yaklaştırdı."

"O kadar yaklaştık ki, farkında olmadan birlikte kaçmak üzereydik." Gemiye çılmadan önce onu bulduğum için rahat bir nefes aldım.

Dudaklarında yaramaz bir gülümseme belirdi. "Peki, nereye kaçalım?"

Gülerek, küçük alanı dolduran sesimiz, hala geminin motorları çalışırken dolabın içinde olduğumuzu hatırlattı. "Öncelikle, buradan gitmeliyiz. Eşleşmemizin onaylanmasını sağlamalı ve Varek'i bulmalıyız."

O çekindi. "Seninle gelmemi ister misin?"

Kafamı salladım. "Tek başıma gitsem daha iyi olur. Sen süitinde beni bekle."

Kaşlarından biri kalktı. "Sonra benim Güney Pasifik bungalovuma gelirsin." "Serge ile konuştuktan sonra."

"Serge mi?" Gözlerini birbirine bastırdı ve aralarında bir kırıksıklık oluştu. "Neden o?"

"Çünkü onun planlaması gereken bir düğün var ve seni karım olarak çağırmak için daha fazla bekleyemem."

Allie mırıldandı ve bana gülümsedi. "Karım. Kulağa hoş geliyor, bu çok çılgınca çünkü hiç kimsenin bana karım demesini isteyeceğimi düşünmemiştim."

"Peki şimdi?"

"Sabırsızlanıyorum, kocam."

Biraz daha dolapta kalmayı düşünürken homurdandım.

Bölüm

Otuz Dört

Allie

Koridorda süzülerek, mırıldanarak süitime geri döndüm. Son bir saatte olanlar, güzel ve gerçek dışı bir rüya gibi zihnimde tekrarlandı. Maxxon'un kolları beni sarmış, dudakları dudaklarımdaydı, birbirimize verdiğimiz sözler... O işleri hallederken süitime dönmeyi kabul etmek için tüm irademi kullanmam gerekti, ama ihtiyatlı davranması gerektiğini anlıyordum.

Gatazoid düğün organizatörüne önce söyleyeceğimiz şakasına rağmen, Maxxon üstleriyle konuşması gerekiyordu. Dünya'daki buluşmamızı ve neden haraç gelini olmayı kabul ettiğimi açıklaması gerekiyordu. Onunla birlikte gidip niyetim hakkında tamamen dürüst olmadığım için özür dilemeyi teklif ettim, ama kendisi bunu kendi başına yapmakta ısrar etti. Drexian subayı olduğu için, onun suçu benimkinden daha ağırdı.

Tribute gelinlerin fikrini değiştirmelerine izin veriliyordu ve Maxxon'a göre, bir Drexian'ı reddedip başka birini kabul eden ilk kişi ben olmayacaktım. Ayrıca, bir pezevenkine aşık olan ilk kişi de ben olmayacaktım ve o da başka birine ait bir tribute'u alan ilk pezevenk olmayacaktı. O Drexianlara ne olduğunu sormamıştım, ama sanırım bu da biraz incelik gerektiren bir işti.

Düşüncelerime dalmış bir şekilde köşeyi döndüğümde, yüksek bir ses beni hayallerimden uyandırdı.

"Allie! Buradasın!" Serge'nin coşkusu beni gerçekliğe geri döndürdü. "Aman Tanrım, haline bak! Parıldıyorsun!"

Yanaklarım kızardı. Neden parıldadığımı çok iyi biliyordum, ama gerçek nedeni paylaşmaya niyetim yoktu. "Teşekkürler."

"Mükemmel bir gelin olacaksın." Yanıma geldi, platform ayakkabıları sert zeminde tıklıyordu. "Her şeyi planlamaya başlamak için sabırsızlanıyorum!"

Ben de planlamaya başlamak için sabırsızlanıyordum, ama Serge'nin inandığı gibi Varek ile evlenmek için değil. Yine de, Maxxon ile bir an önce evlenmek istiyordum.

"Söylesene," Serge küçük kolunu koluma taktı, "nasıl bir düğün hayal ediyorsun? Büyük ve görkemli bir şey mi? Yoksa daha samimi ve romantik mi?"

Tereddüt ettim. Bu oyuna uymak yanlış mıydı? Başka bir damatla evlenmeyi planlarken Serge'ye düğünden bahsetmek dürüstçe değil miydi? Ondan gerçeği saklamak kötü müydü?

Sonra düşüncelerim Maxxon'a, onu ilk gördüğüm ana, mağaradaki havuzda durduğu ana geri döndü. "Su."

Serge yürümeyi bıraktı ve beni durdurdu. "Su mu?"

Kafamı hafifçe salladım. "Suyu seviyorum. Suyun önünde bir düğün yapabilir miyiz?"

Serge'nin gözleri parladı. "Şelaleye ne dersin? Plaj düğünleri çok güzel ama çok sıradan." Koridorda kimse olmamasına rağmen, kimse duymasın diye ağzının kenarından konuşmaya başladı. "Yanlış anlama. Ben de herkes gibi kumda güzel bir gün batımı düğünü severim, ama bunu çok yaptık, değil mi?"

"Doğru."

"Bayıldım!" Serge kolumu bıraktı, her zaman yanında taşıdığı not defterini çıkardı ve hızla notlar almaya başladı. "Tabii ki holografik olacak, ama tasarımcılarımız Varek'le düğününüz için muhteşem bir şey yaratabilirler."

Onu düzeltmek için ağzımı açtım, ama artık bana dikkatini vermediğini fark ettim.

"Hemen tasarımlara başlayacağım!" dedi ve geri çekilirken hala klipboardunu karıştırıp heyecanla şelale simülasyonları ve sis jeneratörleri hakkında mırıldanmaya devam etti. "Bu muhteşem olacak."

O telaşla uzaklaşırken ben de nefesimi bıraktım. O kadar da kötü geçmemişti, ancak Varek ile düğün planlarımın rafa kaldırıldığı söylenebilirdi.

dişli, ki bu pek de iyi bir şey olmayabilir. Eğimli asansöre doğru ilerledim, boş bir kabine adım attım ve neredeyse kesin olarak "Pour Some Sugar On Me"nin zarif bir yaylı düzenlemesiyle çalınan müziğin karşıladi. 80'lerin Muzak müziği hakkında birine sormam gerekiyordu.

Eğimli asansör katımda durduğunda, tik ağacından yapılmış koridordan hızla yürüdüm, avucumu kapı paneline bastırarak süitime girdim. Nefesimi tutarak durdum ve odayı taradım. Kimse yoktu.

Varek'in gitmiş olmasına şükrederek yüksek sesle nefes verdim ve yalnız kaldım. Sonra uzun süre yalnız kalmayacağımı hatırladım. Maxxon, üstleriyle konuşur konuşmaz süitiime gelecekti.

Güçlü kollarıyla beni nasıl sardığını, beni kaldırıp duvara bastırıldığını, bacaklarımı ona doladığımı, külot giymediğimi fark edince öpücüğünün nasıl çılgınca olduğunu düşündüm. Bu anı hatırlayınca kalbim hızla çarptı, vücudumda hoş bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarımın arasında karıncalanma hissettim.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Maxxon süitime geldiğinde hazır olmak istiyordum. Onunla hayatımın geri kalanını geçirmek için ne kadar hazır olduğumu göstermek ve hayatının geri kalanının nasıl olacağını bir kez daha tatmasını sağlamak istiyordum.

Kalbim hızla atarken, kıyafetlerimi çıkardım ve dolaba doğru yürüdüm, çekmecelerden bulabildiğim en yumuşak, en ipeksi geceliği çıkardım. Şeffaf, siyah ve ince bir gecelikti, giydiğimde tenimde fısıldıyordu.

Devasa yatağa tırmandım, uzun saçlarımı parmaklarımla okşayarak omuzlarıma yumuşak dalgalar halinde dökülmelerini sağladım ve umarım çekici bir poz verdim.

Beklerken, Maxxon'un kapıdan girdiğinde vereceği tepkiyi hayal ederek zihnim dolaşmaya başladı. Gözleri arzu ile kararacak mıydı? Beni tek kelime etmeden kollarına alacak mıydı? Depo odasında yaptığı gibi beni sert ve hızlı bir şekilde becerecek miydi?

Onun beni dolaba nasıl çaresizce soktuğunu düşünmek, bacaklarımın arasında sıcaklık dalgaları yaratıyordu. Elimi aşağı kaydırırken bacaklarımı açtım ve

kendimi çoktan ıslak buldum. Maxxon'un içeri girip beni bacaklarımı onun için açmış halde görmesini hayal ederken alt dudağımı ısırđım. Beni önce tatmak mı isterdi, yoksa ben çığlık atana kadar sertçe ve derine girmeyi kendinden alamaz mıydı?

Dudaklarımdan aç bir ses çıktı ve klitorisimi buldum, Maxxon'un bana yapmasını istediğim her şeyi ve ona yapmak istediğim her şeyi düşünürken parmağımı kayganlığı üzerinde daireler çizerek gezdirdim. Daha hızlı daireler çizdikçe nefesim hızlandı ve sığlaştı, Maxxon'un parmağım değil de dilinin klitorisimi yaladığını hayal ederek sırtımı kavisledim.

Gözlerimi kapattım ve bacaklarımın arasında kafasını ve beni yalarken boğazından çıkan inlemelerini hayal ettim. Onun oturup kocaman sikini yumrukladığını, dudaklarının benim sıvılarımla ıslak olduğunu hayal ederken titreme geçirdim. Sonra bacaklarımı onun için daha da açtığımı ve bana sikmesini emrettiğimi hayal ettim. Sikini içime sokarken klitorisime son bir vuruş yaptım ve vücudum patladı, orgazm olurken titremeler geçirdi.

Bacaklarımı açtım ve artçı sarsıntılar beni sararken geriye uzandım. Sonra gözlerim açıldı ve Drexian süitimin yabancı ortamında bir an için yönümü kaybettim. Ama zihnim tekrar odaklanmaya başladığında bir bip sesi duydum.

Nerede bip sesi geliyordu? Birden fark ettim ki kapıydı.

Kalbim hızla çarptı. Maxxon! Drexianlarla işlerini halletmiş olmalıydı. Hızla oturdum ve saçlarımı düzeltmek için parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim. Uyarılmamdan dolayı uyluklarım ıslaktı ve meme uçlarım sertleşmişti. Maxxon'un tepkisini hayal ederken yanaklarım kızardı. Az önce yaptığımı anlar mıydı? Ona söylersem heyecanlanır mıydı?

"Girin," dedim, sesim her zamankinden daha boğuk çıkmıştı.

Kapı yumuşak bir sesle açıldı ve ben heyecanla öne eğildim, dudaklarımda şehvetli bir gülümseme belirmişti. Ama sonra gülümsemem dondu ve midem düğümlendi.

O Maxxon değildi.

Bölüm

Otuz Beş

Maxxon

Köprüye adım attığımda kalbim çarpıyor, avuçlarım terlemişti. En azından mekan loş ışıkla aydınlatılmıştı, koyu renkli duvarlar ve konsollar, çalışma komuta köşküne özgü tanıdık bip sesleri ve parazitli iletişimler vardı.

İçeri girdiğimde herkes başını bana çevirdi. Düzgün üniformalı savaşçılar, siyah konsollarda görevlerini yapıyordu. Bakışları meraklıydı ama hemen görevlerine döndüler. Köprünün önündeki geniş cam duvar, gemimizin ötesindeki yıldızlarla dolu uzayın nefes kesici manzarasını sunuyordu. Bir an için manzarayı ve istasyonun kontrol merkezinin disiplinli verimliliğini takdir ettim.

Varek'i aradım. Köprüde olduğu söylenmişti, ama onun yerine Dakar, ellerini arkasında birleştirmiş, subayları denetlerken dikkatle ayakta duruyordu. Koyu renkli Drexian üniformasıyla etkileyici bir görüntü sergiliyordu ve kahverengi saçları, Inferno Force savaşçısının vahşi doğasını gizleyen düzgün bir topuzla geriye toplanmıştı.

"Maxxon." Dönüp başını bana doğru eğdi. "Beklenmedik bir ziyaret."

Saygıyla başımı eğdim. "Dakar. Varek ile konuşmak istiyordum ama..."

Dakar'ın kaşları hafifçe kalktı. "Varek kısa bir süre önce çıktı. Size yardımcı olabilir miyim?"

Tereddüt ettim, görev yerlerinde duran subaylara göz gezdirdim. "Aslında, vaktiniz varsa, özel olarak konuşmak isterim."

Beni uzun bir süre inceledikten sonra başını salladı. "Peki. Kaptanın odasını kullanalım."

Dakar'ı köprüden geçerek, yaklaştığımızda açılan bir kapıya kadar takip ettim. Kaptan'ın hazırlık odası, az önce çıktığımız, gelen iletişimler ve sürekli taramalarla dolu odanın tam tersiydi. Koyu tonlarda dekore edilmiş oda, otorite ve sakinlik havası yayıyordu. Odanın ortasında parlak bir masa hakimdir ve yüzeyi, yukarıdan gelen yumuşak ışığı yansıtıyordu. Gözlerim, dışarıdaki yıldızlarla dolu boşluğu gizlice görebilen uzun, dar bir pencereye takıldı.

Dakar masanın arkasına geçti ama ayakta kaldı, duruşu rahat ama tetikteydi. "Ee, Maxxon, aklında ne var?"

Derin bir nefes alıp kendimi hazırladım. "Allie hakkında... Dünya'dan gelen kadın."

"Hiçbir şey olmadı olan mı?" Dakar'ın sesi dikkatlice tarafsızdı, ama gözlerinde bir parıltı yakaladım.

Derin bir nefes aldım. Gemide duyduğum konuşmalardan, Dakar'ın daha önce istasyonda reddedilmiş kadınlarla birlikte yaşayan ve kurban gelin olma fikrini reddeden bir kadınla evlendiğini biliyordum. Kuralları çiğnemek ona yabancı değildi, bu mantıklıydı. Ne de olsa o Inferno Force'tandı.

"Dünya'da olanlar hakkında tamamen dürüst olmadım. Onun duygularının derinliğini bilmiyordum, kendiminkileri de. Ama artık biliyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, Dakar'ın ağzının köşelerinde küçük bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum. Ve bunun yol açabileceği sorunlar konusunda endişelisin?"

Bu, hafif bir ifadeydi. "Varek, akademide öğrenciyken en yakın arkadaşımdı. Onu incitmek istediğim son kişi, ama Allie'ye olan aşkımı da inkar edemem."

Dakar masanın etrafında dolaştı ve bana dönerek masaya yaslandı. "Maxxon, sana bir şey söyleyeceğim. Bu ilişki kamuoyuna duyulmadan önce uzun bir süre yasak bir aşk yaşadım."

Benim şaşırmış gibi yapmamı beklemedi.

"Kolay olmadı ve akıllıca da değildi. Sonunda birbirimize ve dünyaya karşı dürüst olmaya karar verdiğimizde, neredeyse çok geç olmuştu." Ayağa kalktı. "Dürüst ol. Varek'le konuş. Eğer sen ve Allie birbirinizi eş olarak kabul etmek istiyorsanız, Drexian liderliğinde kimse size engel olamaz."

Rahatladım, ama hemen ardından yeni bir endişe dalgası geldi. "Varek'i bulmam lazım."

Dakar ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Bulmalısın." Sonra masasının arkasına geçti. "İdari işleri ben hallederim."

Yenilenmiş bir kararlılıkla hazırlık odasından çıktım ve köprüden uzaklaştım. Varek'e ne söyleyeceğimi düşünürken zihnim hızla çalışıyordu. Onun gelecekteki eşi olabileceğini düşündüğü kadına aşık olduğumu ona incitmeden nasıl açıklayabilirdim?

Ama Varek'i bulmadan önce Allie'ye gitmem gerekiyordu. Her şeyin yoluna gireceğini ona söylemem gerekiyordu. Ayrıca onu tekrar kucaklamak ve onun gerçekten benim olduğunu kendime kanıtlamak istiyordum.

Onun süitine doğru yürüdüm, ona dokunmayı hayal ederken parmak uçlarım titriyordu. Kapının önünde bir an durdum, sonra panelin yeşil renkte yanıp söndüğünü fark ettim, avucumu panele bastırdım ve kapı açıldı.

"Allie?" diye seslendim, içeri girip üniformamın ceketini çıkarmaya başladım.

"Varek'i bulamadım, ama seni görmek için daha fazla bekleyemedim."

Yatak odasının köşesini döndüğümde sözlerim boğazımda düğümlendi. Kanım dondu ve hareketimin ortasında donakaldım, ceketim yarı açık halde.

Orada, odanın ortasında Varek duruyordu.

Ağzım açık, boğazımda hiçbir açıklama yapamadan arkadaşşıma baktım. Varek'in bakışları yüzümden kısmen açık göğsüme, sonra da Allie'nin oturduğu yatağa kaydı. Allie, şeffaf siyah bir gecelik giymişti.

Bir anda yüzü sertleşti, şok ve tehlikeli bir şekilde ihanete benzeyen bir ifadeyle karardı.

Sonra bana saldırdı.

Bölüm

Otuz Altı

Allie

İki Drexian'a bakakaldım, konuşamıyordum, durumu yatıştırarak hiçbir şey söyleyemiyordum. Ne diyebilirdim ki? Varek'i duymadan önce Maxxon'la birlikte olduğumu, bu yüzden sadakatsizlik sayılmayacağını mı? Bu, Maxxon'un nakliye gemisinin malzeme odasında beynimi siktiği gerçeğini değiştirmezdi.

Ama nişanlımı neredeyse hiç tanımadan bunu yapmak gerçekten aldatmak mıydı? Yüzündeki ifadeden, evet diyeceğini tahmin ediyordum.

Maxxon da benim kadar şaşkındı ve yatak odasına girerken soyunmuş olması beni utandırdı. Medeni bir konuşma yapma hayalleri suya düştü.

Maxxon ağzını açıp bir açıklama yapamadan Varek ona saldırdı.

Maxxon şaşırtıcı bir çeviklikle saldırıyı atlatınca çığlık attım.

Varek nefes nefese dönerek, "Ne zamandır benim eşimi baştan çıkarıyordun?" diye bağırdı.

"Düşündüğün gibi değil," diye bağırdı Maxxon.

Her aldatıcı böyle demiyor muydu? Düşündüğün gibi değil mi? Bu sözler Varek'i ikna etmedi, yumruklarını sıkarak, savaş pozisyonu aldığını düşündüğüm bir şekilde çömeldi.

"Beni böyle ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim," diye homurdandı Varek.

Maxxon'un sesi kararlı ama acı doluydu. "Asla yapmam, Varek. Bana inanmalısın."

İki Drexian'ın birbirlerinin etrafında dönüp dururken, vücutlarından yayılan gerginliği izlerken, bunun çok daha kötü bir şeye dönüşebileceğini fark ettim. Bunlar ciddi zarar verebilecek eğitilmiş savaşçılardı ve şu anki halleriyle birbirlerini öldürebilirlerdi.

Bu benim hatamdı. Benim eylemlerim, kararlarım bu noktaya gelinmesine neden olmuştu. Çok geç olmadan bunu durdurmak için bir şeyler yapmalıyım.

Derin bir nefes alıp yataktan atladım, Maxxon ve Varek'in arasına koştum, kollarımı uzatarak onları ayırmaya çalıştım. "Durun!" diye bağırdım, sesim hissettiğimden daha güçlüydü. "Lütfen, ikiniz de, durun!"

Varek'in gözleri doğrudan benim ince geceliğime takıldı. "Onu bekliyordun, değil mi? Beni değil."

Sadece mutlak gerçeğin yeterli olacağını bilerek, zorlukla yutkundum. "Maxxon'u bekliyordum," itiraf ettim, sesim yumuşak ama kararlıydı. "Ama bunun sandığın gibi olmadığını anlamalısın. Onu aramak için bu istasyona geldim. İstilada Dünya'da tanıştık. Orada bir araya geldik, ama sonra Maxxon gitmek zorunda kaldı. Onu bulmak için kurban gelin oldum. Şimdi bunun aptalca bir plan olduğunu biliyorum, ama kimseyi bu işe karıştırmak ya da seni incitmek istemedim."

Varek bana bakarken derin nefesler aldı, sonra bakışlarını Maxxon'a çevirdi. "Bu doğru mu?"

Maxxon'un vücudu hafifçe gevşedi. "Doğru, ama sana onu ilk gördüğümde aşık olduğumu söylemiyor. Dünya'yı ve onu terk ettiğim için aptaldım. Onu bulmak ve ona söylemek için gezegene geri döndüm, ama o çoktan buraya gelmişti."

Varek dikleşti. "Bütün bunlar benden önce mi oldu?"

Ona doğru bir adım attım, elimi uzattım ama ona dokunmadan durdum. "Sana yemin ederim, Varek, öyle oldu. Seni tanımadan önce Maxxon'a aşık olmuşum. Eğer ben..." Durup, kelimelerimi dikkatlice seçtim. "Eğer Maxxon'la önce tanışmasaydım, senin eşin olmaktan onur duyardım."

Arkamda Maxxon yüksek sesle boğazını temizledi. Ona nasıl geldiğini fark edince gülümsemeyi zor tuttum. Varek, beni şaşırtarak kısa bir kahkaha attı.

Sonra arkadaşına döndü. "Neden bana söylemedin? Onunla eşleştirildiğimi biliyordun."

Maxxon bakışlarını yere indirdi. "Yapmalıydım, ama Allie'nin beni aramak için istasyona geldiğini bilmiyordum. Bu kadar güçlü hisleri olan tek kişinin ben olduğuma kendimi inandırmıştım. Onun bir Drexian ile eşleştirilmek için geldiğine ve o Drexian'ın da sen olduğuna inanmıştım. Onun yoluna çıkmaya hakkım olmadığını düşündüm." Gözlerini kaldırıp Varek'in bakışlarını karşıladı. "Ama onu başka biriyle görmek dayanılmazdı, o kişi en iyi arkadaşım olsa bile. İstasyonu terk etmeye karar vermiştim ve Allie beni bulduğunda bir gemi çalmak üzereydim."

Maxxon, Varek'le evlenmekten kaçarken beni bulduğunu ya da sonrasında neler olduğunu ayrıntılı olarak anlatmadığı için içimden küçük bir rahatlama hissettim.

Varek başını tavana doğru çevirdi ve derin bir nefes verdi, sonunda Maxxon'un gözlerine baktı. "Tamam, seni öldürmeyeceğim... bu seferlik."

İçimde hissettiğim rahatlama o kadar yoğundu ki, iki Drexian'ın savaş duruşlarını gevşetmesini izlerken başım dönmeye başladı. Varek, Maxxon'un omzuna vururken bana hızlıca bir bakış attı. "Eşin kesinlikle hoşuna gitmeyeceği için sana sarılmayacağım, ama sana mutluluklar diliyorum."

Neredeyse çıplak olduğumu fark ettim ve yüzüm kızararak Maxxon'un arkasına geçtim. "Teşekkürler, Varek. Harika ve uygun birini bulacağımı biliyorum."

O, süitten çıkarken gülerek kapıyı arkasından kapattı.

Maxxon dönüp beni kollarına çekti. "Bunun için çok üzgünüm."

Vücudumdaki son gerginlik de kayboldu. "Bitti. Artık gerçekten birlikte olabiliriz, değil mi?"

Maxxon başını salladı. "İdari işlemler hallediliyor ve Varek kısmını da çok iyi hallettin."

Geriye yaslandım ve göğsüne vurdum. "Gerçekten onunla kavga edecektin?"

Maxxon bana gülümsedi. "Hayır, ama biz Blades'iz. Küçük kavgalarla işleri hallederiz."

Gözlerimi devirdim. Tipik bir davranış, ama Drexian'ın karısı olacaksam, bol testosterona alışmam gerekecek galiba.

Maxxon başını çevirdi ve sonunda su üstündeki bungalovu incelemeye başladı. "Oldukça etkileyici." Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. "Artık benim de değil, değil mi?"

İçimden gelen bir kahkaha patladı. "Olabilir. Nazikçe istersen."

Maxxon tek kelime etmeden beni kucakladı ve yatağa taşıdı. Beni yatağa bıraktı, yumuşak yüzeyde zıpladım, sonra dört ayak üstüne çökerek yatağa tırmandı ve üzerimde durdu. "Başka bir şey yaparsam ne olur?"

Kaşlarımı kaldırıp alt dudağımı yaladım. "Ne kadar nazikçe?"

Bir hırıltıyla üzerime atladı, boğazımı ısırdı ve boynuma doğru öperek indi.

Ona o kadar dalmıştım ki, suyun şapırtısını, kuşların şarkılarını, kapının açılma sesini duymadım.

"Tamam, hayatım, bu çok mu fazla..." Serge, süite girerken sesini duyurdu.

Maxxon öpüşmeyi bırakıp boynunu çevirdi, ben de oturup birkaç metre ötedeki Gatazoid'i gördüm, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştı. Yanında Reina duruyordu, yüzünde şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifade vardı.

Serge'nin bakışları aramızda gidip geldi, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyordu. Anladığımı gördüm — öpüştüğüm Drexian benim resmi eşimin değildi.

"Ama... ama... düğün planları!" Serge, klipsli dosyasını kalkan gibi göğsüne sıkıştırarak kekeleydi. "Şelale! Su! Şey..." Gözleri geriye yuvarlandı ve sesi kesildi.

Reina hızlıca hareket ederek Serge'yi bayılmadan yakaladı. Bize baktı, bir kaşını kaldırdı ve bunu daha önce de yapmış gibi bir hisse kapıldım. "Sanırım bu, konuk listesinde bazı değişiklikler yapmamız gerekeceği anlamına geliyor."

"Her şeyi açıklayabiliriz," dedim ona. "Söz veriyorum."

Reina, hala baygın olan Serge'yi yakındaki bir sandalyeye sürüklerken gülümsedi. "Düğün hala yapılacak mı?"

Maxxon'a baktım, kalbim patlayacak gibi atıyordu. "Kesinlikle."

Bana gülümsedi. "Ve mümkün olduğunca çabuk."

Bölüm

Otuz Yedi

Maxxon

“Özel dalma havuzundan nasıl haberim olmadı?” diye sordum, kendimi tamamen ılık suya bırakarak.

"Terasa hiç çıkmadın," dedi Allie, holografik okyanusun üzerindeki tik ağacından yapılmış platformun içine yerleştirilmiş küçük havuzun basamaklarında dururken. Yemyeşil kıvrımlarını ortaya çıkaran minik pembe bir bikini giymişti ve onu vücudundan yırtıp almak istedim.

Bunun sadece holografik bir görüntü olduğunu biliyordum, ama havadaki tuz kokusu ve tropikal çiçeklerin tatlı aromasını taşıyan hafif esinti, her şeyi çok gerçekçi kılıyordu. Allie gerçek olduğu süreç, hayatımdaki diğer her şeyin ışık ve enerjiden oluşması umurumda değildi.

Etrafına bakındı, alt dudaklarını ısırıldı. "Mayo giymeliydin."

Su, etkileyici vücudumu daha da etkileyici gösterdiği için kendime baktım. "Kimse bizi izlemiyor." Yanakları sevimli bir pembe renge büründü. "Ama izleseler umurunda olur mu? İstasyon'da kalmıyoruz ki."

Dünya'ya dönmek için izin almıştık — Allie'nin kedisi, köpeğimiz ve en iyi arkadaşı da bizimle birlikte gelecekti — böylece ben, haraç gelin geçişi ve iki türün entegrasyonu üzerinde çalışabilecektim. Ortaya attığımız teori, Dünya'daki insanlar ne kadar mutlu Drexian-insan çiftleri görürse, Drexianların kabulü o kadar hızlı ve sorunsuz olacaktı.

Bu yüzden, düşünümüz ve kısa balayımızın ardından, Tekne'ye veda edecektik. O zamana kadar, her anının ve

eşimle geçireceğim her anın tadını çıkaracaktım.

Allie omzunun üzerinden bakıp gözlerini tekrar bana çevirdi. "Sen çok kötüsün."

Gülerek, "Yaklaş da ne kadar kötü olduğumu söyle" dedim.

Bana başını salladı. "Bugün Serge ve Reina ile son düğün planlama toplantımız var. Her an gelebilirler."

Hızla hareket ederek küçük havuzu geçtim ve bir elimi beline doladım. "O zaman çabuk olmalıyız."

"Maxxon!" Onu suya çekmeye çalışırken çıplak göğsüme vurdu.

Bacakları belime dolandı ve ben anında nakliye gemisindeki malzeme dolabını düşündüm. "Seni böyle seviyorum."

O da bana şakacı bir şekilde su sıçrattı. "Sen iflah olmazsın."

Yüzümdeki su damlalarını sildim. "Berbat olduğumu düşündüm."

"İkiniz de öyle." Bana muhtemelen sert bir bakış attı. "Ve beni ıslattın."

"Planım oydu," dedim, bir elimi aşağı kaydırıp, kıcını zar zor örten kumaş parçasının altına soktum. Parmağımı altına sokup, açıklığını okşadım.

Göz bebekleri büyüdü ve hızlıca nefes aldı. "Maxxon..."

"Evet?" Parmağımı içine kaydırđım, yüzündeki ifadeyi ve gevşeyen hatlarını zevkle izledim.

Beni daha derine almak için hareket etti, beni azarlarken bile kollarını sırtıma dolayarak düğmelerimi ovuşturdu. "Sen çok kötüsün."

Onun dokunuşuyla arzu içimi kapladı ve ikinci parmağımı da içeri soktum. "Kötü olmamı sevdiğini sanıyordum." Sonra öne eğildim ve kulağına fısıldadım. "Benim için kötü olmayı sevdiğini sanıyordum."

Nefes nefese inleyerek parmaklarını sert ve kızarmış düğümlemlerim boyunca gezdirdi. "Sen ne olmanı istersen o olurum."

"Benim, *Cinnara*." Dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım ve parmaklarımı içinde hareket ettirirken dilimin onun dilini dolaşmasına izin verdi. "Hepsi benim."

Dudaklarımı dudaklarından ayırdığımda, zevkten sersemlemiş gibi görünüyordu. "*Cinnara*?"

Onu kaldırdım, böylece bikini üstünün ince kumaşından meme ucunu yakalayabildim. "Aşkım."

Bana doğru eğildi. "Bu ses hoşuma gitti, seninim denilmesinden hoşlandım."

Bir meme ucunu emdim, sonra diğerine geçtim, başparmağımla kaygan meme ucunu okşayacak şekilde elimi kaydırdım. Nefesi hızlanırken başparmağımı dairesel hareketlerle gezdirdim.

Bacakları belime sıkıca sarılırken, adımı haykırdı ve vücudunu sarsan titremelere teslim oldu, parmaklarımı tekrar tekrar sıkarak.

Allie bana yaslanarak nefes aldı, yanağı sert göğsümün üzerinde dinleniyordu. Onu birkaç santim indirdim ve penisim kalçalarının arasında çarptı.

Kollarını kaldırdı ve başının arkasına uzandı, boynunun arkasındaki ipi çözdü ve mayosunun üstünü düşürdü. Göğüslerinin ortaya çıkmasıyla ağzım kurudu, bej renkli meme uçları sertleşmiş ve kabarmıştı.

Ama tekrar kollarımın arasına düşmek yerine, bacakları havuzun dibine çarparak benden uzaklaştı. Kendimi toparlamak için bir saniye bekledim, ama hemen ona atıldım ve kolumu beline doladım. Güldü ve havuzun kenarına tutunarak başını geriye çevirip bana şeytani bir gülümseme attı.

"Benden kaçıyor musun?"

Kafasını salladı. "Sadece zor kızı oynuyorum."

O benden uzaklaşırken, ben arkadan ona sarılmıştım. Boğazımdan bir kahkaha çıktı. "Bu pozisyonda seni elde etmek *o kadar da* zor değil."

Kıçını bana doğru çıkardı. "Göster bana."

Havuz, su üstündeki bungalovdan uzanan terasta olduğu için, komşu balkonları görmek için her iki tarafa da bir bakmak yeterliydi.

Birinin dışarı çıkıp göğüsleri açıkta olan eşimi görebileceği düşüncesi kalbimi hızla attırdı.

"Burada arkadan sikmemi mi istiyorsun?" Bir bacağımı kullanarak suyun altında bacaklarını ayırdım.

Bacaklarını benim için daha da açarken kışını daha yukarı kaldırdı. "Diğer tüm Drexianlar senin olduğumu bilsinler, değil mi?"

Onu bir elimle sardım ve göğüslerinden birini avuçladım, meme ucunu parmağımla okşarken sikimi onun kıvrımlarının arasına yönlendirdim. Sonra bir homurtuyla içine girdim.

Beni tamamen içine alırken nefesi dışarı çıktı. Allie kalçalarını benim hareketlerime uyacak şekilde hareket ettirirken su havuzun kenarlarından sıçradı.

Bir elimle saçlarını tararken, diğer elimle kalçasını tuttum, parmaklarım derisine batıyordu. Sonra penisimi, sadece başı içinde kalacak şekilde dışarı çıkardım. "Kötü olmak hoşuna gidiyor, değil mi, benim iyi kızım?"

Kalçalarını kıvırdı ve omzunun üzerinden bana aç bir bakış attı. "Drexian kardeşlerinin beni sikerken görmesini isteyen sensin. Şimdi kötü olan kim?"

Kaba bir kahkaha attım. "Neden senin beni ne kadar iyi aldığını, sıkı küçük vücudunun benim sikimin etrafında ne kadar iyi gerildiğini sadece ben göreyim?"

Onu sözlerimle kızdırmayı ne kadar sevdiysem de, onu başka biriyle paylaşacak hiçbir yanımdı yoktu. Ama onu kızdırdığımda zevkten kızarmasını izlemeyi seviyordum. Elimi göğsünden bacaklarının arasına kaydardım, sinirlerinin toplandığı yeri bulduğumda keskin nefesini tadarak parmağımla üzerinde gezdirmeye başladım.

Neredeyse anında nefes almaya başladı ve altımda kıvranmaya başladı, ikinci boşalması hızlı ve şiddetliydi, vücudu benim sikimi sıkıca kavradı. Mengene gibi nabızlar kontrolümü parçaladı ve ben acımasızca ona vurmaya devam ettim, kendi boşalmamı kovalarken su havuzun duvarlarına çarpıp kenarlardan sıçırıyordu. Sonunda onun içinde patladığımda, kollarını kenara dayayarak öne doğru düştü ve vücudum onu sardı.

Ağır nefeslerimizin ve çalkantılı suyun sesi dışında hiçbir şey duyulmuyordu, ta ki arkadan gelen sesler dikkatimi çekene kadar. İlk başta başka bir bungalovdan geldiğini sandım. Sonra gelmediğini fark ettim.

"Öyle içeri girmemeliydin."

"Dışarıda yeterince bekledik. Bu ikisi evlenmeden önceki son buluşma ve kaybedecek zaman yok, Reina."

Serge, ikimiz de boyunlarımızı uzatırken terasa ıktı. Hâlâ Allie'nin içindeydim ve hâlâ tamamen ıplaktım.

Gatazoid düğün organizatörü, parlak platform botları da dahil olmak üzere baştan aşağı sarı giyinmişti ve durup bize bakarken çok şok olmuş bir muz gibi görünüyordu, mor saçları köklerinden pembeye dönmüştü.

Reina, çok renkli, vücuduna yapışan bir elbise giymişti, bu yüzden Serge'nin arkasında aceleyle yürürken adımları kısa ve hızlıydı. "Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim."

Serge, ağzını açıp kaparken olduğu yerde donakalmıştı.

Allie onlara el salladı. "Merhaba millet. Kapıda sizi duymadık." "Tabii ki," dedi Serge, sonunda konuşma yeteneğini geri kazandığında.

"Bunun yine olduğuna inanamıyorum," dedi Reina, mavi saçları sallanacak şekilde başını sallayarak. Sonra Gatazoid'e bir bakış attı. "Yüzmeyi öğrendin mi?"

Serge ona sert bir bakış attı, topuklarını döndü ve uzaklaştı. "Sonra gelirim."

Reina onun peşinden koştu ve omzunun üzerinden son bir kez el salladı. "Hoşça kalın."

Allie gülererek gözlerini sildi. "Daha sonra çok garip olacak."

Allie'ye döndüm ve tekrar onun içine girmeye başladım, yüzündeki şaşkınlık ve sevincin karışımını çok seviyordum. "Ve çok, çok sonra olacak."

Epilog

Varek

Resmi üniformamın eteği aşağıya doğru çekildi. Maxxon'un eski nişanlısı ile düğününde sağdıçlık yapacağımı hiç beklemiyordum, ama insan geleneklerine göre, onun yanında durması için bir arkadaşa ihtiyaçı vardı. Ve olan onca şeye rağmen, Maxxon hala en yakın arkadaşımdı.

Derin bir nefes verip, düğün pavyonunun dışındaki parlak beyaz koridora baktım. Neredeydi?

Yolda onun fantezi süitine uğramayı teklif etmiştim, ama Maxxon düğünde buluşacağımızı söylemişti. Ama ben buradaydım ve onu göremiyordum.

Gatazoid düğün organizatörü ve damadın geç kaldığını öğrendiğinde ne yapacağını düşünerek içimden inledim. Serge pek de rahat bir adam değildi ve gördüğüm kadarıyla düğünlerinde hiçbir şeyin ters gitmesine tahammül edemezdi. Ayrıca düzenlediği tüm düğünleri kendi düğünü gibi görürdü.

"Ne kadar yakışıklı görünüyorsun!"

Yüksek, nefes nefese, Vexling sesine dönüp baktım. Reina, Tekne'de düğünleri düzenleyen iki uzaylıdan daha sakin olanıydı, bu yüzden onu düğün çardığından yürürken görmek kalbime korku salmadı. Vücuduna oturan turkuaz mavisi bir elbise giymişti, bu onu daha da ince gösteriyordu ve saçlarıyla neredeyse uyumluydu.

Başını çevirdi. "Sadece sen misin?"

Karnımdaki heyecanı gizleyeceğini umduğum bir gülümsemeyi zorla çıkardım. "Maxxon da birazdan gelir."

Reina sıkı bir gülümsemeyle başını salladı. "Umarım Serge biraz daha içeride şelale simülasyonu için endişelenir." Sonra gözleri parladı. "Bir bakmak ister misin?"

Omuz silktim. Neden olmasın? Odanın dışında sabırsızlıkla beklemekten iyiydi.

Reina uzun, beyaz kapıyı araladı ve ben kafamı içeri soktum. Şelale simülasyonu konusunda şaka yapmıyormuş. Bütün oda, duvarların içinden parıldayan nokta ışıklar ve gece gökyüzündeki sahte yıldızlarla kaplı tavanıyla, sihirli bir mağaranın içi gibi görünüyordu. Her iki tarafta uzun dallar halinde yeşillikler ve çiçekler sarkıyordu, ama odanın odak noktası arkadaki devasa şelaleydi.

Kristal mavisi su büyük bir havuza dökülüyordu ve odanın arkasından su üzerinden yükselen tören platformuna giden bir geçit vardı. Serge, su sıçrayıp yüzünü kaplarken orada durmuş, kollarını sallıyordu.

"Akışı biraz azaltın lütfen," diye kekeledi, "yoksa gelin ve damadı sırlıslıkla edeceksiniz."

Geri çekildim ve Reina'nın kapıyı kapatmasına izin verdim, ona anlamlı bir gülümseme attım. "Bir süre meşgul olacak gibi görünüyor."

"Şaşırsın. Küçük olabilir ama çok hızlıdır." Reina geniş koridoru tekrar süpürdü. "Gidip gelini getireyim."

"Maxxon'u aramal mıyım?"

Uzun, ince parmaklarıyla koluma hafifçe vurdu. "Allie'yi bulduğumda onu da bulacağım gibi hissediyorum." Başını sallayarak arkasını döndü ve telaşla uzaklaştı. "Umarım bu sefer düzgün giyinmişlerdir."

Daha önce Allie'yi giyinik halde görmemiştim, bu yüzden endişesini anlayabiliyordum. Neyse ki, o utanç verici anı atlatmışım ve çift için mutlu olmaya başlamışım. Birbirlerine deli gibi aşık oldukları belliydi. Asla aralarına girmek istemezdim.

Kapının önünde dururken, Maxxon'un gelinle birlikte olmayabileceği aklıma geldi. Drexian gerginse, sadece Noovian viskisinin verebileceği cesaret için memurlar salonuna uğramış olabilirdi.

Dönüp koridorda en yakın eğimli asansöre doğru yürüdüm ve içine girdim — ve tam da çıkmaya çalışan bir kadına çarptım.

"Oof." Kadın poposunun üstüne düştü.

Onu hızla dirseklerinden kaldırıp ayağa kaldırdım, onu neredeyse yere yapıştıracağım için yüzüm kızardı. "Çok özür dilerim."

Dalgalı, soluk saçlı kadın bana baktı. "Acele ediyorsunuz."

Boğazım düğümlendi, bana utangaç bir gülümseme attı, yeşil gözleri kırıştı. *Tanrım*, çok güzeldi. "Ben... yani... Arkadaşım evleniyor." "Ve geç kalıyorsun?"

Neden bu kadar zor konuşabildiğimi anlamadan kafamı salladım. "Hayır, o... O geç kaldı."

Kaşları kalktı. "Ve o damat mı? Bu pek iyi değil." "Hayır," diye onayladım. "Ama gelin de geç kalmış, o yüzden..."

"İlginç bir düğün olacak galiba."

"Gelmek ister misin?" Ne yaptığımı fark etmeden sordum.

Bana başını eğdi. "Gelin ve damadın olmadığı bir düğüne mi?"

Ne diyeceğimi bilemeden ağzımı açıp kapattım.

O gülerek, hafif ve melodik bir ses çıkardı. "Keşke gelebilseydim, ama biraz acelem var. Düğün kadar önemli bir şey değil ama."

"Öyle mi?" Aniden meraklandım ve bu güzel kadın hakkında her şeyi bilmek istedim.

Bir adım geri çekildi ve beni eğimli asansörde yalnız bıraktı. "Tekneden ayrılmaya hazırlanıyorum, bu yüzden çok eşya toplamam gerekiyor."

"Tekneden ayrılmak mı?"

Gülümsemesi genişledi. "İki yıldır reddedilenler bölümündeydim, ama şimdi Dünya'ya geri dönüyorum." Sonra gülümsedi, el salladı, arkasını dönüp hızlı adımlarla uzaklaştı.

Eğimli asansörün kapıları kapanırken, şaşkın bir sessizlik içinde kaldım. En güzel, en büyüleyici kadın iki yıldır benimle aynı istasyonda yaşıyordu ve ben bunu hiç bilmiyordum. Ve şimdi gidiyordu.

*Gre*k beni.

Tana Stone'un diğ er kitapları

Drexian Savaşçıları'nın Hediye Gelinleri Serisi:

[TAMED](#) (sesli kitap olarak da mevcuttur)

[SEIZED](#) (sesli kitap olarak da mevcuttur)

[EXPOSED](#) (sesli kitap olarak da mevcuttur)

[RANSOMED](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur) [FORBIDDEN](#) (sesli kitap
olarak da mevcuttur) [BOUND](#) (sesli kitap
olarak da mevcuttur)

[JINGLED](#) (Bir Tatil Romanı) (sesli kitap olarak da
mevcuttur) [CRAVED](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur) [STOLEN](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur) [SCARRED](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur)

[REVEALED](#)

Drexian Akademisi Savaşçıları: [MİRAS](#)

[SADAKAT](#)

[EFSANE](#)

[TAKINTISI](#)

GİZLİLİK

İNTİKAM

ALIEN & MONSTER TEK BÖLÜMLÜK HİKAYELER:

[ROGUE](#) (sesli kitap olarak da mevcuttur)

[VIXIN: STRANDED WITH AN ALIEN
SLIPPERY WHEN YETI CHRISTMAS
WITH AN ALIEN YOOL](#)

Raider Warlords of the Vandar Serisi:

[POSSESSED](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur) [PLUNDERED](#) (sesli kitap
olarak da mevcuttur) [PILLAGED](#) (sesli
kitap olarak da mevcuttur) [PURSUED](#)
(sesli kitap olarak da mevcuttur)

[PUNISHED](#) (sesli kitap olarak da
mevcuttur)

PROVOKED (sesli kitap olarak da
mevcuttur) PRODIGAL (sesli kitap
olarak da mevcuttur) PRISONER
KORUYUCU PRENS

Kum Gezegeninin Barbarları Serisi:
BOUNTY (sesli kitap olarak da
mevcuttur) CAPTIVE (sesli kitap olarak
da mevcuttur) TORMENT (sesli kitap
olarak da mevcuttur) TRIBUTE (sesli
kitap olarak da mevcuttur) SAVAGE
(sesli kitap olarak da mevcuttur) CLAIM
(sesli kitap olarak da mevcuttur)

CHERISH: Bir Tatil Bebeği Kısa Filmi (sesli versiyonu da
mevcuttur) ÖDÜL (sesli versiyonu da mevcuttur)

GİZLİ

KURTA

RMA

MUHAFİ

Zİ

PAWN

Drexian Savaşçılarının Cehennem Gücü:
IGNITE (sesli kitap olarak da mevcuttur)
SCORCH (sesli kitap olarak da
mevcuttur) BURN (sesli kitap olarak da
mevcuttur) BLAZE (sesli kitap olarak da
mevcuttur) FLAME (sesli kitap olarak da
mevcuttur) COMBUST

TAORININ GÖKYÜZÜ KLANI:

SUBMIT (sesli kitap olarak da
mevcuttur) STALK (sesli kitap olarak
da mevcuttur) SEDUCE (sesli kitap
olarak da mevcuttur) SUBDUE
FIRTINA

Tüm TANA STONE kitapları sesli kitap olarak mevcuttur!

DREXIAN SAVAŞÇILARININ CEHENNEM GÜCÜ:

IGNITE, AUDIBLE'da

SCORCH, AUDIBLE'da

AUDIBLE'da YAKIN

AUDIBLE'da ALEV

AUDIBLE'da ALEV

VANDAR'IN YAĞMACI SAVAŞÇILARI:

POSSESSED, AUDIBLE'da

PLUNDERED, AUDIBLE'da

PILLAGED, AUDIBLE'da

AUDIBLE'da PURSUED

AUDIBLE'da PUNISHED

AUDIBLE'da PROVOKED

KUM GEZEĞENİNİN BARBARLARI

AUDIBLE'DA BOUNTY

AUDIBLE'DA CAPTIVE

AUDIBLE'DA TORMENT

AUDIBLE'DA TRIBUTE

AUDIBLE'DA SAVAGE

CLAIM (AUDIBLE)

CHERISH (AUDIBLE)

DREXIAN SAVAŞÇILARININ ÖDÜL GELİNLERİ

AUDIBLE'DA TAMED

SEIZED (AUDIBLE)

EXPOSED (AUDIBLE)

RANSOMED (AUDIBLE)

FORBIDDEN (AUDIBLE)

BOUND (AUDIBLE)

JINGLED (AUDIBLE)

CRAVED (AUDIBLE)

STOLEN (AUDIBLE)

SCARRED (AUDIBLE)

SKY CLAN OF THE TAORI

SUBMIT AUDIBLE'da

STALK AUDIBLE'da

SEDUCE AUDIBLE'da

Yazar

Tana Stone, seksi uzaylıları ve bağımsız kahramanları seven, USA Today'in en çok satan bilim kurgu romanları yazarıdır. En sevdiği süper kahraman Thor'dur (ikinci sırada Aquaman gelir, çünkü Jason Momoa), en sevdiği tatlı limonlu turta (tamam, tamam, *tüm* turtalar) ve Star Wars ile Star Trek'i eşit derecede sever. *Firefly*'ın kayboluşunu hâlâ üzülererek anmaktadır.

Bir kocası, iki genç çocuğu ve iki nevroitik kedisi var. Bazen, tribute brides serisindeki gibi holografik bir uzay istasyonuna ışınlanabilmeyi (ya da kum gezegenindeki barbarlarla birlikte vahada tatil yapabilmeyi) diliyor. :-)

Okuyucularından haber almayı çok seviyor! Sorularınızı veya yorumlarınızı tana@tanastone.com adresine e-posta ile gönderebilirsiniz.

VIP okuyucu listesine katılmak ve yarışmalar ve hediyelerden ilk haberdar olmak ister misiniz? Buraya tıklayın: BookHip.com/CRJHNNH

Tana'nın özel Facebook grubunda onunla vakit geçirmek ister misiniz? Tüm eğlenceye katılmak için: <https://www.facebook.com/groups/tanastonetributes/>

Telif hakkı © 2020 Broadmoor Books Kapak

tasarımı Croco Designs

Düzenleme: Tanya Saari

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

